

Liahona

Yleiskonferenssipuheet

Kokoikaisten lähetysaarnajien vähimmäisikärajoja alennettu

Kahdesta uudesta temppelistä ilmoitettu

Uusi nuorten opetusohjelma esitelty

© WALTER RANE, KOPIOINTI KIELLETTY

Walter Ranen teos *Kaikki söivät kyllikseen*

"Sitten [Jeesus] otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja lausui kiitoksen. Hän mursi leivät ja antoi palat opetuslapsilleen, ja nämä jakoivat ne kansalle. Samoin hän jakoi kaikkien kesken ne kaksi kalaa. Kaikki söivät kyllikseen." (Mark. 6:41–42.)

"Syömässä oli noin viisituhatta miestä ja lisäksi naisia ja lapsia" (Matt. 14:21).

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 Tervetuloa konferenssiin
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Voitteko nyt tuntea sellaista?
Vanhin Quentin L. Cook
- 10 Minä tiedän sen. Minä elän sen
mukaan. Minä rakastan sitä.
Ann M. Dibb
- 12 Jumalan sanomattoman suuri lahja
Vanhin Craig C. Christensen
- 15 "Sillä minä elän ja tekin tulette
elämään"
Vanhin Shayne M. Bowen
- 18 Kysykää lähetysaarnaijilta!
He voivat auttaa teitä!
Vanhin Russell M. Nelson
- 21 Katumisista ja päätöksistä
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 25 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Henry B. Eyring
- 26 Hyviksi vanhemmiksi tuleminen
Vanhin L. Tom Perry
- 29 Tehkää innokkaasti työtä
Vanhin M. Russell Ballard
- 32 "Tule minun luokseni, oi
sinä Israelin huone"
Vanhin Larry Echo Hawk
- 34 Millä ihminen voi ostaa
sielunsa takaisin?
Vanhin Robert C. Gay
- 37 Temppeleilataua
Vanhin Scott D. Whiting
- 39 Uskonne koettelemus
Vanhin Neil L. Andersen
- 43 Suojelkaa lapsia
Vanhin Dallin H. Oaks

PAPPEUSKOKOUS

- 47 Veljet, meillä on työtä tehtävänä
Vanhin D. Todd Christofferson
- 51 Olkaa urheita rohkeudessa,
voimassa ja toimeliaisuudessa
Piispa Gary E. Stevenson
- 54 Tarkkailemme itseämme
Vanhin Anthony D. Perkins
- 57 Pappisuuden ilo
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 60 Auttakaa heitä tähtäämään
korkealle
Presidentti Henry B. Eyring

- 68 Nähkää muut sellaisina, mitä
heistä voi tulla
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

- 72 Missä on maja?
Presidentti Henry B. Eyring
- 75 Sovitus
Presidentti Boyd K. Packer
- 78 Ensin huomaa, sitten palvele
Linda K. Burton
- 81 Oppikaamme sydämellä
Vanhin Walter F. González
- 83 Käskyistä suurin ja tärkein
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 86 Huomatkaa siunaukset
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 90 Olkaamme kristillisempiä kristittyjä
Vanhin Robert D. Hales
- 93 Kuolleiden lunastamisen
aikaansaama ilo
Vanhin Richard G. Scott
- 96 Askeleen lähemmäksi Vapahtajaa
Russell T. Osguthorpe
- 99 Uskon voimalla kaikki toteutuu
Vanhin Marcus B. Nash
- 101 Todelliseksi opetuslapsiksi
tuleminen
Vanhin Daniel L. Johnson
- 104 Sakramentin siunauksia
Vanhin Don R. Clarke
- 106 Kääntyneet Herraan
Vanhin David A. Bednar
- 110 Herra olkoon tiellä
kanssasi
*Presidentti Thomas S.
Monson*

YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS

- 111 Onko usko Jeesuksen Kristuksen
sovitukseen kirjoitettu sydämeemme?
Linda K. Burton
- 115 Täysin hereillä velvollisuuksissamme
Carole M. Stephens
- 118 Herra ei ole unohtanut teitä
Linda S. Reeves
- 121 Huolenpitäjä
Presidentti Henry B. Eyring
- 64 Myöhempien Aikojen Pyhien
Jeesuksen Kristuksen Kirkon
johtavat auktoriteetit
- 125 Konferenssin kertomushakemisto
- 126 Kirkon uutisia
- 128 Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat

Yhteenveto 182. puolivuotiskonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS 6. LOKAKUUTA 2012

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Kevin R. Duncan. Loppurukous: vanhin Juan A. Uceda. Musiikki – tabernaakkeli-kuoro johtajinaan Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Clay Christiansen ja Richard Elliott: ”Kiitetty Jumala!”, *MAP-lauluja*, 40; ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford; ”Sua tahdon seurata”, *MAP-lauluja*, 142; ”Kiitos, Luojamme, profetasta”, *MAP-lauluja*, 10; ”Noudatan Jumalan suunnitelmaa”, *Lasten laulukirja*, s. 86–87, sovitus Hofheins, julkaisematon; ”Me riemuiten ootamme”, *MAP-lauluja*, 3, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS 6. LOKAKUUTA 2012

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Gerrit W. Gong. Loppurukous: vanhin Jose L. Alonso. Musiikki – Utahin Bennionin ja Taylorsvillen alueiden vaarnojen nuorista koottu kuoro johtajanaan Leah Tarrant, urkureina Linda Margetts ja Bonnie Goodliffe: ”Arise, O Glorious Zion”, *Hymns*, 407; ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187, sovitus Perry, julkaisematon; ”Herran työhön käyn”, *MAP-lauluja*, 160; ”On This Day of Joy and Gladness”, *Hymns*, 64, sovitus Huff, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS 6. LOKAKUUTA 2012

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Jay E. Jensen. Loppurukous: vanhin Patrick Kearon. Musiikki – Utahin Ogdenin alueen Melkisedekin pappeuden haltijoista koottu kuoro johtajinaan Stephen P. Schank ja Derek Furch, urkurina Andrew Unsworth: ”Kiitos nyt Herran”, *MAP-lauluja*, 37; ”Rakastakaa toisianne”, *MAP-lauluja*, 192, sovitus Furch, julkaisematon; ”Johda meitä, Jehovamme”, *MAP-lauluja*, 42; ”Nuoret Israelin”, *MAP-lauluja*, 170, sovitus Schank, julkaisematon.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS 7. LOKAKUUTA 2012

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Marlin K. Jensen. Loppurukous: vanhin Keith R. Edwards. Musiikki – tabernaakkeli-kuoro johtajinaan Mack Wilberg, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth: ”Oi, kalliimpi maailman kultaa on”, *MAP-lauluja*, 178; ”Nyt aamu koittaa armainen”, *MAP-lauluja*, 1, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Onko vaikea ties?”, *MAP-lauluja*, 72, sovitus Wilberg, julkaisematon (soolo Shane Warby); ”Herrasta ja Kuninkaasta”, *MAP-lauluja*, 163; ”Jos Vapahtaja seisoi vierelläin”, Lasten sakramenttikokousohjelma 2008, Sally DeFord, sovitus Cardon, julkaisematon; ”If the Way Be Full of Trial, Weary Not”, *Songs of Zion* (1912), 158, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS 7. LOKAKUUTA 2012

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Octaviano Tenorio. Loppurukous: vanhin Larry W. Gibbons. Musiikki – tabernaakkeli-kuoro johtajinaan Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Bonnie Goodliffe ja Linda Margetts: ”Nyt aamu jo koittaa”, *MAP-lauluja*, 25, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Aamuvaihain huoneessasi”, *MAP-lauluja*, 84, sovitus Wilberg, julkaisija Jackman; ”On Herra Kuningas!”, *MAP-lauluja*, 29; ”Herra olkoon tiellä kanssasi”, *MAP-lauluja*, 94, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS 29. SYYSKUU 2012

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Linda K. Burton. Alkurukous: Maria Torres. Loppurukous: Melinda Barrow. Musiikki – nuorten naimattomien aikuisten sisarten kuoro Salt Laken Bonnevilleen ja Salt Laken Holladayn sekä Murrayn nuorten naimattomien aikuisten vaarnoista Utahissa johtajanaan Emily Wadley, urkurina Linda Margetts: ”Herran työhön käyn”, *MAP-lauluja*, 160; sikermä lauluista ”Hän antoi Poikansa”, *Lasten laulukirja*, s. 20–21, ja ”Kuin Jeesus mä olla tahdon”, *Lasten laulukirja*, s. 40–41, sovitus Sally DeFord,

julkaisematon; ”Oi Jeesuksen laupeus”, *MAP-lauluja*, 116; ”Sua tarvitsen mä aina”, *MAP-lauluja*, 54, sovitus Beebe, julkaisija Larice.

KONFERENSSIPUHEET SAATAVILLA

Löydät yleiskonferenssin puheet monilla kielillä menemällä sivustolle **conference.lds.org**. Valitse sitten kieli. Äänitteet ovat saatavilla jakelukeskuksissa yleensä kahden kuukauden kuluessa konferenssista.

KOTI- JA KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

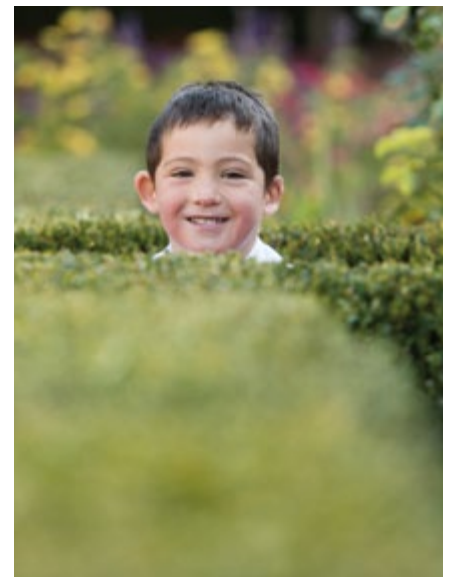
Valitse koti- ja kotikäyntiopetussanomaksi puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käyt.

KANNESSA

Edessä: valokuva Derek Israelen.
Takana: valokuva Leslie Nilsson.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Näkymiä yleiskonferenssista tallensivat Salt Lake Cityssä Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Cody Bell, Leslie Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelen, Scott Davis, Kristy Jordan, Randy Collier, Lloyd Eldredge ja Cara Call; Botswanaassa John Huntsman; Brasiliassa Francisco Flávio Dias Carneiro; Espanjassa Antoni García Corrius; Italiassa Christopher Dean; Kreikassa David L. Mower; Meksikossa Carlos Israel Gutierrez Robles; Mosambikissa Daniel Osborn; Puolassa Lois Jensen; Skotlannissa John J. Graham; Taiwanissa Danny Chan La ja Virossa Amanda Robinson.

**MARRASKUU 2012, 64. VUOSIKERTA, NUMERO 11
LIAHONA 10491 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon
Neuvojat: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jr., Anthony D. Perkins

Toiminnanjohtaja: David T. Warner
Perhe- ja jäsentuen johtaja: Vincent A. Vaughn
Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg
Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittaja: LaRene Porter Gaunt
Julkaisuavustaja: Mellissa Zenteno

Toimittajat: Susan Barrett, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson
Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare
Intellectual Property -koordinaattori: Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters
Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty
Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:
Mirkku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
MSR Filialen
Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:
Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:
Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20
Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org
Verkkotilaukset: store.lds.org
Vuositilaushinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella **Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.**

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisiin että yksinkertaistettuihin kirjoitusmerkeihin), kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitian, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainain, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
November 2012 Vol. 64 No. 11. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

PUHUJAHAKEMISTO

Andersen, Neil L., 39
Ballard, M. Russell, 29
Bednar, David A., 106
Bowen Shayne M., 15
Burton, Linda K., 78, 111
Christensen, Craig C., 12
Christofferson, D. Todd, 47
Clarke, Don R., 104
Cook, Quentin L., 6
Dibb, Ann M., 10
Echo Hawk, Larry, 32
Eyring, Henry B., 60, 72, 121
Gay, Robert C., 34
González, Walter F., 81
Hales, Robert D., 90
Holland, Jeffrey R., 83
Johnson, Daniel L., 101
Monson, Thomas S., 4, 68, 86, 110
Nash, Marcus B., 99
Nelson, Russell M., 18
Oaks, Dallin H., 43
Osguthorpe, Russell T., 96
Packer, Boyd K., 75
Perkins, Anthony D., 54
Perry, L. Tom, 26
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 93
Stephens, Carole M., 115
Stevenson, Gary E., 51
Uchtdorf, Dieter F., 21, 57
Whiting, Scott D., 37

AIHEHAKEMISTO

Aktivointi, 68
Apuyhdistys, 111, 115, 121
Avioliitto, 26, 43, 47
Ilmoitus, 60
Ilo, 21, 57
Innoitus, 86
Israelin huone, 32
Jeesus Kristus, 15, 18, 75, 99, 111, 118
Kiittolisuus, 110
Kristillisuus, 90
Kuolema, 15
Kuuliaisuus, 101
Kyyvyt, 60
Kääntämys, 6, 54, 81, 96, 106
Lapset, 15, 43
Liitot, 54
Lähetystyo, 4, 18
Mormonin kirja, 32
Nuoret, 60
Nöyryys, 34, 72
Omistautuminen, 51
Opettaminen, 18, 96
Opetuslapseus, 21, 29, 78, 83, 90, 101
Oppiminen, 10, 96
Palautus, 18
Palveleminen, 12, 29, 57, 72, 78, 101, 110, 115, 121

Pappeus, 47, 51, 54, 57
Paraneminen, 81
Parannus, 34, 75
Perhe, 26, 43, 54
Pornografia, 6
Pyhä Henki, 12, 81, 99
Rakkaus, 10, 78, 83, 118, 121
Rohkeus, 51, 68
Rukous, 86
Sakramentti, 104
Siveys, 6, 39
Sovitus, 6, 75, 104, 111
Sukututkimus, 93
Tahdonvapaus, 51
Tasovaatimukset, 37
Tempelli, 4, 12, 37, 93
Todistus, 68, 106
Toivo, 15
Työ, 29
Työllisyys, 47
Tärkeysjärjestys, 21
Uhraus, 34
Usko, 39, 72, 99, 111
Uskollisuus, 83
Vastoinkäymiset, 39, 110, 115
Velvollisuus, 115
Ylösnousemus, 15

Presidentti Thomas S. Monson

Tervetuloa konferenssiin

Kuunnelkaamme tarkkaavaisesti sanomia, – jotta tuntisimme Herran Hengen ja saisimme sen tiedon, jonka Hän haluaisi meidän saavan.

Sikäli kuin näen, jokainen istumapaikka on käytössä – paitsi muutama aivan tuolla takana. Parantamisen varaa on. Tämä on huomaavaisuutta niitä kohtaan, jotka saattavat olla vähän myöhässä liikenteen vuoksi, niin että he tullessaan löytävät istumapaikan.

Tämä on suurenmoinen päivä – konferenssipäivä. Olemme kuulleet erinomaisen kuoron laulavan upeita lauluja. Joka kerta kun kuulen kuoron laulua tai kuulen urkujen tai pianon soittoa, ajattelen äitiäni, joka sanoi: ”Minusta on ihanaa kaikki se, mitä sinulle on suotu, kaikki saavuttamasi tutkinnot ja kaikki tekemäsi työ. Ainoa asia, mitä pahoittelen, on se, ettet jatkanut pianonsoittoa.” Kiitos, äiti. Kunpa olisinkin.

Kuinka hyvä onkaan, veljeni ja

sisareni, toivottaa teidät tervetulleiksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 182. puolivuotiskonferenssiin.

Sen jälkeen kun tapasimme puoli vuotta sitten, on vihitty kolme uutta temppeleä ja yksi temppele on vihitty uudelleen. Toukokuussa etuoikeutenani oli vihkiä kaunis Kansas Cityn temppele Missouriissa Yhdysvalloissa ja osallistua sen yhteydessä järjestettyyn kulttuurijuhlaan. Mainitsen tuon juhlan yksityiskohtaisemmin huomisaamuissessa puheessani.

Kesäkuussa presidentti Dieter F. Uchtdorf vihki kauan odotetun temppelein Manausissa Brasiliassa, ja syyskuun alussa presidentti Henry B. Eyring vihki uudelleen äskettäin remontoitua temppelein Buenos Airesissa Argentiinassa – temppelein, joka minulla oli etuoikeus vihkiä lähes 27 vuotta sitten. Vain kaksi viikkoa sitten presidentti Boyd K. Packer vihki ihastuttavan Brigham Cityn temppelein kotikaupungissaan, jossa hän syntyi ja varttui.

Kuten olen maininnut aiemmin, yksikään kirkon rakentama rakennus ei ole tärkeämpi kuin temppele, ja meillä on ilo pitää toiminnassa 139:ää

temppeleä kautta maailman. Lisäksi 27:stä on ilmoitettu tai ne ovat rakenteilla. Olemme kiitollisia näistä pyhistä rakennuksista ja siunauksista, joita ne tuovat elämäämme.

Tänä aamuna minulla on ilo ilmoittaa kahdesta uudesta temppeleistä, jotka tulevana kuukausina ja vuosina rakennetaan seuraaviin paikkoihin: Tucson Arizonassa Yhdysvalloissa ja Arequipa Perussa. Tarkempia tietoja näistä temppeleistä kerrotaan tulevaisuudessa, kun välttämättömät luvat ja hyväksymiset on hankittu.

Veljet ja sisaret, puhun nyt toisesta aiheesta – nimittäin lähetystyöpalvelusta.

Jo jonkin aikaa ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat sallineet nuorten miesten tietyistä maista palvelu 18 vuoden iässä, kun he ovat kelpollisia, kykeneviä, ovat päättäneet lukion ja ovat ilmaisseet vilpittömästi halua palvelu. Tämä on ollut maakohtainen menettelytapa, ja sen ansiosta tuhannet nuoret miehet ovat saaneet mahdollisuuden palvelu kunnia-kaasti lähetystyössä ja suorittaa myös vaaditun asevelvollisuutensa ja tarttua opiskelutilaisuuksiin.

Kokemuksemme näistä 18-vuotiaista lähetyssaarnaajista on ollut myönteinen. Heidän lähetysohjaajansa kertovat, että he ovat kuuliaisia, uskollisia, kypsiä ja palvelevat aivan yhtä kykenevästi kuin samoilla lähetyksen-tillä palvelevat vanhemmat lähetyssaarnaajat. Heidän uskollisuutensa, kuuliaisuutensa ja kypsyytensä on saanut meidät toivomaan samaa aiemman lähetystyöpalvelun mahdollisuutta *kaikille* nuorille miehille riippumatta maasta, josta he tulevat.

Minulla on ilo ilmoittaa, että tästä päivästä alkaen kaikkia kelpollisia ja kykeneviä nuoria miehiä, jotka ovat päättäneet lukion tai vastaavan, riippumatta siitä, missä he asuvat, on mahdollista suosittaa lähetystyöpalveluun 19 vuoden iän sijaan 18 vuoden iästä alkaen. En esitä, että kaikki nuoret miehet palvelevat – tai että heidän pitäisi palvelu – tässä varhaisemmassa iässä. Pikemminkin tämä mahdollisuus on nyt käytettävissä perustuen

yksilöllisiin olosuhteisiin sekä pappeusjohtajien päätöksiin.

Kun olemme rukoillen pohtineet sitä ikää, jolloin nuoret miehet voivat aloittaa lähetystyöpalvelunsa, olemme myös harkinneet sitä ikää, jolloin nuori nainen voi palvella. Tänään minulla on ilo ilmoittaa, että kykeneviä, kelpollisia nuoria naisia, joilla on halu palvella, voidaan suosittaa lähetystyöpalveluun 21 vuoden iän sijaan 19 vuoden iästä alkaen.

Me vahvistamme, että lähetystyö on pappeusvelvollisuus – ja me

kannustamme kaikkia nuoria miehiä, jotka ovat kelpollisia ja jotka ovat fyysisesti ja henkisesti hyvässä kunnossa, vastaamaan kutsuun palvella. Myös monet nuoret naiset palvelevat, mutta heillä ei ole samaa velvollisuutta palvella kuin nuorilla miehillä. Vakuutamme kuitenkin kirkon nuorille sisarille, että he tekevät arvokkaan osansa lähetysaarnajina, ja otamme kiitollisina vastaan heidän palvelutyönsä.

Tarvitsemme edelleen lisää monia vanhempia lähetysaarnaja-aviopareja. Kun olosuhteenne sallivat, kun voitte

jäää eläkkeelle ja kun terveydentilanne antaa siihen mahdollisuuden, rohkaisten teitä tarjoutumaan kokoikäiseen lähetystyöhön. Sekä aviomies että vaimo tuntevat suurempaa iloa, kun he palvelevat yhdessä Isämme lapsia.

Nyt veljeni ja sisareni, kuunnellaamme tarkkaavaisesti sanomia, joita esitetään seuraavien kahden päivän aikana, jotta tuntisimme Herran Hengen ja saisimme sen tiedon, jonka Hän haluaisi meidän saavan. Rukoilen, että se olisi kokemuksemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Quentin L. Cook
kahentoista apostolin koorumista

Voitteko nyt tuntea sellaista?

Jotkut kirkossa uskovat, etteivät he pysty vastaamaan Alman kysymykseen kuuluvasti kyllä. He eivät tunne lunastuksen iloa nyt.

Presidentti Monson, me rakastamme, kunnioitamme ja tuemme sinua! Tämä historiallisesti merkittävä ilmoitus, joka koskee lähetystyöpalvelua, on innoittava. Muistan sen innostuksen vuonna 1960, kun lähetystyössä palvelevien ikäraja laskettiin 20 vuoden iästä 19 vuoden ikään. Saa-vuin Brittein saarten lähetyskentälle vasta kutsuttuna 20-vuotiaana. Ensimmäinen 19-vuotias meidän lähetyskentällämme oli vanhin Jeffrey R. Holland, mahtava täydennys. Hän täytti 20 vuotta muutaman kuukauden kuluttua. Sitten vuoden mittaan 19-vuotiaita saapui paljon lisää. He olivat kuuliaisista ja uskollisista lähetysaarnaajia, ja työ edistyi. Olen varma siitä, että vieläkin suurempi sato korjataan nyt kun vanhurskaat, omistautuneet lähetysaarnajat täyttävät Vapahtajan käskyn saarnata Hänen evankeliumiaan.

Minun nähdäkseni te nousevaan sukupolveen kuuluvat olette paremmin valmistautuneita kuin mikään aiempi sukupolvi. Teidän pyhien kirjoitusten tietämyksenne on erityisen vaikuttava. Ne haasteet, joita teidän sukupolvenne kohtaa valmistautessanne palvelemaan, ovat kuitenkin

samanlaisia kuin ne, joita kaikki kirkon jäsenet kohtaavat. Me kaikki tiedämme, että suurimmassa osassa maailmaa kulttuuri ei edistä vanhurskautta tai hengellistä sitoutumista. Kautta historian kirkon johtajat ovat varoittaneet kansaa ja opettaneet parannusta. Mormonin kirjassa Alma nuorempi oli

niin huolissaan jumalattomuudesta ja sitoutumisen puutteesta, että hän erosi ylituomarin virasta Nefin kansan johtajana ja keskitti kaikki ponnistelunsa profeetalliseen kutsumukseensa.¹

Yhdessä kaikkien pyhien kirjoitusten syvällisimmistä jakeista Alma julistaa: ”Jos olette kokeneet sydämen muutoksen ja jos olette tunteneet halua laulaa lunastavan rakkauden laulua, tahtoisin kysyä, voitteko nyt tuntea sellaista?”²

Paikalliset johtajat kautta maailman raportoivat, että kun tarkastelee kokonaisuutta, kirkon jäsenet ja etenkin nuoremmat ovat vahvempia kuin koskaan. Mutta miltei aina he ottavat esiin kaksi huolenaihetta: ensiksi, maailmassa lisääntyvän jumalattomuuden tuoman haasteen ja toiseksi, joidenkuiden jäsenten välinpitämättömyyden ja sitoutumisen puutteen. He kysyvät neuvoa siihen, kuinka voi auttaa jäseniä seuraamaan Vapahtajaa ja kokemaan syvän ja pysyvän kääntymyksen.

Tämä kysymys, ”Voitteko nyt tuntea sellaista?”, kiirii halki vuosisatojen. Vaikka meillä on kaikki se, mitä olemme saaneet tällä taloudenhoitokaudella – kuten Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteen palautus, hengellisten lahjojen virta sekä taivaan kiistattomat siunaukset – Alman haaste ei ole koskaan ollut tärkeämpi.

Pian sen jälkeen kun Ezra Taft Benson kutsuttiin apostoliksi vuonna 1943, presidentti George Albert Smith³ antoi neuvon: ”Tehtäväsi on – – varoittaa kansaa – – niin ystävällisellä tavalla kuin mahdollista, että parannus on ainoa lääke tämän maailman ongelmiiin.”⁴ Kun tämä lausunto annettiin, olimme keskellä toisen maailmansodan myllerrystä.

Nykyään moraalinen rappio on lisääntynyt entisestään. Eräs nimekäs kirjailija sanoi äskettäin: ”Jokainen tietää, että kulttuuri on myrkyllinen, eikä kukaan odota tilanteen muuttuvan.”⁵ Väkiältä ja moraalittomuus ovat jatkuvasti ennen näkemättömällä tavalla esillä musiikissa, viihteessä, kuvataiteessa ja muussa mediassa päivittäisessä kulttuurissamme. Sitä kuvasi vaikuttavasti erittäin arvostettu baptisti-teologi sanoessaan: ”Koko sivilisaation hengellinen immuunijärjestelmä on haavoittunut.”⁶

Ei ole mikään ihme, että jotkut kirkossa uskovat, etteivät he pysty vastamaan Alman kysymykseen kuuluvasti kyllä. He eivät tunne lunastuksen iloa nyt. He tuntevat elävänsä hengellisessä kuivuudessa. Toiset ovat vihaisia, loukkaantuneita tai pettyneitä. Jos nämä kuvaukset sopivat sinuun⁷, on tärkeää arvioida, miksi et voi tuntea sellaista nyt.

Monet, jotka elävät hengellisessä kuivuudessa eivätkä ole sitoutuneita, eivät ole välttämättä olleet osallisina suurissa synneissä tai rikkomuksissa, mutta he ovat tehneet epäviisaita valintoja. Jotkut suhtautuvat välinpitämättömästi pyhien liittojensa noudattamiseen. Toiset omistavat suurimman osan ajastaan vähemmän tärkeille asioille. Jotkut sallivat voimakkaiden kulttuuristen tai poliittisten näkemysten heikentää kuuliaisuuttaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumille. Muutamat ovat uppoutuneet internetissä olevaan aineistoon, joka suurentelee ja lioittelee kirkon varhaisten johtohenkilöiden heikkouksia ja joissakin tapauksissa keksii niitä. Sitten he tekevät vääriä johtopäätöksiä, jotka voivat vaikuttaa todistukseen. Jokainen, joka on tehnyt näitä valintoja, voi tehdä parannuksen ja uudistua hengellisesti.

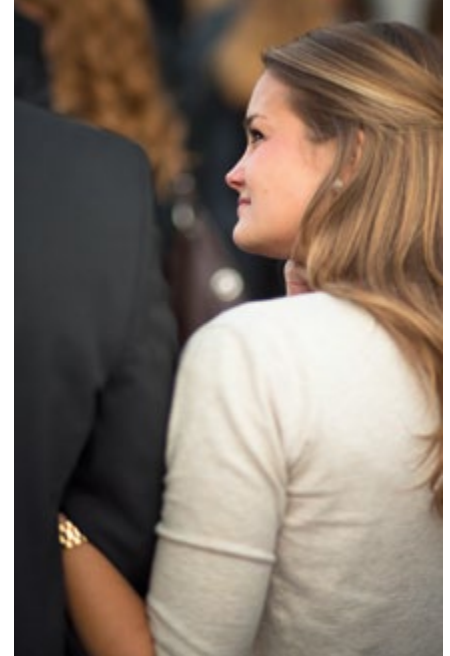
Uppoutuminen pyhiin kirjoituksiin on hengelliselle ravinnolle välttämätöntä.⁸ Jumalan sana innoittaa sitoutumiseen ja toimii loukattujen tunteiden, vihan tai pettymyksen parantavana palsamina.⁹ Kun sitoutumisemme jostakin syystä vähenee, osa ratkaisua on parannus.¹⁰ Sitoutuminen ja parannus ovat tiiviisti toisiinsa kietoutuneita.

C. S. Lewis, ahkera, käytännöllinen kristitty kirjailija, muotoili tämän asian koskettavasti. Hän esitti, että kristinusko käskää ihmisiä tekemään parannuksen ja lupaa heille anteeksiannon, mutta kristinusko innoittaa ihmisiä vasta sitten kun he tietävät ja tuntevat tarvitsevansa anteeksiantoa. Hän sanoi: ”Kun tiedät olevasi sairas, kuuntelet lääkärin ohjeita.”¹¹

Profeetta Joseph toi esiin, että ennen kastetta saatoit olla puolueettomalla maaperällä hyvän ja pahan välillä. Mutta ”kun liityit tähän kirkkoon, sinä pestauduit palvelemaan Jumalaa. Kun teit niin, jätit puolueettoman maaperän, etkä koskaan voi palata sinne.” Hänen neuvonsa oli, ettemme saa koskaan hylätä Mestaria.¹²

Alma tähdensi, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta ”armon käsivarret ovat ojennettuina” niitä kohti, jotka tekevät parannuksen.¹³ Sitten hän esitti läpitunkevia ja perimmäisiä kysymyksiä kuten nämä: Olemmeko me valmiita kohtaamaan Jumalan? Pidämmekö me itseämme syyttöminä? Meidän kaikkien tulee pohtia näitä kysymyksiä. Alman oma kokemus siitä, kuinka hän ei seurannut uskollista isäänsä ja kuinka hän sitten oppi vaikuttavalla tavalla ymmärtämään, miten paljon hän tarvitsi anteeksiantoa ja mitä tarkoittaa laulaa lunastavan rakkauden laulua, on voimallinen ja vakuuttava.

Vaikka kaikella, mikä vähentää sitoutumista, on seurauksia, niin on kaksi vallitsevaa ongelmaa, jotka ovat sekä yleisiä että merkittäviä. Ensimmäinen on epäystävällisyys, väkivaltaisuus ja perheväkivalta. Toinen on seksuaalinen moraalittomuus ja epäpuhtaat ajatukset. Nämä usein edeltävät päätöstä olla vähemmän sitoutunut ja ovat sen aiheuttajia.

Se, kuinka me kohtelemme niitä, jotka ovat lähimpiämme, on äärimmäisen tärkeää. Väkiältä, kaltoinkohtelu, kohteliaan käytöksen puute ja epäkunnioitus kodissa eivät ole hyväksyttäviä – eivät hyväksyttäviä aikuisten kohdalla eivätkä hyväksyttäviä nousevan sukupolven kohdalla. Isäni ei ollut aktiivinen kirkossa, mutta hän oli huomattavan hyvä esimerkki etenkin siinä, miten hän kohteli äitiäni. Hänellä oli tapana sanoa: ”Jumala pitää miehiä vastuussa jokaisesta kyyneleestä, jonka he saavat vaimonsa vuodattamaan.” Tätä samaa ajatusta tähdennetään asiakirjassa ”Perhe – julistus maailmalle”. Siinä sanotaan: ”[Ne,] jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään – –, seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä.”¹⁴ Riippumatta siitä kulttuurista, jossa meidät on kasvatettu, ja olivatpa vanhempamme meitä kohtaan väkivaltaisia tai eivät, me emme saa pahoinpidellä ketään toista fyysisesti, emotionaalisesti tai sanallisesti.¹⁵

Kohteliaisuuden tarve yhteiskunnassa ei ole koskaan ollut tärkeämpi. Ystävällisyyden ja kohteliaisuuden perustus luodaan kodissamme. Ei ole yllättävää, että ihmisten yleinen asenne on rapautunut samassa määrin kuin perheen hajoaminen on levinnyt. Perhe on rakkauden ja hengellisyyden säilymisen perusta. Perhe edistää ilmapiiiriä, jossa uskonnollinen elämä voi kukoistaa. Todellakin ”kotiin juhlan tuntu saa rakkaudessa”¹⁶.

tärkeää on uskonnon harjoittaminen kotona.¹⁹

Vanhemmat, ne ajat ovat kaukana menneisyydessä, jolloin säännöllinen, aktiivinen osallistuminen kirkon kokouksiin ja ohjelmiin, vaikka se onkin välttämätöntä, voi täyttää pyhän ja vastuullisen tehtävänne opettaa lapsianne elämään moraalista, vanhurskasta elämää ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä. Presidentti Monsonin tänäaamuksen ilmoituksen myötä on välttämätöntä, että näin tehdään uskollisesti kodeissa, jotka ovat turvapaikkoja, joissa ystävällisyys, anteeksianto, totuus ja vanhurskaus vallitsevat. Vanhemmilla täytyy olla rohkeutta suodattaa tai valvoa internetiin pääsyä, televisiota, elokuvia ja musiikkia. Vanhemmilla täytyy olla rohkeutta sanoa ei, puolustaa totuutta ja lausua voimallinen todistus. Lastenne pitää tietää, että te usotte Vapahtajaan, rakastatte taivaallista Isääne ja tuette kirkon johtajia. Hengellisen kypsyys täytyy kukoistaa kodeissamme. Toivoni on, ettei kukaan lähde tästä konferenssista ymmärtämättä, että aikamme moraalisia aiheita täytyy käsitellä perheessä. Piispojen ja pappeusjohtajien sekä apujärjestöjen johtohenkilöiden pitää tukea perheitä ja varmistaa, että hengellisiä periaatteita opetetaan. Koti- ja kotikäyntiopettajat voivat auttaa, etenkin yksinhuoltajien lasten kanssa.

Nuorukainen, jonka mainitsin, kysyi vilpittömästi, tietävätkö apostolit, kuinka varhain elämässä opettaminen ja suojaaminen pornografiaa ja epäpuhtaita ajatuksia vastaan tulisi aloittaa. Hän sanoi hyvin painokkaasti, että joillakin alueilla ei ole liian varhaista aloittaa jo ennen kuin nuoret siirtyvät pois Alkeisyhdistyksestä.

Nuoret, jotka ovat altistuneet moraalittomille kuville hyvin varhaisessa iässä, ovat kauhuissaan siitä, että he ovat kenties jo evänneet itseltään mahdollisuuden lähetystyöpalveluun ja pyhiin liittoihin. Sen johdosta heidän uskonsa voi vakavasti heikentyä. Haluan vakuuttaa teille, nuoret, kuten Alma opetti, että parannuksen tekemällä te voitte tulla kelvollisiksi

Seksuaalinen moraalittomuus ja epäpuhtaat ajatukset rikkovat Vapahtajan antamaa mittapuuta.¹⁷ Meitä varoitettiin tämän taloudenhoitokauden alussa, että seksuaalinen moraalittomuus olisi kenties suurin haaste.¹⁸ Sellainen käytös voi ilman parannuksentekoa aiheuttaa hengellistä kuivuutta ja sitoutumisen katoamista. Elokuvat, televisio ja internet välittävät usein vahingollisia viestejä ja kuvia. Presidentti Dieter F. Uchtdorf ja minä olimme äskettäin eräissä Amazonin viidakkokylässä ja havaitsimme satelliittiantenneja jopa joissakin pienissä, yksinkertaisesti rakennetuissa majoissa. Me iloitsimme siitä suurenmoisesta tiedosta, joka tällä kaukaisella alueella on saatavilla. Me tajusimme myös, ettei maan päällä ole käytännössä mitään paikkaa, johon riettailla, moraalittomilla ja kiihottavilla kuvilla ei voisi olla vaikutusta. Se on yksi syy, miksi pornografiasta on tullut sellainen vitsaus meidän aikamme.

Kävin äskettäin valaisevaa keskustelua erään 15-vuotiaan Aaronin pappeuden haltijan kanssa. Hän auttoi minua ymmärtämään, kuinka helppoa nuorten on tällä internetin aikakaudella miltei tahattomasti joutua näkemään epäpuhtaita ja jopa pornografisia kuvia. Hän toi esiin, että useimpien kirkon opettamien periaatteiden kohdalla yhteiskunta yleensä tunnustaa ainakin jossakin määrin, että näiden periaatteiden loukkaamisella voi olla tuhoisia vaikutuksia terveyteen ja hyvinvointiin. Hän mainitsi nuorten tupakoinnin sekä huumeiden- ja alkoholinkäytön. Mutta hän huomautti, ettei yhteiskunta yleensä esitä vastaavaa voimakasta paheksuntaa tai edes merkittävää varoitusta pornografiasta tai moraalittomuudesta.

Rakkaat veljeni ja sisareni, tämän nuorukaisen analyysi on oikea. Mikä on vastaus? Vuosikausia profeetat ja apostolit ovat opettaneet sitä, miten

kaikkiin taivaan siunauksiin.²⁰ Siitä juuri Vapahtajan sovituksessa on kyse. Puhukaa vanhempienne tai luotetun neuvojan kanssa ja pyytäkää neuvoja piispaltanne.

Mitä moraaliin tulee, jotkut aikuiset uskovat, että yhden ainoan ensisijaisen humanitaarisen hankkeen kannattaminen tai periaatteen noudattaminen kumooa tarpeen toimia Vapahtajan opetusten mukaan. He sanovat itselleen, että seksuaaliset rikkomukset ovat ”pikku juttu – –, [jos olen] ystävällinen ja hyväntahainen ihminen”²¹. Sellainen ajattelu on vakavaa itsepetosta. Jotkut nuoret ilmoittavat minulle, ettei nykyisessä kulttuurissamme ole ”trendikästä” yrittää monella alueella liian paljon, kuten elää tiukasti vanhurskaiden periaatteiden mukaan.²² Ettehän lankea tähän ansaan.

Kasteessa me lupaamme ottaa päällemme ”[Jeesuksen] Kristuksen [nimen] päättäen palvella häntä loppuun asti”²³. Sellainen liitto edellyttää rohkeaa ponnistelua, sitoutumista ja nuhteettomuutta voidaksemme laulaa edelleen lunastavan rakkauden laulua ja pysyä todella kääntyneinä.

Erään historiallisen esimerkin sitoutumisesta olla luja ja järkkymätön kaikkina aikoina antoi brittiläinen olympiaurheilija, joka kilpaili vuoden 1924 olympialaisissa Pariisissa.

Eric Liddell oli Kiinassa toimivan skotlantilaisen lähetyssaarnaajan poika ja hartaan uskonnollinen mies. Hän raivostutti olympialaisten brittiläisen johdon kieltäytymällä jopa valtavan paineen alla juoksemasta sadan metrin alkuerissä, jotka pidettiin sunnuntaina. Hän voitti lopulta 400 metrin kilpailun. Liddellin esimerkki kieltäytyä juoksemasta sunnuntaina oli erityisen innoittava.

Häntä koskevat kuvaukset ja kunianosoitukset ovat viitanneet Jesajan innoitettuihin sanoihin: ”Kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.”²⁴

Liddellin ihailtava käytös vaikutti erittäin paljon nuorimman poikamme päätökseen olla urheilematta

sunnuntaisin ja, mikä tärkeämpää, erottautua jumalattomasta ja maailmallisesta menettelytavasta. Hän käytti tuota Jesajan kirjan lainausta koulunsa vuosikirjajulkaisussa. Eric Liddell antoi voimakkaan esimerkin päättävyydestä ja sitoutumisesta periaatteeseen.

Kun nuoremme noudattavat presidentti Monsonin neuvoa valmistautumalla palvelemaan lähetystyössä ja kun me kaikki elämme Vapahtajan opettamien periaatteiden mukaan ja valmistaudumme kohtaamaan Jumalan²⁵, me voitamme paljon tärkeämmässä kilpailussa²⁶. Meillä on Pyhä Henki hengellisenä suunnannäyttäjänämme. Sanon kaikille, joiden elämä ei ole järjestyksessä: muistakaa, ettei koskaan ole liian myöhäistä tehdä Vapahtajan sovituksista uskomme ja elämämme perustusta.²⁷

Jesajan sanoin: ”Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi. Vaikka ne ovat purppuranpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin puhdas villa.”²⁸

Vilpitön rukoukseni on, että jokainen meistä ryhtyy mihin tahansa tarvittaviin toimiin tunteakseen Hengen nyt, jotta me voimme laulaa lunastavan rakkauden laulua koko sydämeztämme. Todistan Vapahtajan sovituksen voimasta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith oli siihen aikaan kahdentoista apostolin koorumin presidentti. Hänestä tuli kirkon presidentti 21. toukokuuta 1945. (Ks. *Deseret News 2012 Church Almanac*, 2012, s. 98.)
4. George Albert Smith, julkaisussa Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 184.
5. Peggy Noonan, ”The Dark Night Rises”, *Wall Street Journal*, 28.–29. heinäkuuta 2012, s. A17.
6. Tri R. Albert Mohler jr. (puheenjohtaja), The Southern Baptist Theological Seminary, esitys uskonnollisille johtajille New York Cityssä, 5. syyskuuta 2012.
7. Ks. 2. Nefi 2:27.
8. Ks. Joh. 5:39; Aam. 8:11; ks. myös James E. Faust, ”A Personal Relationship with the Savior”, *Ensign*, marraskuu 1976, s. 58–59.
9. Ks. Alma 31:5.
10. Ks. Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Tätä on kristinuskko*, 1985, s. 57. Lewis toimi englanninkielisen kirjallisuuden opettajana Oxfordin

- yliopistossa ja oli myöhemmin keskiajan ja renessanssiajan englannin kielen professorina Cambridgen yliopistossa.
12. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 338; ks. myös Ilm. 3:15–16.
  13. Alma 5:33.
  14. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
  15. Ks. Richard G. Scott, ”Onnen esteiden poistaminen”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 96–99. Jotkin kulttuuriperinteet ovat vastoin Vapahtajan opetuksia ja voivat johtaa meitä harhaan. Kun olin Eteläisellä Tyynellämerellä, tapasin miehen, joka oli tutkinut kirkkoa vuosien ajan. Hän kertoi liikuttuneensa syvästi, kun eräs kirkon johtaja opetti pappeuskonferenssissa: ”Käsiä, joita olet aiemmin käyttänyt lastesi lyömiseen, on nyt määrä käyttää lastesi siunaamiseen.” Hän osallistui lähetystyöoppiaiheisiin, otti kasteen ja on ollut suurenmoinen johtaja.
  16. ”Kotiin juhlan tuntu saa”, *MAP-lauluja*, 185.
  17. Ks. Alma 39.
  18. Ks. Ezra Taft Benson, ”Astian puhdistaminen sisältä”, *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 156. vuosikonferenssista, s. 4.
  19. Presidentti Gordon B. Hinckley esitteli perhejulistuksen yleisessä Apyyhdistyksen kokouksessa syyskuussa 1995. Presidentti Thomas S. Monson ohjasi muutosta julkaisun *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, ensimmäiseen lukuun ”Perheet ja kirkko Jumalan suunnitelmassa”.
  20. Ks. Alma 13:27–30; 41:11–15.
  21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics*, 2012, s. 238; ks. myös Alma 39:5.
  22. Älkää antako sellaisen kulttuurin, joka on täynnä väkivaltaa ja moraalittomuutta ja arvostelee niitä, jotka elävät Vapahtajan opettamien periaatteiden mukaan, häiritä uskoanne. Runoilija Wordsworthin lempein sanoin: ”[Ruoki mieltäsi] niin miettein korkein, että ihmisten / ei ivahymyt, sanat pistävät / ei hyväpäivät yhtäkaikkiset / ikävä arjen kanssakäyminen / voi riistää uskoamme iloista / sen kaiken siunaukseen, minkä näin / me näämme” (”Säkeitä, jotka seipitettiin muutamia mailoja Tintern Abbeyn pohjoispuolella käydessäni uudestaan Wyen rannoilla eräällä matkalla”, *Runoja*, 1949, toim. Tellervo Tapiolinn, suom. Lauri Viljanen).
  23. Moroni 6:3, kursivointi lisätty; ks. myös Moosia 18:13.
  24. Jes. 40:31; ks. Robert L. Backman, ”Day of Delight”, *New Era*, kesäkuu 1993, s. 48–49.
  25. Ks. Alma 34:32.
  26. Ks. 1. Kor. 9:24–27.
  27. Ks. Hel. 5:12. Oliver Wendell Holmes sr. antoi neuvon: ”Huomaan, että suuri asia tässä maailmassa ei ole niinkään, missä olemme, vaan se, mihin suuntaan olemme menossa: päästäksemme taivaan satamaan meidän täytyy joskus purjehtia myötä- ja joskus vastatuuleen – mutta meidän täytyy purjehtia eikä ajelehtia tai olla ankkurissa” (*The Autocrat of the Breakfast-Table*, 1858, s. 105).
  28. Jes. 1:18.

Ann M. Dibb

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Minä tiedän sen. Minä elän sen mukaan. Minä rakastan sitä.

Me olemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen seuraajia. Sellainen kääntymys ja varmuus on uutteran ja tietoisien ponnistelun tulos. Se on henkilökohtainen. Se on elinikäinen prosessi.

Minua innoittaa se esimerkki, jonka mukaan kuuliaisat kirkon jäsenet, myös upeat nuoret, toimivat. Te katsotte Vapahtajaan urheasti. Te olette uskollisia, kuuliaisita ja puhtaita. Siunaukset, joita saatte hyvyittenne vuoksi, eivät vaikuta ainoastaan teidän elämäänne vaan myös minun elämäni ja luke-mattomien muiden elämään syvällisillä mutta usein tuntemattomilla tavoilla.

Muutama vuosi sitten olin jonossa maksaakseni ostokseni paikallisessa ruokakaupassani Utahissa. Edelläni seisoi noin 15-vuotias nuori nainen. Hän vaikutti itsevarmalta ja onnelliselta. Huomasin hänen T-paitansa enkä malttanut olla puhumatta hänelle. Aloitin: ”Sinä olet kotoisin jostakin toisesta osavaltiosta, vai mitä?”

Kysymykseni yllätti hänet, ja hän vastasi: ”Niin olen. Olen Coloradosta. Mistä sinä tiesit?”

Selitin sanomalla: ”T-paitasi takia.” Tein oikeaan osuneen olettamukseni

luettuani hänen paidassaan olevat sanat: ”Minä olen mormoni. Oletko sinä?”

Jatkoin: ”Minun täytyy sanoa, että minuun tekee vaikutuksen se, että olet kyllin itsevarma erottuaksesi joukosta ja pitääksesi ylläsi noin rohkeaa julistusta. Sinussa on jotakin erityistä, ja toivon, että jokaisella nuorella naisella ja jokaisella kirkon jäsenellä olisi kaltaistasi vakaumusta ja varmuutta.” Maksettuamme ostoksemme sanoimme hyvästit ja erosimme.

Päiviä ja viikkoja tämän satunnaisen arkisen tilanteen jälkeen huomasin kuitenkin yhä pohtivani vakavasti tätä kohtaamista. Mietin, mistä tämä nuori tyttö Coloradosta sai sellaisen varmuuden identiteetistään Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenenä. En voinut olla miettimättä, minkä merkityksellisen ilmauksen minä kuvaannollisesti valitsisin painettavaksi omaan T-paitaani kuvastamaan omaa uskoani

ja todistustani. Harkitsin mielessäni monia mahdollisia sanontoja. Lopulta keksin ihanteellisen ilmauksen, jota pitäisin ylpeänä ylläni: ”Minä olen mormoni. Minä tiedän sen. Minä elän sen mukaan. Minä rakastan sitä.”

Tänään haluaisin keskittyä puheesani tähän rohkeaan, toiveikkaaseen ilmaukseen.

Ilmauksen ensimmäinen osa on itsevarma, anteeksipyytelemätön julistus: ”Minä olen mormoni.” Aivan kuten se kaupassa tapaamani nuori nainen ei pelännyt kertoa maailmalle olevansa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen, toivon, että me emme koskaan ole arkoja tai vastahakoisia kertomaan: ”Minä olen mormoni.” Meidän tulisi olla luottavaisia, kuten apostoli Paavali oli, kun hän julisti: ”Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka uskovat.”¹ Jäseninä me olemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen seuraajia. Sellainen kääntymys ja varmuus on uutteran ja tietoisien ponnistelun tulos. Se on henkilökohtainen. Se on elinikäinen prosessi.

Ilmauksen seuraava osa vahvistaa: ”Minä tiedän sen.” Nykypäivän maailmassa on monia toimintoja, asioita ja mielenkiinnon kohteita, jotka kamppailevat saadakseen kaiken huomiomme. Kun häiriötekijöitä on niin paljon, onko meillä tarvittavaa voimaa, itsekuria ja sitoutumista voidaksemme pysyä keskittyneinä siihen, mikä on tärkeintä? Olemmeko me perehtyneet evankeliumin totuuksiin yhtä hyvin kuin olemme perehtyneet opintoihimme, uraamme, harrastuksiimme, urheiluumme tai tekstiviesteihimme ja tviitteihimme? Pyrimmekö me aktiivisesti löytämään vastauksia kysymyksiimme kestitsemällä itseämme pyhillä kirjoituksilla ja profeettojen opetuksilla? Etsimmekö me Hengen vahvistusta?

Tiedon hankkimisen tärkeys on iankaikkinen periaate. Profeetta Joseph Smith ”rakasti tietoa, koska sen vanhurskas käyttäminen tuo voimaa”². Hän on sanonut: ”Tieto on elämälle ja jumalisuudelle välttämätöntä. – – Kuulkaa, kaikki te veljet, tämä

suuri avain: tieto on Jumalan voima pelastukseksi.”³

Kaikki totuus ja tieto on tärkeää, mutta jokapäiväisen elämämme ainaisten häiriötekijöiden keskellä meidän täytyy kiinnittää erityistä huomiota evankeliumin tietämyksemme kasvattamiseen, jotta voimme ymmärtää, kuinka soveltaa evankeliumin periaatteita elämäämme⁴. Kun evankeliumin tietämyksemme kasvaa, me alamme tuntea varmuutta todistuksessamme ja pystymme sanomaan: ”Minä tiedän sen.”

Seuraava ilmaus on: ”Minä elän sen mukaan.” Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että meidän täytyy toteuttaa ”sana tekoina, [eikä] pelkästään [kuunnella] sitä”⁵. Me elämme evankeliumin mukaan ja ”toteutamme sanaa” harjoittamalla uskoa, olemalla kuuliaisia, palvelemalla toisia rakastavasti ja seuraamalla Vapahtajamme esimerkkiä. Me toimimme nuhteettomasti ja teemme sitä, minkä tiedämme oikeaksi, ”kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”⁶ välittämättä siitä, kuka meitä katsoo tai on katsomatta.

Kuolevaisessa tilassamme kukaan ei ole täydellinen. Vaikka ponnistelimme kuinka uutterasti elääksemme evankeliumin mukaan, kaikki meistä tekevät virheitä ja syntiä. Kuinka lohduttavaa onkaan tietää, että Vapahtajan lunastusuhrin kautta me voimme saada anteeksi ja meidät voidaan tehdä puhtaiksi. Tämä todellisen parannuksen ja anteeksiannon prosessi vahvistaa todistustamme ja päätäväisyyttämme noudattaa Jumalan käskyjä ja elää elämäämme evankeliumin tasovaatimusten mukaisesti.

Kun ajattelen ilmausta ”Minä elän sen mukaan”, mieleeni tulee eräs tapaamani nuori nainen nimeltä Kari-gan. Hän kirjoitti: ”Olen ollut kirkon jäsen vähän yli vuoden. – Kun tutkin kirkkoa, yksi merkki siitä, että tämä on tosi kirkko, oli minulle se, että tunsin lopulta löytäneeni kirkon, joka opetti säädylisyyttä ja tasovaatimuksia. Olen nähnyt omin silmin, mitä ihmisille tapahtuu, kun he eivät piittaa Jumalan käskyistä ja valitsevat väärän tien. Minä päätin kauan sitten elää korkeiden moraalin tasovaatimusten

mukaan. – Tunnen itseni hyvin siunatuksi, koska olen löytänyt totuuden ja koska minut on kastettu. Olen niin onnellinen.”⁷

Viimeinen ilmaus julkilausumasani on: ”Minä rakastan sitä.” Se, että saamme tiedon Jeesuksen Kristuksen evankeliumista ja elämme uutterasti evankeliumin periaatteiden mukaan jokapäiväisessä elämässämme, saa monet kirkon jäsenet huudahtamaan innokkaasti: ”Minä rakastan evankeliumia!”

Me saamme tämän tunteen, kun tunnemme Pyhän Hengen todistavan meille, että olemme taivaallisen Isämme lapsia, että Hän on tietoinen meistä ja että me olemme oikealla tiellä. Rakkautemme evankeliumiin kasvaa, kun tunnemme taivaan Isämme rakkauden ja Vapahtajan lupaaman rauhan, kun osoitamme Hänelle, että olemme halukkaita tottelemaan ja seuraamaan Häntä.

Eri aikoina elämässämme, olimepa sitten liittyneet kirkkoon äskettäin tai kuuluneet siihen koko ikämme, saatamme huomata, että tämä vireä innokkuus on haalistunut. Joskus näin käy, kun ajat ovat

haasteellisia, ja meidän täytyy olla kärsivällisiä. Joskus niin käy, kun vauraus ja hyvinvointi ovat huipussaan. Aina kun minusta tuntuu tältä, tiedän, että minun täytyy keskittää pyrkimykseni uudestaan kasvattaakseni evankeliumin tietämystäni ja elääkseni täydellisemmin evankeliumin periaatteiden mukaan.

Yksi tehokkaimmista evankeliumin periaatteista, mitä tosin on joskus vaikea toteuttaa käytännössä, on nöyryys ja Jumalan tahtoon alistuminen. Rukouksessaan Getsemanen puutarhassa Kristus ilmaisi Isälle: ”Älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.”⁸ Sen tulisi olla meidänkin rukouksemme. Usein juuri näinä hiljaisina rukouksen hetkinä me tunnemme taivaallisen Isän rakkauden ympäröivän meidät ja ne riemulliset, rakastavat tunteet palautuvat.

Eugenessa Oregonissa pidetyssä Nuorten Naisten johtohenkilöiden ohjekokouksessa minulla oli etuoi-keus tavata sisar Cammy Wilberger ja keskustella hänen kanssaan. Ker-tomus, jonka sisar Wilberger kertoi minulle, on todistus yhden nuoren naisen evankeliumin tuntemisen, sen

rakastamisen ja sen mukaan elämisen voimasta ja siunauksesta.

Useita vuosia sitten sisar Wilbergerin 19-vuotias tytär Brooke sai traagisesti surmansa kesäloman aikana ensimmäisen yliopistovuotensa jälkeen. Sisar Wilberger muisteli: ”Se oli vaikeaa ja synkkää aikaa perheellemme. Brooke oli kuitenkin antanut meille suurenmoisen lahjan. Me emme huomanneet sitä hänen varttuessaan, mutta joka ikisenä hänen lyhyen elämänsä vuotena ja hetkenä Brooke oli antanut meille parhaan lahjan, mitä tytär voi antaa vanhemmilleen. Brooke oli vanhurskas Jumalan tytär. – – Tämän lahjan sekä erityisesti kaiken mahdolliseksi tekevän sovituksen voiman ansiosta minulla on ollut voimaa, lohtua ja Vapahtajan lupaamaa rauhaa. Minulla ei ole epäilystäkään siitä, missä Brooke on nyt, ja odotan innolla hellyä jälleennäkemistämme.”⁹

Minulla on todistus taivaallisen Isämme suuresta, iankaikkisesta onnensuunnitelmasta. Tiedän, että Hän tuntee meidät ja rakastaa meitä. Tiedän, että Hän on valmistanut profeetan, presidentti Thomas S. Monsonin, kannustamaan meitä ja auttamaan meidän opastamisessamme takaisin Hänen luokseen. Rukoilen, että jokainen meistä näkee vaivaa voidakseen julistaa itsevarmasti: ”Minä olen mormoni. Minä tiedän sen. Minä elän sen mukaan. Minä rakastan sitä.” Sanon nämä asiat nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Huom. Saadaksesi lisätietoa suosittelien lukemaan *luvun Alma 32 ja vanhin Dallin H. Oaksin puheen ”Haaste muuttua”* (Liahona, tammikuu 2001, s. 40–43.)

VIITTEET

1. Room. 1:16.
2. George Q. Cannon, julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 273.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 276; ks. myös Martha Jane Knowlton Coray, muistikirja, kirkon historian kirjasto, Salt Lake City.
4. Ks. Tieto – arvoon liittyvä kokemus 1, *Nuorten Naisten edistyminen*, kirjanan, 2009, s. 38.
5. Jaak. 1:22.
6. Moosia 18:9.
7. Henkilökohtainen kirjeenvaihto.
8. Luuk. 22:42.
9. Henkilökohtainen kirjeenvaihto.

Vanhin Craig C. Christensen

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Jumalan sanomattoman suuri lahja

Pyhä Henki työskentelee täydellisessä ykseydessä taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen kanssa hoitaen monia tärkeitä tehtäviä ja erilaisia velvollisuuksia.

Vuonna 1994 presidentti Howard W. Hunter kehotti kaikkia kirkon jäseniä pitämään temppeleitä jäsenyytemme suurena vertauskuvana¹. Myöhemmin samana vuonna valmistui Bountifulin temppele Utahissa. Monien muiden tavoin olimme innoissamme viedessämme nuoren perheemme avoimien ovien tilaisuuteen ennen temppelein vihkimistä. Autoimme uutterasti lapsiamme valmistautumaan temppeleihin menoon ja rukoilimme vilpittömästi, että he saisivat hengellisen kokemuksen, jotta temppeleistä tulisi heidän elämänsä keskipiste.

Kun kuljimme kunnioittavasti temppelein läpi, huomasin ihailevani upeaa arkkitehtuuria, tyylikästä viimeistelyä, korkeiden ikkunoiden läpi loistavaa valoa ja monia innoittavia maalauksia. Jokainen kohta tässä pyhässä rakennuksessa oli todella hienostunut.

Kun olimme astumassa selestiseen huoneeseen, huomasin yhtäkkiä, kuinka nuorin poikamme, kuusi-vuotias Ben, takertui jalkaani. Hän vaikutti jännittyneeltä – ehkä vähän huolestuneelta.

”Mikä hätänä, poikaseni?” minä kuiskasin.

”Isi, mitä täällä oikein tapahtuu?” hän kysyi. ”Minusta ei ole koskaan tuntunut tällaiselta.”

Tajutessani, että kyseessä oli varmaankin ensimmäinen kerta, kun pieni poikamme oli tuntenut Pyhän Hengen vaikutuksen niin voimallisesti, polvistuin lattialle hänen viereensä. Toisten vierailijoiden kävellessä ohitsemme Ben ja minä olimme siinä vierekkäin monta minuuttia oppien yhdessä asioita Pyhästä Hengestä. Hämmästyin, kuinka helposti pystyimme keskustelemaan hänen pyhistä tuntemuksistaan. Jutellessamme kävi selväksi, että se, mikä Beniä innoitti eniten, ei ollut se, mitä hän näki, vaan se, mitä hän *tunsi* – ei ympärillämme oleva ulkoinen kauneus, vaan hänen sydämessään vallitseva Jumalan Hengen hiljainen, vieno ääni. Kerroin hänelle, mitä olin oppinut omista kokemuksistani, samalla kun hänen lapsenomainen ihmetyksensä herätti minussa syvän kiitollisuuden tunteen tästä Jumalan sanomattoman suuresta lahjasta – Pyhän Hengen lahjasta².

Kuka on Pyhä Henki?

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen, ja sellaisena, kuten Isä Jumala ja Jeesus Kristus, Hän tietää meidän ajatuksemme ja sydämemme aikeet.³ Pyhä Henki rakastaa meitä ja haluaa meidän olevan onnellisia. Koska Hän tietää meidän kohtaamamme haasteet, Hän voi opastaa meitä ja opettaa meille kaiken, mitä meidän täytyy tehdä palataksemme jälleen asumaan taivaallisen Isämme luokse.⁴

Vaikka taivaallisella Isällä ja Jeesuksella Kristuksella on kirkastettu lihaa ja luuta oleva ruumis, Pyhä Henki on henkipersoonana, joka kommunikoi meidän henkemme kanssa tunteiden ja vaikutelmien välityksellä.⁵ Henkiolentona Hänellä on ainutlaatuinen tehtävä toimia välittäjänä, jonka kautta saadaan henkilökohtaista ilmoitusta. Pyhissä kirjoituksissa Pyhästä Hengestä käytetään usein ilmaisuja Herran Henki, lupauksen Pyhä Henki tai yksinkertaisesti Henki.⁶

Mikä on Pyhän Hengen tehtävä?

Pyhä Henki työskentelee täydellisessä ykseydessä taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen kanssa suorittaen monia tärkeitä tehtäviä ja erilaisia velvollisuuksia. Pyhän Hengen ensisijaisena tehtävänä on todistaa Isästä Jumalasta ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta⁷ sekä opettaa meille totuus kaikesta⁸. Pyhästä Hengeltä saatu varma todistus on paljon varmempi kuin mistään muusta lähteestä saatu todistus. Presidentti Joseph Fielding Smith on opettanut: ”Kun Jumalan Henki puhuu ihmisen hengelle, sillä on voima ilmoittaa totuutta tehokkaammin ja ymmärrettävämmin kuin sitä voitaisiin ilmoittaa oltaessa henkilökohtaisessa yhteydessä taivaallisten olentojenkaan kanssa.”⁹

Pyhä Henki tunnetaan myös Puolustajana ja Lohduttajana.¹⁰ Kun meillä on vaikeuksia tai kun olemme epätoivoisia tai meidän yksinkertaisesti täytyy saada tietää, että Jumala on lähellä, Pyhä Henki voi kohottaa mielialaamme, antaa meille toivoa ja opettaa meille ”rauhaa tuovia valtakunnan asioita”¹¹ auttaen meitä tuntemaan

Jumalan rauhaa, ”joka ylittää kaiken ymmärryksen”¹².

Joitakin vuosia sitten, kun sukuamme oli kokoontunut juhla-ateriaa varten, isäni alkoi touhuta monien lastenlastensa kanssa. Yhtäkkiä ja ilman varoitusta hän lysähti maahan ja kuoli pian. Tuo odottamaton tapahtuma olisi voinut olla musertava, etenkin hänen lastenlapsilleen, nostoen esiin kysymyksiä, joihin on vaikea vastata. Mutta kun kokosimme lapset ympärillemme, kun rukoilimme ja luimme Mormonin kirjan profeettojen sanoja elämän tarkoituksesta, Pyhä Henki lohdutti meitä jokaista henkilökohtaisesti. Tavoilla, joita on vaikea kuvailla sanoin, etsimämme

vastaukset tulivat selkeinä sydämeemme. Tunsimme sinä päivänä rauhaa, joka todella ylitti *meidän* ymmärryksemme, ja kuitenkin Pyhän Hengen antama todistus oli varma, kiistämätön ja tosi.

Pyhä Henki on opettaja ja ilmoituksenantaja.¹³ Kun me tutkimme ja pohdimme evankeliumin totuuksia ja rukoilemme niistä, Pyhä Henki valaisee mielemme ja avartaa ymmärryksemme.¹⁴ Hän saa aikaan sen, että totuus kirjoitetaan sieluamme lähtemättömästi, ja Hän voi saada aikaan voimallisen muutoksen sydämessämme. Kun me kerromme näistä totuuksista perheellemme, muille kirkon jäsenille sekä ystäville

Sanoin [sisar] McKeelle: 'Ei sillä ole väliä, etten minä tiennyt sinun olevan täällä. Tärkeää on, että taivaallinen Isämme kuitenkin tiesi ja että olit rukoillut hiljaa pappeuden siunausta. Juuri Hän kehotti minua häiritsemään sinua ollessasi omissa oloissasi.'¹⁷

Kuinka Pyhä Henki puhuu meille?

Meillä kaikilla on kokemuksia Pyhästä Hengestä, vaikka emme aina tunnistaiksikaan niitä. Kun mieleemme tulee innoitettuja ajatuksia, tiedämme niiden totuudellisuuden sydämeemme tulevien hengellisten tunteiden kautta. Presidentti Boyd K. Packer on opettanut: "Pyhä Henki puhuu äänellä, jonka pikemminkin *tunnette* kuin *kuulette*. – – Vaikka me puhumme Hengen kuiskausten 'kuuntelemisesta', niin useimmiten hengellistä ohjausta kuvataan sanomalla 'Minulla oli *tunne*...'"¹⁸ Juuri näiden Pyhästä Hengestä saamiemme pyhien tunteiden välityksellä opimme tietämään, mitä Jumala haluaa meidän tekevän, sillä tämä on, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan, "ilmoituksen henki"¹⁹.

Mitä Pyhän Hengen lahjan saaminen tarkoittaa?

Kun opetin kuusivuotiasta poikaamme Beniä, ajattelin, että on tärkeää osoittaa ero sen välillä, mitä hän tunsu – mikä oli Pyhän Hengen vaikutusta – ja Pyhän Hengen lahjan välillä, jonka hän saisi kasteen jälkeen. Kaikki kunnialliset ja vilpittömät totuuden etsijät voivat tuntea ajoittain Pyhän Hengen vaikutuksen ennen kastettakin. Silti mahdollisuus saada Pyhän Hengen jatkuva kumppanuus ja kaikkien siihen liittyvien siunausten *täyteys* on tarjolla vain kelvollisille kastetuille jäsenille, jotka saavat Pyhän Hengen lahjan niiden käten päällepanemisella, joilla on Jumalan pappeuden valtuus.

Pyhän Hengen lahjan välityksellä me saamme lisää kykyjä ja hengellisiä lahjoja, enemmän ilmoitusta ja varjelua, jatkuvaa opastusta ja ohjausta sekä luvattua pyhityksen ja korotuksen siunaukset selestisessä valtakunnassa. Kaikki nämä siunaukset annetaan meille seurauksena

ja naapureille omalla paikkakunnallamme, Pyhästä Hengestä tulee heidänkin opettajansa, sillä Hän vie evankeliumin sanoman "ihmislasten sydämiin"¹⁵.

Pyhä Henki innoittaa meitä palvelemaan muita. Minusta kaikkein mieleenpainuvimmat esimerkit Pyhän Hengen kuiskausten kuulemisesta ja muiden palvelemisesta tulevat presidentti Thomas S. Monsonin elämästä ja palvelutyöstä. Hän on sanonut: "Olen oppinut, että kun me tehtäviämme suorittaessamme huomaamme hiljaisen innoituksen kuiskauksen ja toimimme viipymättä sen mukaan, taivaallinen Isämme ohjaa askeleitamme ja siunaa elämäämme ja toisten elämää. En tiedä sen suloisempaa kokemusta tai kallisarvoisempia tunteita kuin mitä silloin kokee, kun noudattaa Pyhän Hengen kuiskauksia ja huomaa, että Herra on vastannut jonkun toisen henkilön rukoukseen sinun kauttasi."¹⁶

Kerron vielä toisesta suloisesta kokemuksesta. Kun presidentti Monson palveli piispana, hän sai tietää, että hänen seurakuntansa jäsen Mary Watson oli sairaalassa. Kun hän meni tapaamaan tuota sisarta, hän huomasi tämän olevan suuressa huoneessa, jossa oli monia muitakin potilaita. Lähestyessään sisar Watsonia hän huomasi, kuinka viereisessä vuoteessa

oleva potilas peitti nopeasti kasvonsa.

Juteltuaan sisar Watsonin kanssa ja annettuaan hänelle pappeuden siunauksen presidentti Monson kätteli häntä ja sanoi näkemiin valmistautuen poistumaan huoneesta. Silloin tapahtui pieni mutta ihmeellinen asia. Lainaan nyt presidentti Monsonin omia muistoja tästä kokemuksesta:

"En voinut lähteä hänen viereltään. Oli kuin näkymätön käsi olisi ollut olallani, ja tuntui, kuin olisin sielussani kuullut nämä sanat: 'Mene viereisen vuoteen luo, jossa makaava pienikokoinen nainen peitti kasvonsa lakanalla, kun tulit sisään.' Tein niin. – –

Menin toisen potilaan vuoteen viereen, kosketin lempeästi hänen olkapäätänsä ja vedin varovasti pois lakanan, jolla hän oli peittänyt kasvonsa. Kas kummaa! Hänkin oli seurakuntani jäsen. En ollut tiennyt, että hän oli potilaana sairaalassa. Hänen nimensä oli Kathleen McKee. Kun katseemme kohtasivat, hän huuhahti kyynelsilmin: 'Voi piispa, kun tulit sisään ovesta, minusta tuntui, että olit tullut katsomaan minua ja antamaan minulle siunauksen, koska olin rukoillut sitä. Iloitsin mielessäni ajatuksesta, että tiesit minun olevan täällä, mutta kun pysähdyitkin toisen vuoteen viereen, tunsin pettymystä ja ymmärsin, ettet ollut tullut minua tapaamaan.'

omasta halustamme saada ne, ja ne tulevat, kun sovitamme elämämme suunnan Jumalan tahdon mukaiseksi ja pyrimme saamaan Hänen jatkuvaa ohjaustaan.

Kun muistelen kokemusta, jonka sain Bountifulin temppeleissä Utahissa Benin kanssa, mielessäni on monia suloisia tuntemuksia ja vaikutelmia. Yksi selkeä muistikuva on se, että kun itse keskityin kaiken näkemäni loistokkuuteen, vierelläni oleva pieni lapsi huomasi sydämessään vallitsevat voimalliset tunteet. Lempeällä muistutuksella minua kehoitettiin paitsi pysähtymään ja polvistumaan myös noudattamaan Vapahtajan kutsua tulla pienen lapsen kaltaiseksi – olla nöyrä, sävyisiä ja valmis kuulemaan Hänen Henkensä hiljaista, viero ääntä.

Todistan Pyhän Hengen elävästä todellisuudesta ja jumalallisesta tehtävästä sekä siitä, että Pyhän Hengen voimasta me voimme tietää totuuden kaikesta. Todistan, että Pyhän Hengen lahja on taivaallisen Isän kallisarvoinen ja sanomattoman suuri lahja kaikille, jotka tulevat Hänen Poikansa luokse, jotka kastetaan Hänen nimesseen ja jotka konfirmoinnin kautta Hänen kirkossaan saavat Pyhän Hengen. Lausun oman todistukseni näistä pyhistä totuuksista Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. "Jäsenyytemme suuri vertauskuva", *Valkeus*, marraskuu 1994, s. 3.
2. Ks. OL 121:26.
3. Ks. Alma 12:7; 18:16–18; OL 6:15–16.
4. Ks. 2. Nefi 32:5.
5. Ks. OL 130:22.
6. Ks. Luuk. 4:1, 18; 11:13; Joh. 1:33; Ef. 1:13; OL 88:3.
7. Ks. 2. Nefi 31:18; 3. Nefi 28:11; OL 20:27.
8. Ks. Moroni 10:5.
9. *Pelastuksen oppeja*, toim. Bruce R. McConkie, 3 osaa, 1977–1982, osa 1, s. 55.
10. Ks. Joh. 14:18; OL 35:19.
11. OL 36:2.
12. Fil. 4:7.
13. Ks. Luuk. 12:12; 1. Kor. 2:13; OL 50:13–22; *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 136–137.
14. Ks. OL 18:10.
15. 2. Nefi 33:1.
16. "Rauha vaan", *Liahona*, marraskuu 2002, s. 55.
17. Ks. "Kristus Betesdan altaalla", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 18.
18. "Henkilökohtainen ilmoitus – lahja, koe ja lupaus", *Valkeus*, kesäkuu 1997, s. 10.
19. OL 8:3; ks. myös jae 2.

Vanhin Shayne M. Bowen
seitsemänkymmenen koorumista

"Sillä minä elän ja tekin tulette elämään"

Hänen, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, ansiosta nuo murheen, yksinäisyyden ja epätoivon tunteet katoavat eräänä päivänä ilon täyteydessä.

Palvellessani nuorena lähetyssaarnaajana Chilessä toverini ja minä tapasimme lähetyseurakunnassa seitsenhenkisen perheen. Äiti kävi kirkossa joka viikko lastensa kanssa. Oletimme, että he olivat olleet kirkon jäseniä jo pitkään. Useiden viikkojen kuluttua saimme tietää, ettei heitä ollut kastettu.

Otimme heti yhteyttä perheeseen ja kysyimme, voisimmeko tulla heidän kotiinsa opettamaan heitä. Isä ei ollut kiinnostunut oppimaan evankeliumia, mutta hänellä ei ollut mitään sitä vastaan, että opettaisimme hänen perhettänsä.

Sisar Ramirez edistyi nopeasti oppiaihden myötä. Hän oli innokas oppimaan kaikki opettamamme opit. Eräänä iltana keskustellessamme lapsikasteesta opetimme, että pienet lapset ovat viattomia eivätkä tarvitse kastetta. Me kehoitimme häntä lukemaan Mormonin kirjasta:

"Katso, minä sanon sinulle, että tätä teidän tulee opettaa – parannusta ja kastetta niille, jotka ovat vastuullisia ja kykeneviä tekemään syntiä; niin, opettakaa vanhemmille, että heidän täytyy tehdä parannus ja ottaa kaste

ja nöyryä pienten lastensa tavoin, niin he kaikki pelastuvat pienine lapsineen.

Eivätkä heidän pienet lapsensa tarvitse parannusta eivätkä kastetta. Katso, kaste on parannukseksi, jotta käskyt täytettäisiin syntien anteeksisaamiseksi.

Mutta pienet lapset ovat eläviä Kristuksessa maailman perustamisesta asti; ellei niin ole, Jumala on puolueellinen Jumala ja myös muuttuvainen Jumala ja erottelee ihmisiä, sillä kuinka monet pienet lapset ovatkaan kuolleet ilman kastetta!"¹

Luettuuan tämän kohdan sisar Ramirez alkoi nyhkyttää. Toverini ja minä olimme hämmentyneitä. Kysyin: "Sisar Ramirez, olemmeko me sanoneet tai tehneet jotakin, mikä on loukannut sinua?"

Hän sanoi: "Voi ei, vanhin, ette te ole tehneet mitään väärää. Kuusi vuotta sitten sain poikavauvan. Hän kuoli ennen kuin ehdimme saada hänet kastetuksi. Pappimme sanoi meille, että koska häntä ei ollut kastettu, hän olisi helvetin esikartanossa koko iankaikkisuuden. Kuusi vuotta olen kantanut tuota tuskaa ja

syllisyyttä. Luettuani tämän kohdan minä tiedän Pyhän Hengen voimasta, että se on totta. Olen tuntenut, että minulta on otettu suuri taakka, ja nämä ovat ilon kyyneleitä.”

Mieleeni muistuiivat profeetta Joseph Smithin opetukset. Hän opetti tätä lohdullista oppia: ”Herra ottaa pois monia jo lapsuudessa, jotta he välttyisivät ihmisten kateudelta ja tämän nykyisen maailman murheilta ja pahuudelta. He olivat liian puhtaita, liian suloisia elämään maan päällä. Sen tähden meillä ei, asiaa oikein tarkasteltuumme, ole syytä murehtia vaan riemuja siitä, että heidät on vapautettu pahasta ja että me saamme heidät pian jälleen.”²

Tosi oppi, jonka rakastava taivaallinen Isä ilmoitti elävän profeetan kautta, toi tälle piinatulle naiselle suloista rauhaa hänen kärsittyään kuusi vuotta lähes kestämatöntä murhetta ja tuskaa. Tarpeetonta sanoakaan, että sisar Ramirez ja hänen lapsistaan ne, jotka olivat täyttäneet kahdeksan vuotta, kastettiin.

Muistan, kuinka kirjoitin kotiin ilmaisten kiitollisuuden, jota olin tuntenut sydämessäni tästä tiedosta ja niistä muista Jeesusuksen Kristuksen palautetun evankeliumin selkeistä ja kallisarvoisista totuuksista. En koskaan kuvitellut, kuinka tämä suurenmoinen tosi periaate vaikuttaisi minuun tulevina vuosina ja osoittautuisi omaksi Gileadin balsamiksi.

Haluaisin puhua niille, jotka ovat menettäneet lapsen ja ovat esittäneet kysymyksen: ”Miksi minä?” tai kenties jopa epäilleet omaa uskoaan rakastavaan taivaalliseen Isään. Rukoilen, että Pyhän Hengen voimalla voin

tuoda jossakin määrin toivoa, rauhaa ja ymmärrystä. Toiveenani on olla välikappaleena palauttamassa uskonne rakastavaan taivaalliseen Isäämme, joka tietää kaiken ja sallii meidän kokea koettelemuksia, jotta me voimme tulla tuntemaan Hänet ja rakastamaan Häntä sekä ymmärtämään, että ilman Häntä meillä ei ole mitään.

Helmikuun 4. päivänä vuonna 1990 syntyi kolmas poikamme, joka oli kuudes lapsemme. Annoimme hänelle nimen Tyson. Hän oli soma pieni poika, ja perhe tervehti häntä avoimin sydämin ja avosylin. Hänen veljensä ja sisarensa olivat hänestä hyvin ylpeitä. Me kaikki ajattelimme, että hän oli täydellisin pieni poika, mitä koskaan on syntynyt.

Kun Tyson oli kahdeksan kuukauden ikäinen, hän veti henkeensä liidunpalan, jonka oli löytänyt matolta. Liitu juuttui Tysonin kurkkuun, ja hän lakkasi hengittämästä. Hänen isoveljensä toi Tysonin yläkertaan huutaen hädissään: ”Vauva ei hengitä, vauva ei hengitä.” Aloimme antaa tekohengitystä ja soitimme hätänumeroon.

Ambulanssi tuli ja kiidatti Tysonin sairaalaan. Odotushuoneessa me rukoilimme edelleen hartaasti pyytäen Jumalalta ihmettä. Ikuisuudelta tuntuneen ajan kuluttua lääkäri tuli huoneeseen ja sanoi: ”Olen hyvin pahoillani. Emme voi tehdä mitään enempää. Voitte olla täällä niin kauan kuin haluatte.” Sitten lääkäri lähti.

Kun menimme huoneeseen, jossa Tyson makasi, näimme elottoman pienen nyyttimme. Oli kuin hänen pientä ruumistaan olisi ympäröinyt taivaallinen hehku. Hän oli niin säteilevä ja puhdas.

Sillä hetkellä tuntui kuin elämästämme olisi hävinnyt tarkoitus. Kuinka voisimme palata toisten lasten luo ja yrittää jotenkin selittää, ettei Tyson tulisi kotiin?

Puhun omasta puolestani, kun kerron tämän kokemuksen loppuun. Enkelimäinen vaimoni ja minä koimme tämän koettelemuksen yhdessä, mutta en kykene ilmaisemaan äidin tunteita enkä edes yritä tehdä niin.

On mahdotonta kuvailla niitä sekalaisia tunteita, joita koin siinä vaiheessa elämäni. Suurimman osan aikaa tuntui kuin olisin keskellä pahaa unta ja heräisin pian ja tämä kauhea painajainen olisi ohi. En nukkunut moneen yöhön. Usein öisin vaelsin huoneesta toiseen varmistaen, että muut lapsemme olivat kaikki turvassa.

Syylisyyden tunteet raastoiivat sieluani. Tunsin suurta syylisyyttä. Tunsin olevani viheliäinen. Olin hänen isänsä. Minun olisi pitänyt tehdä enemmän hänen suojelemisekseen. Kunpa olisin tehnyt sitä tai tätä. Vielä joskus nykyäänkin, 22 vuotta myöhemmin, nuo tunteet alkavat hiipiä sydämeeni, ja minun pitää päästä nopeasti niistä eroon, koska ne voivat olla tuhoisia.

Noin kuukausi Tysonin kuoleman jälkeen minulla oli puhuttelu vanhin Dean L. Larsenin kanssa. Hän kuunteli minua kaikessa rauhassa, ja olen aina oleva kiitollinen hänen neuvoistaan ja rakkaudestaan. Hän sanoi: ”En usko, että Herra haluaisi sinun rankaisevan itseäsi pienen poikasi kuoleman johdosta.” Tunsin taivaallisen Isäni rakkauden yhden Hänen valitun palvelijansa välityksellä.

Kiduttavat ajatukset ahdistivat minua kuitenkin edelleen, ja pian aloin tuntea vihaa. ”Tämä ei ole reilua! Kuinka Jumala voi tehdä tämän minulle? Miksi minä? Mitä minä tein ansaitakseni tämän?” Tunsin jopa suuttuvani ihmisille, jotka yrittivät vain lohduttaa meitä. Muistan ystävien sanoneen: ”Tiedän, miltä sinusta tuntuu.” Ajattelin itsekseni: ”Teillä ei ole aavistustakaan siitä, miltä minusta tuntuu. Jättäkää minut vain rauhaan.” Pian huomasin, että myös itsesääli voi olla hyvin heikentävää. Häpesin sitä, että minulla oli epäystävällisiä ajatuksia rakkaita ystäviä kohtaan, jotka yrittivät vain auttaa.

Kun tunsin syylisyyden, vihan ja itsesäälin valtaavan mieleni, rukoilin, että sydämeni voisi muuttua. Hyvin henkilökohtaisten, pyhien kokemusten kautta Herra antoi minulle uuden sydämen, ja vaikka yhä oli yksinäistä ja tuskallista, koko ajattelutapani muuttui. Sain tietää, ettei minua ollut

ryöstetty vaan pikemminkin minua odotti suuri siunaus, jos osoittautuis uskolliseksi.

Elämäni alkoi muuttua, ja kykenin katsomaan eteenpäin toiveikkaana sen sijaan että olisin katsonut taaksepäin epätoivoisena. Todistan, että tämä elämä ei ole loppu. Henkimaailma on todellinen. Profeettojen opetukset elämästä kuoleman jälkeen ovat totta. Tämä elämä on vain siirtymävaihe eteenpäin matkallamme takaisin taivaallisen Isämme luo.

Tyson on pysynyt hyvin kiinteänä osana perhettämme. Vuosien varrella on ollut suurenmoista nähdä rakastavan taivaallisen Isän armo ja hyvyys, kun Hän on antanut perheemme tuntea hyvin konkreettisin tavoin Tysonin vaikutuksen. Todistan, että väliverho on ohut. Samat uskollisuuden, rakkauten ja perheykseyden tunteet eivät pääty, kun rakkaamme siirtyvät toiselle puolen, vaan sen sijaan nuo tunteet voimistuvat.

Joskus ihmiset kysyvät: ”Kuinka kauan kesti, ennen kuin pääsit sen yli?” Totuus on, ettei sen yli pääse kuin vasta sitten kun on jälleen yhdessä edesmenneiden rakkaitten kanssa. Minä koen ilon täyteen vasta sitten kun olemme jälleen yhdessä ensimmäisen ylösnousemuksen aamuna.

”Sillä ihminen on henki. Aineet ovat iankaikkisia, ja henki ja aine

erottamattomasti yhteen liitettynä saavat ilon täyteen;

ja kun ne ovat erillään, ihminen ei voi saada ilon täyteyttä.”³

Mutta siihen asti, kuten Vapahtaja opetti, me voimme jatkaa eteenpäin iloisella mielellä.⁴

Olen oppinut, että katkera, miltei kestämaton tuska voi tulla suloiseksi, kun käännytte taivaallisen Isän puoleen ja pyydätte Häneltä lohtua, jota saa Hänen suunnitelmastaan, Hänen Pojaltaan Jeesukselta Kristukselta ja Hänen Lohduttajaltaan, joka on Pyhä Henki.

Mikä loistava siunaus se onkaan elämässämme. Eikö olisikin murheelista, ellemmet tuntisi suurta surua, kun menetämme lapsen? Kuinka kiitollinen olenkaan taivaalliselle Isälleni, että Hän antaa meidän rakastaa syvästi ja rakastaa iankaikkisesti. Kuinka kiitollinen olenkaan iankaikkisista perheistä. Kuinka kiitollinen olenkaan, että Hän on ilmoittanut jälleen kerran elävien profeettojensa välityksellä loistavan lunastussuunnitelman.

Muistatko ne tunteet, joita koitte sydämessänne rakkaanne hautajaisissa, kun ajoitte pois hautausmaalta ja katsoitte taakseen ja nähdessänne tuon yksinäisen arkun mietitte, mahattaako sydämenne särkyä.

Todistan, että Hänen, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, ansiosta

nuo murheen, yksinäisyyden ja epätoivon tunteet katoavat eräänä päivänä ilon täydessä. Todistan, että me voimme luottaa Häneen, kun Hän sanoi:

”En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne.

Vielä vähän aikaa, eikä maailma enää näe minua, mutta te näette, sillä minä elän ja tekin tulette elämään.”⁵

Todistan, että niin kuin julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sanotaan, ”kun me luotamme Jeesuksen Kristuksen sovituksen, Hän voi auttaa meitä kestämään koettelemuksemme, sairautemme ja tuskamme. Me voimme täyttyä ilolla, rauhalla ja lohdutuksella. Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista.”⁶

Todistan, että tuona ensimmäisen ylösnousemuksen kirkkaana, loistavana aamuna teidän rakkaanne ja minun tulevat esiin haudasta, kuten Herra itse on luvannut, ja me koemme ilon täyteyttä. Koska Hän elää, he ja me tulemme myös elämään. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moroni 8:10–12.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 182–183.
3. OL 93:33–34.
4. Ks. Joh. 16:33.
5. Joh. 14:18–19.
6. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 52.

Vanhin Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumista

Kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä!

Kaikki lähetyssaarnaajat, nuoret ja iäkkäämmät, palvelevat pelkästään parantaakseen muiden ihmisten elämää.

Rakkaat veljeni, sisareni ja ystäväni, tervehdimme teitä jokaista rakkautella. Olemme innoissamme presidentti Thomas S. Monsonin tämän-aamuisesta ilmoituksesta, joka muuttaa lähetystyöpalvelun vähimmäisiän nuorille miehille 18 vuoteen ja nuorille naisille 19 vuoteen. Tämän mahdollisuuden myötä useammat nuoristamme voivat nauttia lähetystyön siunauksista.

Presidentti Monson julisti kaksi vuotta sitten ja vakuutti voimakkaasti jälleen tänä aamuna, ”että jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Palveleminen lähetystyössä on pappeusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa meiltä, jotka olemme saaneet niin paljon.”¹ Hän selitti jälleen, että lähetystyö on nuorille naisille mieluinen vaihtoehto muttei velvollisuus. Ja hän pyysi jälleen monia varttuneita aviopareja palvelemaan.

Lähetystyöhön valmistautuminen on tärkeää. Lähetystyö on vapaaehtoista palvelutyötä Jumalalle ja ihmis-kunnalle. Lähetyssaarnaajat rahoittavat

tuon etuoikeuden omilla säästöillään. Vanhemmat, sukulaiset, ystävät ja yleiseen lähetyssaarnaajarahastoon lahjoittavat henkilöt voivat myös auttaa siinä. Kaikki lähetyssaarnaajat, nuoret ja iäkkäämmät, palvelevat pelkästään parantaakseen muiden ihmisten elämää.

Päätös palvella lähetystyössä muovaa lähetyssaarnaajan, hänen aviopuolisonsa ja heidän jälkeläistensä hengellistä kohtaloa sukupolvien ajan. Halu palvella on luonnollinen seuraus henkilön kääntymyksestä, kelvollisuudesta ja valmistautumisesta.

Tässä suuressa maailmanlaajuisessa kuulijakunnassa monet teistä eivät kuulu Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon eivätkä tiedä kovin paljon meistä ja lähetyssaarnaajistamme. Olette täällä tai kuulolla, koska haluatte tietää enemmän mormoneista ja siitä, mitä meidän lähetyssaarnaajamme opettavat. Kun opitte meistä lisää, huomaatte meillä olevan monia samoja arvoja. Me kehotamme teitä pitämään kaiken sen,

mikä on hyvää ja totuudellista, ja sitten ottamaan selvää, voimmeko lisätä siihen. Tässä haasteiden täyttämässä maailmassa todellakin tarvitsemme toisinaan apua. Uskonto, iankaikkinen totuus ja meidän lähetyssaarnaajamme kuuluvat äärimmäisen tärkeinä osina siihen apuun.

Meidän nuoret lähetyssaarnaajamme lykkäävät opiskeluaan, ammatin valmistumista, seurustelua ja mitä muuta nuoret aikuiset tyypillisesti tekevätkin tuossa elämänvaiheessa. He jättävät kaiken sellaisen syrjään puolentoista tai kahden vuoden ajaksi, koska he haluavat kovasti palvella Herraa². Ja jotkut lähetyssaarnaajistamme palvelevat kypsemällä iällä. Tiedän, että heidän perhettään siunataan. Oman perheeni jäsenistä kahdeksan on tällä hetkellä palvelemassa kokoaikaisena lähetyssaarnaajana – kolme tytärtä, heidän aviomiehensä, yksi tyttärentytär ja yksi tyttärenpoika.

Jotkut teistä ehkä ihmettelevät nimitystä *mormoni*. Sitä lisänimeä meistä käytetään. Se ei ole meidän oikea nimityksemme, vaikka meidät tunnetaankin laajalti mormoneina. Tuo sana juontaa juurensa pyhien kirjoitusten kokoelmasta nimeltä Mormonin kirja.

Kirkon oikea nimi on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Se on uudelleen perustettu alkuperäinen Jeesuksen Kristuksen kirkko. Hän järjesti oman kirkkonsa maan päällä ollessaan. Hän kutsui apostoleja, seitsenkymmeniä ja muita johtajia, joille Hän antoi pappeuden valtuuden toimia Hänen nimessään.³ Kun Kristus ja Hänen apostolinsa olivat kuolleet, ihmiset muuttivat pyhiä toimituksia ja oppia. Alkuperäinen kirkko ja pappeus hävisivät. Pimeän keskiajan jälkeen, taivaallisen Isän johdolla, Jeesus Kristus on tuonut kirkkonsa takaisin. Nykyään se on taas elävä, palautettu, ja se toimii Hänen jumalallisessa ohjauksessaan.⁴

Me seuraamme Herraa Jeesusta Kristusta ja opetamme, mitä Hän opetti. Me tiedämme, että saavutettuaan loistokkaan voiton kuolemasta ylösnoussut Herra ilmestyi opetuslapsilleen lukuisia kertoja. Hän söi heidän kanssaan. Hän kulki heidän kanssaan.

Milano, Italia

Ennen lopullista taivaaseenastumistaan Hän käski heitä: ”Menkää – ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.”⁵ Apostolit tottelivat tuota ohjetta. He kutsuivat myös muita avuksi toteuttamaan Herran käskyä.

Nykyään tuo sama haaste on esitetty Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajille meidän aikamme apostolien ja profeettojen johdolla. Näitä lähetyssaarnaajia palvelee yli 150 maassa. Herran Jeesuksen Kristuksen edustajina he pyrkivät toteuttamaan tuon jumalallisen käskyn – jonka Herra itse on toistanut omana aikanamme – viedä evankeliumin täyteys muihin maihin siunaamaan ihmisten elämää kaikkialla.⁶

Vähän alle tai vähän yli 20-vuotiaat lähetyssaarnaajat ovat kokemattomia mitä maailman tapoihin tulee. Heitä on kuitenkin siunattu lahjoilla kuten Pyhän Hengen voimalla, rakkaudella Jumalaa kohtaan ja todistuksella

totuudesta, jotka tekevät heistä voimallisia Herran lähettäjiä. He levittävät evankeliumin hyvää uutista, joka tuo todellista iloa ja ikuista onnea kaikille, jotka ottavat vaarin heidän sanomastaan. Ja monissa tapauksissa he tekevät sen vieraassa maassa ja itselleen vieraalla kielellä.

Lähetyssaarnaajat pyrkivät seuraamaan Jeesusta Kristusta sekä sanoissa että teoissa. He saarnaavat Jeesuksesta ja Hänen sovitustyöstään.⁷ He opettavat, että Kristuksen muinainen kirkko on kirjaimellisesti palautettu ja että se tapahtui Herran ensimmäisen myöhempien aikojen profetaan, Joseph Smithin, kautta.

Olette ehkä aiemmin tavanneet lähetyssaarnaajiamme tai jättäneet heidät vaille huomiota. Toivon, että ette pelkää heitä vaan otatte heiltä vastaan opetusta. He voivat olla teille taivaan lähettäjä voimavara.

Niin tapahtui Jerrylle, noin 65-vuotiaalle protestanttiseen kirkkoon kuuluneelle miehelle, joka asuu Mesassa

Arizonassa Yhdysvalloissa. Jerry'n isä oli baptistipappi ja hänen äitinsä metodistipappi. Eräänä päivänä Jerry'n läheinen ystävä Pricilla kertoi Jerrylle tuskastaan, joka johtui hänen synnytyksessä kuolleesta lapsestaan sekä katkerasta avioerosta, joka tapahtui pian sen jälkeen. Pricilla on vaikeuksissa oleva yksinhuoltaja, jolla on neljä lasta – kolme tytärtä ja poika. Kertoessaan Jerrylle syvimpiä tunteitaan hän tunnusti ajatelleensa itsensä tappamista. Jerry yritti kaikin voimin ja kaikesta rakkaudestaan auttaa Pricillaa ymmärtämään, että tämän elämällä oli arvoa. Hän kutsui Pricillan kirkkoonsa, mutta tämä selitti luovuttaneensa Jumalan suhteen.

Jerry ei tiennyt, mitä tehdä. Myöhemmin pihapuita kastellessaan tuo uskova mies rukoili Jumalalta johdattua. Rukoillessaan hän kuuli mielesään äänen, joka sanoi: ”Pysäytä nuo pyöräilevät pojat.” Jerry mietti vähän hämmentyneenä, mitä se mahtoi tarkoittaa. Kun hän pohti saamaansa vaihtelua, hän katsahti kadulle ja näki

kaksi valkoiseen paitaan ja solmioon pukeutunutta nuorukaista ajamassa pyörällä hänen kotinsa suuntaan. Tästä ”sattumasta” ällistyneenä hän katseli, kun he ajoivat ohi. Sitten tajuten, että tilanne vaati häntä toimimaan, hän huudahti: ”Hei, te siellä, pysähtykäähän! Minun täytyy saada puhua kanssanne!”

Hämmentyneen mutta innokkaan näköisinä nuorukaiset pysähtyivät. Kun he tulivat lähemmäksi, Jerry huomasi, että heillä oli nimikyltit, jotka osoittivat heidän olevan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajia. Jerry katsoi heitä ja sanoi: ”Tämä saattaa kuulostaa vähän oudolta, mutta minä rukoilin ja minua käskettiin pysäyttämään pyörällä ajavat pojat. Katsoin kadulle päin, ja siinä te olette. Voitteko auttaa minua?”

Lähetyssaarnaajat hymyilivät, ja toinen sanoi: ”Kyllä, varmasti voimme.”

Jerry kertoi Pricillan huolestuttavasta ahdingosta. Pian lähetyssaarnaajat alkoivat tavata Pricillaa, hänen lapsiaan ja Jerryä. He keskustelivat elämän tarkoituksesta ja Jumalan iankaikkisesta suunnitelmasta heitä varten. Jerry, Pricilla ja tämän lapset kasvoivat uskossa vilpittömien rukousten, Mormonin kirjan tutkimisensa sekä kirkon jäsenten rakastavan ystävyyden turvin. Jerryyn valmiiksi vahva usko Jeesukseen Kristukseen vahvistui entisestään. Pricillan epäilykset ja

itsemurha-ajatukset kääntyivät toivoksi ja onnellisuudeksi. Heidät kastettiin, ja heistä tuli Kristuksen palautetun kirkon jäseniä.⁸

Kyllä, lähetyssaarnaajat voivat auttaa monin tavoin. Ehkä jotkut teistä haluavat esimerkiksi tietää enemmän esivanhemmistanne. Saatatte tietää vanhempienne ja neljän isovanhempanne nimet, mutta entäpä kahdeksan isoiso-vanhempanne? Tiedättekö heidän nimensä? Haluaisitteko tietää heistä enemmän? Kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä!⁹ He pääsevät helposti käsiksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon laajoihin sukututkimustietueisiin.

Jotkut teistä ovat jäseniä, mutta ette tätä nykyä ole aktiivisia kirkossa. Te rakastatte Herraa ja ajattelette usein Hänen laumaansa palaamista. Mutta ette tiedä, kuinka aloittaa. Ehdotan, että kysytte lähetyssaarnaajilta!¹⁰ He voivat auttaa teitä! He voivat myös auttaa opettamalla teidän rakkaimpianne. Me ja lähetyssaarnaajat rakastamme teitä ja haluamme tuoda ilon ja evankeliumin valon takaisin elämäänne.

Jotkut teistä haluavat ehkä tietää, kuinka voitte voittoa riippuvuuden tai elää kauemmin ja nauttia paremmasta terveydestä. Kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä! Riippumattomat tutkimukset ovat osoittaneet, että ihmisryhmänä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen

Kirkon jäsenet ovat terveellistä väkeä. Heidän kuolleisuutensa kuuluu kaikkein alhaisimpiin ja heidän pitkäikäisyytensä on korkeampi kuin minkään muun tähän asti raportoidun tarkasti rajatun ihmisryhmän, jota on tutkittu pidemmän aikaa Yhdysvalloissa.¹¹

Jotkut teistä saattavat ajatella, että elämä on kiireistä ja kuumeista, ja kuitenkin syvällä sydämessänne tunnette jäytävää tyhjyyttä, olette vailla suuntaa tai päämäärää. Kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä! He voivat auttaa teitä tietämään enemmän elämän todellisesta tarkoituksesta – miksi te olette täällä maan päällä ja minne olette menossa kuoleman jälkeen. Voitte oppia, kuinka Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi siunaa elämäänne enemmän kuin voitte tällä haavaa edes kuvitella.

Jos teillä on perheeseen liittyviä huolenaiheita, kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä! Avioliiton ja perheen vahvistaminen ovat mitä tärkeimpiä asioita myöhempien aikojen pyhille. Perheet voivat olla yhdessä ikuisesti. Pyytäkää lähetyssaarnaajia opettamaan teille, kuinka se on mahdollista oman perheenne kohdalla.

Lähetyssaarnaajat voivat myös auttaa teitä, kun haluatte saada korkeampaa tietoa. Ihmisen henki janoaa valaistusta. Tulipa totuus sitten tieteellisestä laboratorion tai ilmoituksen Jumalalta, sitä me etsimme! Jumalan kirkkaus on todellakin äly.¹²

Oppineisuuden kartuttamiseen kuuluu sekä hengellistä että ajallista tietoa. Me painotamme pyhien kirjoitusten ymmärtämisen tärkeyttä. Vastikään tehdyn riippumattoman tutkimuksen mukaan myöhempien aikojen pyhät olivat parhaiten perillä kristinuskosta ja Raamatusta.¹³ Jos haluatte ymmärtää Raamatua paremmin, ymmärtää Mormonin kirjaa paremmin ja saada laajemman käsityksen ihmiskunnan veljeydestä ja Jumalan isyydestä, kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä!

Monilla teistä on voimakas halu auttaa hädässä olevia ihmisiä. Koska me myöhempien aikojen pyhät seuraamme Jeesusta Kristusta, meidätkin pakottaa toimintaan tuo sammumaton

halu.¹⁴ Kuka tahansa voi liittyä joukkoomme auttamaan hädänalaisia ja tuomaan apua katastrofien uhreille missä päin maailmaa hyvänsä. Jos haluatte osallistua siihen, kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä!

Ja jos haluatte tietää enemmän kuolemanjälkeisestä elämästä, taivaasta, Jumalan suunnitelmasta teitä varten, jos haluatte tietää enemmän Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, Hänen sovitustyöstään ja Hänen alkuperäisen kirkkonsa palautuksesta, kysykää lähetyssaarnaajilta! He voivat auttaa teitä!

Tiedän, että Jumala elää. Jeesus on Kristus. Hänen kirkkonsa on palautettu. Rukoilen hartaasti, että Jumala siunaisi teitä jokaista ja kaikkia rakkaita lähetyssaarnaajiamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 5.
2. Ks. OL 4:3.
3. Ks. Matt. 10:1; Luuk. 6:13; 10:1; Ef. 4:11–12.
4. Ks. OL 1:30.
5. Matt. 28:19.
6. Ks. OL 68:8; 84:62; 112:28.
7. Ks. 1. Kor. 2:2; 2. Nefi 25:26.
8. Henkilökohtaisesta yhteydenpidosta W. Tracy Watsonin kanssa, joka palveli Messan lähetyksen johtajana Arizonassa.
9. Tilanteissa, joiden yhteydessä kehotan kysymään lähetyssaarnaajilta, voitte myös pyytää apua ystävältä, joka on kirkon jäsen.
10. Kirkossa aktiiviset sukulaiset ja ystävät sekä kirkon johtohenkilöt auttavat myös mielellään.
11. Ks. James E. Enstrom ja Lester Breslow, ”Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004” [Aktiivisten mormonien elämäntapa ja alentunut kuolleisuus Kaliforniassa], *Preventive Medicine*, 46. vuosikerta, 2008, s. 135.
12. Ks. OL 93:36.
13. Ks. *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, 28. syyskuuta 2010), s. 7.
14. Ks. Ram Cnaan, Van Evans ja Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (Pennsylvanian yliopisto, yhteiskuntapolitiikan ja -käytännön oppilaitos, 2012); ”Mormon Volunteerism Highlighted in New Study” (16. maaliskuuta 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society> (Pew Forum on Religion and Public Life, 12. tammikuuta 2012), s. 43; Robert D. Putnam ja David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, s. 444–454.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Katumisista ja päätöksistä

Mitä enemmän omistaudumme tavoittelemaan pyhyyttä ja onnea, sitä vähemmän todennäköistä on, että olemme katumuksen polulla.

Katumisista

Presidentti Monson, me rakastamme sinua. Kiitos innoitetusta ja historiallisesta ilmoituksesta, joka koskee uusien temppelien rakentamista ja lähetystyöpalvelua. Olen varma, että niiden ansiosta suurenmoisia siunauksia tulee meille ja monille tuleville sukupolville.

Rakkaat veljeni ja sisareni, rakkaat ystäväni! Me olemme kaikki kuolevaisia. Toivon, ettei tämä tule yllätyksenä kenellekään.

Kukaan meistä ei ole maan päällä kovin kauan. Meillä on tietty määrä kallisarvoisia vuosia, mikä iankaikkisuuden näkökulmasta vastaa tuskin silmänräpäystä.

Ja sitten me lähdemme täältä. Henkemme ”otetaan kotiin sen Jumalan luokse, joka antoi [meille] elämän”¹. Laskemme ruumiimme maahan ja jätämme taakse tämän maailman asiat siirtyessämme olemassaolomme seuraavaan vaiheeseen.

Kun olemme nuoria, tuntuu siltä kuin eläisimme ikuisesti. Ajattelemme, että aivan taivaanrannan tuolla puolen odottaa rajaton määrä auringonnousuja, ja tulevaisuus näyttää meistä

katkeamattomalta tieltä, joka ulottuu edessämme loputtomiin.

Mutta mitä vanhemmaksi tulemme, sitä taipuvaisempia olemme katsomaan taaksepäin ja ihmettelemään, kuinka lyhyt tuo tie todellisuudessa on. Mietimme, kuinka vuodet ovat voineet kulua niin nopeasti. Ja me alamme ajatella valintoja, joihin olemme päätyneet, ja asioita, joita olemme tehneet. Siinä samalla muistamme monia suloisia hetkiä, jotka tuovat lämpöä sieluumme ja iloa sydämeemme. Mutta muistamme myös katumuksen aiheita – asioita, joihin toivoisimme voivamme palata ja jotka haluaisimme muuttaa.

Eräs sairaanhoitaja, joka hoitaa kuolemansairaita, kertoo esittäneensä usein potilailleen yksinkertaisen kysymyksen näiden valmistautuessa lähtemään tästä elämästä.

”Kadutteko mitään?” hänellä on tapana kysyä.²

Kun on niin lähellä tuota kuolevaisuuden viimeistä päivää, saa usein ajatuksiin selkeyttä, oivalluskykyä ja näkemystä. Kun siis näiltä ihmisiltä kysyttiin, mitä he katuiivat, he avasivat sydämensä. He ajattelivat, mitä he muuttaisivat, jos he vain voisivat

Vaimoni ja minä elämme kaukana kallisarvoisista perheenjäsenistä. Tiedämme, millaista se on. Uskon kuitenkin, ettemme ole menossa oikeaan suuntaan yksilöinä emmekä yhteiskuntana, kun olemme yhteydessä perheeseen tai ystäviin pääasiassa julkaisemalla huvittavia kuvia, lähettämällä eteenpäin toisarvoisia asioita tai linkittämällä rakkaamme sivustoille internetissä. Oletan tämänkaltaisellekin toiminnalle olevan paikkansa, mutta kuinka paljon aikaa olemme halukkaita käyttämään siihen? Jos emme anna parasta itsestämme ja jakamatonta aikaamme niille, jotka ovat meille todella tärkeitä, niin jonakin päivänä kadumme sitä.

Päätäkäämme vaalia niitä, joita rakastamme, viettämällä merkityksellistä aikaa heidän kanssaan, tekemällä asioita yhdessä ja luomalla kallisarvoisia muistoja.

Kunpa olisin elänyt parhaan kykyini mukaan

Toinen katumuksen aihe, jonka ihmiset ilmaisivat, oli se, ettei heistä ollut tullut sellaisia kuin heistä tuntui, että heistä olisi voinut tai pitänyt tulla. Kun he katselivat elämäänsä taaksepäin, he tajusivat, etteivät he olleet koskaan eläneet parhaan kykynsä mukaan, että liian moni laulu oli jäänyt laulamatta.

Minä en puhu tässä menestyksen tikkaiden kiipeämisestä eri ammatteissamme. Nuo tikkaat, näyttivätne ne tässä maailmassa kuinka yleviltä hyvänsä, vastaavat tuskin yhtä ainoaa askelmaa sillä suurella iankaikkisella matkalla, joka meitä odottaa.

Sen sijaan puhun tulemisesta sellaiseksi kuin Jumala, meidän taivaallinen Isämme, tarkoitti meidän tulevan.

Me saavumme tähän maailmaan, kuten runoilija sanoi, ”kiireellämme rippeet [aikaisemman olemassaolon] kimmelteestä”⁴.

Taivaallinen Isämme näkee todelliset kykymme. Hän tietää meistä sellaista, mitä me emme tiedä itsestämme. Hän kehottaa meitä täyttämään elämämme aikana luomisemme määrän, elämään hyvää elämää ja palaamaan Hänen eteensä.

kääntää kelloa ajassa taaksepäin.

Kun mietin, mitä he olivat sanoneet, huomasin, kuinka Jeesuksen Kristuksen evankeliumin peruseriaatteet voivat vaikuttaa siihen, että elämämme suunta on hyvä, jos me vain toteutamme niitä.

Evankeliumin periaatteissa ei ole mitään mystistä. Olemme tutkineet niitä pyhistä kirjoituksista, olemme keskustelleet niistä pyhäkoulussa ja olemme kuulleet niitä puhujakorkeelta monia kertoja. Nämä jumalalliset periaatteet ja arvot ovat suoraviivaisia ja selkeitä, ne ovat kauniita, syvällisiä ja voimallisia, ja ne voivat varmasti auttaa meitä välttämään tulevia katumuksen aiheita.

Kunpa olisin viettänyt enemmän aikaa niiden ihmisten kanssa, joita rakastan

Enhkäpä yleisin katumuksen aihe, jonka kuolevat potilaat ilmaisivat, oli se, että he toivoivat, että olisivat viettäneet enemmän aikaa ihmisten kanssa, joita he rakastavat.

Varsinkin miehet lauloivat tätä yleis-maailmallista valitusvirttä: he ”katuivat syvästi sitä, että olivat viettäneet niin suuren osan elämästään – työn [päävittäisessä] oravanpyörässä”³. Monet olivat hukanneet tilaisuuden erityisiin muistoihin, jotka syntyvät perheen ja ystävien kanssa vietetystä ajasta. He kaipasivat sitä, että olisivat luoneet syvän yhteyden niihin, jotka merkitsivät heille eniten.

Eikö olekin totta, että meistä tulee usein hyvin kiireisiä? Ja surullista sanoa, käytämme kiireisyyttämme jopa kuin kunniamerkkinä aivan kuin kiireisyys itsessään olisi saavutus tai osoitus ylivertaisesta elämästä.

Onko se sitä?

Ajattelen Herraamme ja Esikuvamme Jeesusta Kristusta ja Hänen lyhyttä elämäänsä Galileassa ja Jerusalemissa asuneiden ihmisten keskuudessa. Olen yrittänyt kuvitella, miten Hän kiiruhti kokouksesta toiseen tai teki monia tehtäviä yhtä aikaa saadakseen tärkeiden asioiden luettelonsa hoidettua.

En pysty näkemään sitä.

Sen sijaan näen myötätuntoisen ja muista välittävän Jumalan Pojan elävän tarkoituksenmukaisesti joka päivä. Kun Hän oli tekemisissä ympärillään olevien ihmisten kanssa, he tunsivat itsensä tärkeiksi ja rakastetuiksi. Hän tiesi kohtaamiensa ihmisten äärettömän arvon. Hän siunasi heitä, palveli heitä. Hän kohotti heitä, paransi heidät. Hän antoi heille kallisarvoisen lahjan, omaa aikaansa.

Meidän ajanamme on helppoa pelkästään teeskennellä viettävänsä aikaa muiden kanssa. Hiiren napsautuksella me voimme ”saada yhteyden” tuhansiin ”ystäviin” joutumatta ikinä kasvokkain heistä yhdenkään kanssa. Tekniikka voi olla suurenmoinen asia, ja se on erittäin hyödyllinen, kun emme voi olla lähellä rakkaitamme.

Miksi me sitten omistamme niin paljon ajastamme ja tarmostamme asioille, jotka ovat kovin hetkellisiä, kovin merkityksettömiä ja kovin pinnallisia? Kieltäydymmekö me näkemästä, miten mieletöntä on tavoitella sitä, mikä on toisarvoista ja tilapäistä?

Eikö meidän olisi viisaampaa koota itsellemme ”aarteita taivaaseen, [missä] ei koi eikä ruoste tee tuhojaan eivätkä varkaat murtaudu sisään ja varasta”?

Kuinka me teemme sen? Vapahtajan esimerkkiä seuraamalla, omaksumalla Hänen opetuksensa päivittäiseen elämäämme, todella rakastamalla Jumalaa ja lähimmäisiämme.

Emme varmastikaan voi tehdä sitä asennoitumalla opetuslapseuteen laahustaen, kelloomme tuijottaen ja koko ajan valittaen.

Mitä tulee evankeliumin mukaiseen elämään, emme saisi olla kuin se poika, joka kastoi varpaansa veteen ja väitti sitten käyneensä uimassa. Me taivaallisen Isämme pojat ja tyttäret pystymme tekemään hyvin paljon enemmän. Siitä syystä hyvät aikomukset eivät riitä. Meidän *täytyy* tehdä. Mikä vielä tärkeämpää, meidän *täytyy tulla* sellaiseksi kuin taivaallinen Isä haluaa meidän olevan.

On hyvä, että julistamme todistuksemme evankeliumista, mutta on vielä parempi, että olemme eläviä esimerkkejä palautetusta evankeliumista. On hyvä, että toivomme olevamme uskollisempia liitoillemme. Se, että todella olemme uskollisia pyhille liitoille – kuten että elämme hyveellistä elämää, maksamme kymmenyksemme ja uhrimme, pidämme viisauden sanan ja palvelemme apua tarvitsevia – on paljon parempaa. On hyvä, että ilmoitamme aikovamme omistaa enemmän aikaa perherukoukseen, pyhien kirjoitusten tutkimiseen ja tervehenkisiin perheen toimintoihin, mutta vasta tuon kaiken tekeminen säännöllisesti tuo elämäämme taivaallisia siunauksia.

Opetuslapseus on pyhyden ja onnen tavoittelua. Se on tie parhaimpaan ja onnellisimpaan itseemme.

Päätäkäämme seurata Vapahtajaa ja tehdä uutterasti työtä, jotta meistä tulisi sellainen ihminen, jollaiseksi

meidät on tarkoitettu. Kuunnellaamme ja noudattakaamme Pyhän Hengen kehoituksia. Kun teemme niin, taivaallinen Isä ilmoittaa meille asioita, joita emme koskaan tienneet itsestämme. Hän valaisee polun edesämme ja avaa silmämme näkemään kykyimme, joista emme tienneet tai joita emme kenties kuvitelleet meillä olevan.

Mitä enemmän omistaudumme tavoittelemaan pyhyyttä ja onnea, sitä vähemmän todennäköistä on, että olemme katumuksen polulla. Mitä enemmän luotamme Vapahtajan armoon, sitä enemmän tunnemme, että olemme sillä polulla, jonka taivaallinen Isämme on tarkoittanut meille.

Kunpa olisin antanut itseni olla onnellisempi

Yksi katumuksen aihe niiden kohdalla, jotka tiesivät olevansa kuolemaisillaan, saattaa olla hieman yllättävä. He toivoivat, että he olisivat antaneet itsensä olla onnellisempia.

Hyvin usein juutumme harhakuvitelman, että melkein tavoitettavissamme on jotakin, mikä toisi meille onnea: parempi perhetilanne, parempi taloudellinen tilanne tai haasteellisen koettelemuksen loppuminen.

Mitä vanhemmaksi tulemme, sitä enemmän katsomme taaksepäin ja oivallamme, ettei ulkoisilla olosuhteilla ole oikeastaan merkitystä tai etteivät ne määrittele onneamme.

Meillä on merkitystä. *Me* päätämme onnestamme.

Te ja minä olemme viime kädessä vastuussa omasta onnestamme.

Vaimoni Harriet ja minä nautimme polkupyörillämme ajamisesta. On hienoa päästä ulos ja nauttia luonnon kauneudesta. Meillä on tiettyjä reittejä, joilla meistä on hauskaa pyöräillä, mutta emme kiinnitä kovin paljon huomiota siihen, kuinka kauas pyöräilemme tai kuinka nopeasti ajamme verrattuna muihin pyöräilijöihin.

Toisinaan kuitenkin ajattelen, että meidän pitäisi olla vähän kilpailuhenkisiä. Uskon jopa, että saisimme paremman ajan tai vauhdikkaamman ajokokemuksen, jos vain ponnistelisimme vähän enemmän. Ja sitten joskus teen jopa sen pahan virheen, että mainitsen tämän ajatuksen suuremmalle vaimolleni.

Hänen tyypillinen reaktionsa tämänkaltaisiin ehdotuksiini on aina hyvin ystävällinen, hyvin selkeä ja hyvin suoraviivainen. Hän sanoo hymyillen: ”Dieter, tämä ei ole kilpailu, tämä on matka. Nauti hetkestä.”

Kuinka oikeassa hän onkaan!

Joskus elämässä me keskitymme niin täysin maaliviivaan, että unohdamme kokea iloa matkasta. En käy pyöräilemässä vaimoni kanssa siksi, että olen innoissani sen päättymisestä. Pyöräilen, koska kokemus olla yhdessä hänen kanssaan on suloinen ja nautinnollinen.

Eikö tunnukin naurettavalta turmella suloisia ja riemullisia kokemuksia, koska odotamme jatkuvasti hetkeä, jolloin ne loppuvat?

Kuuntelemmeko me kaunista musiikkia odottaen viimeisen nuotin vaimentumista, ennen kuin sallimme itsemme todella nauttia siitä? Ei. Me kuuntelemme ja eläydymme koko sävellyksen melodian, rytmin ja harmonian vaihteluihin.

Rukoilemmeko me niin että mielessämme on ainoastaan ”aamen” tai rukouksen loppu? Emme tietenkään. Me rukoilemme ollaksemme lähellä taivaallista Isäämme, saadaksemme Hänen Henkensä ja tunteaksemme Hänen rakkautensa.

Meidän ei pitäisi odottaa sitä, että olemme onnellisia vasta kun saavutamme jonkin tulevan hetken, vain huomataksemme, että onni on jo ollut ulottuvilla – koko ajan! Elämää ei ole

tarkoitettu arvostettavaksi vain jälkikäteen. ”Tämän päivän on Herra tehnyt”, psalminkirjoittaja kynäili. ”Iloitkaa ja riemuitkaa siitä!”⁶

Veljet ja sisaret, olivatpa olosuhteemme ja haasteemme tai koettelemuksemme millaiset tahansa, jokaisessa päivässä on jotakin, mistä nauttii ja mitä vaalia. Jokaisessa päivässä on jotakin, mikä voi tuoda kiitollisuutta ja iloa, jos vain näemme sen ja arvostamme sitä.

Ehkäpä meidän pitäisi katsoa vähemmän silmillämme ja enemmän sydämellämme. Rakastan seuraavaa lainausta: ”Ainoastaan sydämellään näkee hyvin. Tärkeimpiä asioita ei näe silmillä.”⁷

Meitä käsketään ”kiittämään kaikessa”⁸. Eikö siis ole parempi nähdä silmillämme ja sydämellämme jopa pieniä asioita, joista *voimme* olla kiitollisia, sen sijaan että suurentelemme kielteisiä nykyisissä olosuhteissamme?

Herra on luvannut: ”Se, joka ottaa kaiken vastaan kiitollisin mielin, kirjastetaan; ja sitä, mikä on tästä maasta, lisätään hänelle jopa satakertaisesti.”⁹

Veljet ja sisaret, ”eikö meillä ole syytä riemuita”¹⁰, kun meillä on taivaallisen Isämme runsaat siunaukset, Hänen avokätinen pelastussuunnitelmansa, palautetun evankeliumin taivaalliset totuudet ja tämän kuolevaisuuden matkan monet kauniit asiat?

Päätäkäämme olla onnellisia olosuhteistamme riippumatta.

Päätöksistä

Eräänä päivänä me otamme tuon väistämättömän askeleen ja siirrymme tästä kuolevaisuuden piiristä seuraavaan tilaan. Eräänä päivänä me katsomme elämäämme taaksepäin ja mietimme, olisimmeko voineet olla parempia, tehdä parempia päätöksiä tai käyttää aikamme viisaammin.

Välttääksemme joitakin elämän syvimpiä katumuksen aiheita olisi viisasta tehdä joitakin päätöksiä tänään. Sen vuoksi:

- Päätäkäämme viettää enemmän aikaa niiden kanssa, joita rakastamme.
- Päätäkäämme pyrkiä vilpittömämmin tulemaan sellaiseksi kuin Jumala haluaa meidän olevan.
- Päätäkäämme löytää onnea olosuhteistamme riippumatta.

Todistukseni on, että monet huomi- sen syvimmistä katumuksen aiheista voidaan ehkäistä seuraamalla Vapahtajaa tänään. Jos olemme tehneet syntiä tai virheitä – jos olemme tehneet valintoja, joita nyt kadumme – on olemassa kallisarvoinen Kristuksen sovituksen lahja, jonka avulla me voimme saada anteeksi. Emme voi palata ajassa

taaksepäin ja muuttaa menneisyyttä, mutta me voimme tehdä parannuksen. Vapahtaja voi pyyhkiä pois katumuksen kyneleemme¹¹ ja ottaa pois syntiemme kuorman¹². Hänen sovituksensa ansiosta voimme jättää menneisyyden taakse ja kulkea eteenpäin viattomin käsin, puhtain sydämin¹³ ja päättäväisinä toimia paremmin ja varsinkin tulla paremmaksi.

Niin, tämä elämä menee ohi sukkelaan. Päivämme näyttävät kaikkiaan nopeasti, ja kuolema vaikuttaa toisinaan pelottavalta. Siitä huolimatta henkemme elää edelleen ja yhdistyy kerran ylösnousseeseen ruumiiseemme saadakseen kuolemattoman kirkkauden. Lausun vakaasti todistukseni, että armollisen Kristuksen ansiosta me kaikki tulemme elämään jälleen ja ikuisesti. Vapahtajamme ja Lunastajamme ansiosta me jonakin päivänä todella ymmärrämme, mitä merkitsevät sanat ”kuoleman pistin on nieltä Kristuksessa”¹⁴, ja riemuitsemme siitä.

Polku kohti jumalallisen päämäärämme täyttymistä Jumalan poikina ja tyttärinä on iankaikkinen. Veljet ja sisaret, rakkaat ystävät, meidän täytyy aloittaa tuolla iankaikkisella polulla kulkeminen *tänään*. Me emme voi pitää itsestään selvänä yhtään ainuttakaan päivää. Rukoilen, ettemme odota siihen saakka, kun olemme valmiit kuolemaan, ennen kuin todella opimme elämään. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Alma 40:11.
2. Ks. Susie Steiner, ”Top Five Regrets of the Dying”, *Guardian*, 1. helmikuuta 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, julkaisussa Steiner, ”Top Five Regrets of the Dying”.
4. William Wordsworth, ”Oodi: Kuolemattomuuden vihjeitä varhaisten lapsuusvuosien muistoissa”, *Runoja*, 1949, suom. Yrjö Jylhä, s. 127.
5. Matt. 6:20.
6. Ps. 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *Pikku Prinssi*, 2008, suom. Irma Packalén, s. 72.
8. Moosia 26:39; ks. myös OL 59:7.
9. OL 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Ks. Ilm. 7:17.
12. Ks. Matt. 11:28–30.
13. Ks. Ps. 24:4.
14. Moosia 16:8; ks. myös 1. Kor. 15:54.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista

apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Vanhin Jay E. Jensen on vapautettu seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäsenyydestä.

Ne, jotka haluavat äänestämällä yhtyä kiitoksiimme, osoittakoot sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme vanhin Craig C. Christensenin seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäseneksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että vapautamme kiitoksin vanhin Marlin K. Jensenin erinomaisesta palvelutyöstään kirkon historioitsijana ja aikakirjanpitäjänä.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme vanhin Steven E. Snow'n kirkon historioitsijaksi ja aikakirjanpitäjäksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdollisesti vastaan olevat.

Ehdotetaan, että vapautamme vanhimmat Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen ja Octaviano Tenorio seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsenyydestä ja nimitämme heidät täysinpalvelleiksi johtaviksi auktoriteeteiksi.

Ehdotetaan, että vapautamme vanhimmat Keith R. Edwards ja Larry W. Gibbons seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsenyydestä.

Kaikkia, jotka haluavat ilmaista kanssamme kiitollisuutta näille veljille heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvistä äänestyksestänne, uskostanne, omis- tautumisestanne ja rukouksistanne. ■

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

Hyviksi vanhemmiksi tuleminen

On monia keinoja, joilla hyvät vanhemmat voivat saada tarvitsemaansa apua ja tukea opettaakseen lapsilleen Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Saavutin tänä kesänä erityisen virstanpylvään – vietin 90-vuotispäivääni. Kun saavuttaa tiettyjä virstanpylväitä elämässään, on hyödyllistä ja opettavaista muistella menneisyyden tapahtumia ja kokemuksia. Te nuoret, jotka kuuntelette tätä puhetta tai luette sen, ette kenties ole kovin vaikuttuneita 90 elinvuodesta, mutta siihen aikaan kun minä synnyin, näin pitkään elämistä pidettiin suurena saavutuksena. Olen joka päivä kiitollinen taivaalliselle Isälle siitä, että Hän on siunannut minua pitkällä elämällä.

Elämäni aikana on tapahtunut todella paljon muutoksia. Olen nähnyt teollisen aikakauden ja informaation aikakauden kehityksen. Sarjavalmistetut autot ja puhelimet ja lentokoneet olivat nuoruuteni ajan suuria keksintöjä. Nykyään tapa, jolla etsimme, jaamme ja käytämme informaatiota, muuttuu miltei päivittäin. Tässä iässä hämmästelän nopeasti muuttuvaa maailmaa, jossa me kaikki elämme. Niin monet nykyajan edistysaskeleet kiihdyttävät mielikuvitusta mahdollisuudellaan parantaa elämäämme.

Kaikkien ympärillämme tapahtuvien nopeatahtisten muutosten

keskellä me rukoilemme vilpittömästi ja teemme työtä varmistaaksemme, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumin arvot säilyvät. Osa niistä on jo vaarassa kadota. Näitä arvoja koskevan luettelon kärjessä ja siksi vastustajan ensisijaisina kohteina ovat avioliiton pyhyys ja perheiden keskeinen tärkeys. Nuo arvot luovat vakaan ja turvallisen kodin, jossa rakastavan taivaallisen Isän jokaiseen lapseen voidaan vaikuttaa hyvää aikaansaavalla tavalla ja jossa hän voi omaksua iankaikkisia arvoja.

Oma perheeni valmistautuessaan juhlimaan tätä elämäni 90 vuoden virstanpylvästä alkoi auttaa minua muistamaan ja arvostamaan pitkän elämäni kokemuksia. Esimerkiksi eräs sukulaistyttöni kokosi ja näytti minulle useita kirjeitä, jotka olin kirjoittanut vanhemmilleni lähes 70 vuotta sitten ollessani toisen maailmansodan aikana merijalkaväen etuvartiostossa Saipanin saarella Tyynellämerellä.

Yksi noista kirjeistä kiinnitti erityisesti huomiotani. Se oli kirje, jonka kirjoitin äidilleni, jotta hän avaisi ja lukisi sen äitienpäivänä vuonna 1945. Haluaisin lukea siitä joitakin

otteita teille siinä toivossa, että näette, miksi olen aina oleva kiitollinen rakastavalle isälleni ja äidilleni niistä opetuksista, joita sain heidän opettaessaan meitä kotona. Vanhempani ovat paras esimerkki, mikä minulla on hyvistä vanhemmista. He asettivat avioliittonsa ja lastensa asianmukaisen kasvatuksen tärkeimmälle sijalle elämässään.

Vuoden 1945 äitienpäiväkirjeeni alkoi:

”Rakas äiti,

viimeiset neljä vuotta olen suureksi epäonnekseni joutunut viettämään äitienpäivän poissa luotasi. Joka vuosi olen halunnut olla kanssasi ja kertoa sinulle, kuinka todella paljon rakastan sinua ja kuinka paljon ajattelen sinua, mutta koska se on jälleen kerran mahdotonta, minun täytyy tyytyä seuraavaksi parhaaseen ja lähettää ajatukseni postin välityksellä.

Tänä vuonna paremmin kuin minään muuna pystyn näkemään, miten minuun on vaikuttanut se, että minulla on suurenmoinen äiti. Ensimmäkin kaipaen niitä pieniä asioita, joita sinulla oli tapana tehdä puolestani. Minun ei koskaan aamulla sängystä noustessani tarvinnut kantaa huolta siitä, oliko minua odottamassa puhdas paita ja puhtaat sukat. Minun tarvitsi vain avata laatikko, ja minä löysin ne. Ruoka-aikoina tiesin aina, että löytäisin jotakin, mistä pidin ja mikä oli valmistettu parhaalla mahdollisella tavalla. Iltaisin tiesin aina, että vuoteessani olisi puhtaat lakanat ja juuri oikea määrä peittoja, jotta minulla oli oikein mukava olla. Oli todella suuri ilo asua kotona.”

Kun luin nuo ensimmäiset kaksi kappaletta kirjeestä, järkytyin siitä, kuinka tunteellisilta ne kuulostivat. Ehkäpä asuminen teltassa ja nukkuminen hyönteisverkon alla kenttävuoteella saivat ajatukseni palaamaan omaan erityiseen kotini.

Kirjeeni äidilleni jatkuu:

”Mutta syvempiä ovat tunteeni sinua kohtaan sen esimerkin vuoksi, jonka minulle annoit. Elämä oli tehty niin miellyttäväksi meille perheenä, että me halusimme seurata jalanjälkiäsi, kokea edelleen samaa iloa,

jota olimme tunteneet ollessamme nuorempia. Sinulla oli aina aikaa viedä perhe kanjoniin, ja saatoimme luottaa siihen, että teit mitä tahansa aina vuorilla kiipeilemisestä pallopelien pelaamiseen kanssamme. Sinä ja isä ette koskaan lähteneet lomille kahdestaan. Perhe oli aina kanssanne. Nyt kun olen poissa kotoa, puhun aina mielelläni siitä ajasta, kun asuin kotona, koska se oli niin mukavaa. En voisi hylätä opetuksiasi nyt, koska tekoni tuottaisivat sinulle häpeää. Minulle on suuri haaste elää niin, että minua voidaan kutsua Nora Sonne Perryn pojaksi. Olen hyvin ylpeä tästä nimityksestä ja toivon, että olen aina sen arvoinen.

Toivon, että seuraavana vuonna voin olla kanssasi osoittaakseni sinulle, miten hyvän äitienpäivän olen suunnitellut sinulle kuluneiden neljän vuoden aikana.

Herra siunatkoon sinua kaikista niistä suurenmoisista asioista, joita olet tehnyt tämän levottoman maailman hyväksi.

Kaikella rakkaudellani, Tom.”¹

Kun luin kirjeeni uudelleen, pohdiskelin myös perheen, seurakunnan, vaarnan ja sen paikkakunnan kulttuuria, jossa minut kasvatettiin.

Kulttuuri määrittää kansan elämäntavaksi. Kaikilla Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenillä on ainutlaatuinen evankeliumin kulttuuri, yhteiset arvot ja odotukset ja tavat. Tämä evankeliumin kulttuuri tai elämäntapa juontaa juurensa pelastussuunnitelmasta, Jumalan käskyistä ja elävien profeettojen opetuksista. Se käy ilmi tavasta, jolla kasvatamme perheitämme ja elämme henkilökohtaista elämäämme.

Ensimmäinen ohje Aadamille hänen vastuullisesta tehtävästään kuolevaisuudessa on kohdassa 1. Moos. 2:24: ”Siksi mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että he tulevat yhdeksi lihaksi.”

Miehen ja naisen liittäminen yhteen laillisesti vihityiksi aviopuolisoiksi ei ole vain valmistautumista siihen, että

tulevat sukupolvet perivät maan, vaan se tuo myös suurinta iloa ja tyydytystä, mitä tässä kuolevaisuuden kokemuksesta voi saada. Se pitää paikkansa etenkin silloin, kun pappeuden voimat julistavat avioliiton olevan ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi. Sellaiseen avioliittoon syntyvillä lapsilla on turvaa, jota ei löydy mistään muualta.

Hyvien vanhempien kotona antamat opetukset ovat tulossa yhä tärkeämmiksi tämän päivän maailmassa, jossa vastustajan vaikutus on todella laajalle levinnyttä. Kuten tiedämme, hän yrittää rapauttaa ja tuhota nimenomaan yhteiskuntamme perustuksen – perheen. Ovelin ja tarkoin naamioiduin keinoin hän hyökkää perhe-elämään sitoutumista vastaan kaikkialla maailmassa ja horjuttaa uskollisten myöhempien aikojen pyhien kulttuuria ja liittoja. Vanhempien täytyy päättää, että opettaminen kotona on mitä pyhin ja tärkein vastuu. Vaikka muut instituutiot, sellaiset kuin kirkko ja koulu, voivat auttaa vanhempia ohjaamaan lapsen oikealle tielle (ks.

Sananl. 22:6), niin viime kädessä tämä vastuu on vanhemmilla. Suuren onnensuunnitelman mukaan taivaallisen Isän lasten hoito ja kehitys on uskottu nimenomaan vanhemmille.

Merkittävässä tehtävässämme vanhempina on monia keinoja, joilla hyvät vanhemmat voivat saada tarvitsemaansa apua ja tukea opettaakseen lapsilleen Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Saanen ehdottaa viittä asiaa, joita vanhemmat voivat tehdä luodakseen vahvemman perhekulttuurin:

Ensiksi, vanhemmat voivat rukoilla vilpittömästi ja pyytää iankaikkista Isäämme auttamaan heitä rakastamaan, ymmärtämään ja opastamaan lapsia, jotka Hän on lähettänyt heille.

Toiseksi, he voivat pitää perheuskouksen, perheillat, tutkia yhdessä pyhiä kirjoituksia ja syödä yhdessä mahdollisimman usein tehden päivällisestä hetken, jolloin kommunikoidaan ja opetetaan arvoja.

Kolmanneksi, vanhemmat voivat käyttää täysin hyväkseen kirkon tukiverkostoa olemalla yhteydessä lastensa Alkeisyhdistyksen opettajiin, nuorten johtohenkilöihin sekä luokkien ja koorumien johtokuntiin. Vanhemmat voivat antaa olennaista ymmärrystä lapsen erityisistä ja nimenomaisista tarpeista olemalla yhteydessä niihin, jotka on kutsuttu ja erotettu tehtävään toimia heidän lastensa kanssa.

Neljänneksi, vanhemmat voivat lausua usein lapsilleen todistuksensa, sitouttaa heidät pitämään Jumalan käskyt ja luvata siunaukset, jotka taivaallinen Isämme lupaa uskollisille lapsilleen.

Viidenneksi, me voimme järjestää perheemme niin, että sen perustana ovat selkeät, yksinkertaiset perheen säännöt ja odotukset, tervehenkiset perheen perinteet ja rituaalit sekä ”perheen talous”, jossa lapsilla on kotiaskareita ja he voivat ansaita taskurahaa, jotta he voivat oppia budjetoimaan, säästämään ja maksamaan ansaitsemastaan rahasta kymmenykset.

Nämä ehdotukset vahvemman *perhekulttuurin* luomiseksi toimivat sopusoinnussa kirkon kulttuurin kanssa. Vahvistunut

perhekulttuurimme tulee olemaan suojana lapsillemme niitä vastustajan palavia nuolia (ks. 1. Nefi 15:24) vastaan, jotka ovat kiinteä osa heidän ikätoveriensa kulttuuria, viihde- ja julkkiskulttuuria, velaksielämis- ja edunsaamiskulttuuria sekä internet- ja mediakulttuuria, joiden kanssa he ovat jatkuvasti tekemisissä. Vahvat perhekulttuurit auttavat lapsiamme elämään maailmassa olematta maailmasta (ks. Joh. 15:19).

Presidentti Joseph Fielding Smith on opettanut: ”Vanhempien velvollisuus on opettaa lapsilleen nämä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pelastavat periaatteet, niin että he tietävät, miksi heidät pitää kastaa, ja jotta heidän sydämeensä painuisi halu pitää jatkuvasti Jumalan käskyt kas- teen jälkeen, niin että he voivat palata Hänen luoksensa. Haluatteko, hyvät veljeni ja sisareni, haluatteko että teidän perheenne, teidän lapsenne sinetöidään teidän esi-isiinne ja -äiteihinne – ? Jos haluatte, silloin teidän täytyy aloittaa opetus kehdon äärellä. Teidän tulee opettaa esimerkillä sekä neuvoilla.”²

Perhejulistuksessa sanotaan: ”Aviomiehellä ja vaimolla on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä

rakastaa lapsiaan ja huolehtia heistä. ’Lapset ovat Herran lahja’ (Ps. 127:3). Vanhemmilla on pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan, noudattamaan Jumalan käskyjä ja olemaan lainkuuliaisia kansalaisia, missä tahansa he asuvatkin. – –

Jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrää johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta. Äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoivaamisesta. Näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina.”³

Uskon, että jumalallisen suunnitelman mukaan äitiyden rooliin kuuluu erityisesti seuraavan sukupolven hoivaaminen ja opettaminen. Mutta on hienoa nähdä aviomiehiä ja vaimoja, jotka ovat tehneet työtä todellisen kumppanuuden eteen, jossa he sulauttavat yhteen vaikutuksensa ja kommunikoiivat tehokkaasti sekä lapsistaan että lapsilleen.

Jumalattomuuden hyökkäys lapsiamme vastaan on samanaikaisesti viekkaampi ja röyhkeämpi kuin se on milloinkaan ollut. Vahvan perhekulttuurin luominen lisää uuden suo- jakerroksen lapsiimme eristäen heidät maailmallisilta vaikutuksilta.

Jumala siunatkoon teitä hyviä äitejä ja isiä Siionissa. Hän on uskonut iankaikkisia lapsiaan teidän hoiviinne. Me vanhemmat olemme Jumalan kumppaneita, teemme yhteistyötä Hänen kanssaan, Hänen työnsä ja kirkkautensa toteuttamiseksi Hänen lastensa keskuudessa. Meidän pyhä velvollisuutemme on tehdä aivan parhaamme. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. L. Tom Perryn äitienpäiväkirje äidilleen, lähetetty Saipanista, päivätty 3. toukokuuta 1945.
2. Lainattuna kirjoittajan artikkelissa ”Äidit, jotka opettavat lapsia kotona”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 30–31.
3. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

Tehkää innokkaasti työtä

Suuria asioita saadaan aikaan ja taakkoja kevennetään niiden monien käsien ponnistelujen tuloksena, jotka tekevät ”innokkaasti työtä hyvän asian puolesta”.

Vanhin Perry, luulen, että sinä olet varmaankin nuorin 90-vuotias koko kirkossa. Huomasittehan, kuinka hän hypähti tuolistaan.

Rakkaat veljeni ja sisareni, joka kerta kun nautin tuoreen tomaatin suoraan köynnöksestä tai syön mehukkaan persikan suoraan puusta, palaan ajatuksissani 60 vuotta taaksepäin aikaan, jolloin isäni omisti pienen persikkatarhan Holladayssa Utahissa. Isä piti siellä mehiläisiä pölyttämässä persikankukkia, joista kehittyisi lopulta oikein suuria, herkullisia persikoita.

Isä rakasti sävyisiä mehiläisiään ja hämmästeli sitä tapaa, jolla tuhannet mehiläiset yhdessä työskennellen muuttivat hänen persikankukistaan keräämänsä meden makeaksi, kultaiseksi hunajaksi – erääksi luonnon terveellisimmistä ruoka-aineista. Itse asiassa ravintofysiologit sanovat, että se on yksi niistä ruoka-aineista, jotka sisältävät kaikkia aineksia – entsyymejä, vitamiineja, mineraaleja ja vettä – joita tarvitaan elämän ylläpitämiseen.

Isä yritti aina saada minut mukaan työhönsä mehiläispesiensä parissa, mutta minä annoin oikein mielelläni

hänen hoitaa itse mehiläisiään. Olen kuitenkin oppinut myöhemmin lisää hyvin organisoituneista mehiläispestistä – noin 60 000 mehiläisen yhdyskunnista.

Mehiläiset pölyttävät, keräävät mettä ja tiivistävät meden hunajaksi luonnostaan. Se on niiden suurenmoinen pakonomainen toimintatapa, jonka Luojamme on luonut niiden geneettiseen rakenteeseen. On arvioitu, että valmistukseen

ainoastaan tämän noin puoli kiloa hunajaa, keskivertopesän 20 000 – 60 000 mehiläisen täytyy yhteenlaskettuna käydä miljoonissa kukissa ja lentää matka, joka vastaa kahta kertaa maapallon ympäri. Vain muutamasta viikosta neljään kuukauteen kestävä lyhyen elinikänsä aikana yksi mehiläinen tuottaa pesäänsä hunajamäärän, joka on vaivainen teelusikallisen kahdestoistaosa.

Vaikka se on näennäisen mitätön verrattuna kokonaismäärään, jokaisen mehiläisen teelusikallisen kahdestoistaosa hunajaa on välttämätön pesän elämälle. Mehiläiset ovat riippuvaisia toisistaan. Työ, joka muutaman mehiläisen tehtäväksi olisi ylivoimainen, kevenee, koska kaikki mehiläiset tekevät uskollisesti osansa.

Mehiläispesä on aina ollut tärkeä symboli kirkkomme historiassa. Mormonin kirjasta opimme, että jerediläiset toivat mukanaan mehiläisiä (ks. Et. 2:3) matkatessaan Amerikan mantereelle tuhansia vuosia sitten. Brigham Young valitsi mehiläispesän symboliksi kannustaakseen ja innoittaakseen yhteistyön henkeä, jota tarvittiin pioneerien keskuudessa, jotta karu autiomaa, joka ympäröi Isoa Suolajärveä, saatiin muutettua nykyisenlaisiksi hedelmällisiksi laaksoiksi. Me saamme nauttia heidän yhteisestä näkemyksestään ja ahkeruudestaan.

Mehiläispesää kuvaava symboli esiintyy monissa temppeleissämme niin sisä- kuin ulkopuolellakin. Tämä

puhujakoroke, jonka luona seison, on tehty presidentti Gordon B. Hinckleyn takapihalla kasvaneesta saksanpähkinäpuusta ja on koristeltu mehiläispesäkaiveruksilla.

Kaikki tämä vertauskuvallisuus on todisteena yhdestä asiasta: suuria asioita saadaan aikaan ja taakkoja kevennetään niiden monien käsien ponnistelujen tuloksena, jotka tekevät ”innokkaasti työtä hyvän asian puolesta” (OL 58:27). Kuvitelkaa, mitä miljoonat myöhempien aikojen pyhät voisivat saavuttaa maailmassa, jos me toimisimme mehiläispesän tavoin Herran Jeesuksen Kristuksen opetuksiin keskittyneessä sitoutumisessamme.

Vapahtaja opetti, että ensimmäinen ja suurin käsky on:

”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mieles-täsi. – –

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.” (Matt. 22:37, 39–40.)

Vapahtajan sanat ovat yksinkertaiset, ja silti niiden merkitys on syvälinen ja erittäin tärkeä. Meidän tulee rakastaa Jumalaa sekä rakastaa lähimmäisiämme niin kuin itseämme ja huolehtia heistä niin kuin huolehdimme itsestämme. Kuvitelkaa, mitä hyvää me voimme tehdä maailmassa, jos liitymme kaikki yhteen, olemme yhtä Kristuksen seuraajina vastaten innokkaasti ja ahkerasti muiden tarpeisiin ja palvelen ympärillämme olevia – perheitämme, ystäviämme, naapureitamme, kanssaihmissiämme.

Kuten Jaakobin kirjeessä todetaan, juuri palvelu on puhtaan uskonnon määritelmä (ks. Jaak. 1:27).

Me luemme kirkon jäsenten tekemästä palvelutyöstä ympäri maailman ja erityisesti humanitaarisesta palvelutyöstä, jota tehdään kriisien kuten maastopalojen, tulvien, hirmumyrskyjen ja pyörremyrskyjen sattuessa. Tämän kipeästi kaivatun ja suuresti arvostetun katastrofiavun tulisi tietenkin jatkua eräänä tapana kantaa toistemme taakkoja. Mutta entäpä jokapäiväinen elämämme? Millainen kumulatiivinen vaikutus olisikaan miljoonilla pienillä, rakastavilla teoilla, joita tekisimme vilpittömästi kristillisestä rakkaudesta muita kohtaan? Ajan myötä tällä olisi muuttava vaikutus kaikkiin taivaallisen Isämme lapsiin, kun Hänen rakkautensa heitä kohtaan välittyisi meidän kauttamme. Levoton maailmamme tarvitsee Kristuksen rakkautta nykyään enemmän kuin koskaan, ja se tulee tarvitsemaan sitä vieläkin enemmän tulevana vuosina.

Nämä yksinkertaiset, päivittäiset palveluteot eivät ehkä tunnu sinällään suurilta, mutta kun niitä tarkastellaan kokonaisuutena, ne ovat aivan kuin se teelusikallinen kahdestoistaosa hunajaa, joka on yhden mehiläisen panos pesälleen. Rakkaudessaamme Jumalaa ja Hänen lapsiaan kohtaan on voimaa, ja kun tuota rakkautta osoitetaan konkreettisesti miljoonilla kristillisen rakkauden teoilla, se makeuttaa ja ravitsee maailmaa uskon, toivon ja rakkauden elämää ylläpitävällä medellä.

Mitä meidän tulee tehdä, jotta meistä tulisi kuin työilleen omistautuneita mehiläisiä ja että tuosta omistautumisesta tulisi osa luonnettamme? Monet meistä osallistuvat kirkon kokouksiin tunnollisesti. Teemme kovasti töitä kirkon tehtävissämme, etenkin sunnuntaisin. Sitä täytyy toki kiittää. Mutta onko mieleemme ja sydämemme yhtä innokkaasti valmis hyviin asioihin viikon muina päivinä? Teemmekö me vain pakolliset asiat, vai olemmeko me todella kääntyneitä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin? Kuinka otamme uskon siemenen, jota on ravittu mielessämme, ja istutamme sen syvälle sielumme hedelmälliseen maaperään? Kuinka me koemme sen voimallisen sydämenmuutoksen, jonka Alma sanoo olevan välttämätön iankaikkiselle onnellemme ja rauhallemme (ks. Alma 5:12–21)?

Muistakaa, että hunaja sisältää kaikkia niitä aineita, jotka ovat välttämättömiä kuolevaisen elämän ylläpitämiseen. Ja Kristuksen oppi ja evankeliumi on ainoa tie iankaikkisen elämän saavuttamiseen. Vasta kun todistuksemme nousee sen yläpuolelle, mikä on mielessämme, ja painuu syvälle sydämeemme, rakastamisen ja palvelemisen vaikuttimistamme tulee Vapahtajan omien vaikuttimien kaltaisia. Sitten, ja vasta sitten, meistä tulee syvälinen kääntymyksen kokeneita Kristuksen opetuslapsia, jotka Henki valtuuttaa tavoittamaan lähimmäistemme sydämen.

Kun sydämemme ei ole enää kiinnittynyt siihen, mikä on tästä maailmasta, me emme enää pyri saamaan ihmisten kunnianosoituksia tai pyri pelkästään tyydyttämään ylpeyttämme (ks. OL 121:35–37). Me omaksumme ennemminkin Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia, joita Jeesus on opettanut:

- Olemme lempeitä, sävyisiä ja pitkämielisiä (ks. OL 121:41).
- Olemme ystävällisiä vailla teeskentelyä tai vilppiä (ks. OL 121:42).
- Tunnemme rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan (ks. OL 121:45).
- Ajatuksemme ovat aina hyveellisiä (ks. OL 121:45).

- Meillä ei ole enää halua tehdä pahaa (ks. Moosia 5:2).
- Pyhä Henki on alati kumppanimme, ja pappeuden oppi laskeutuu sieluumme kuin kaste taivaasta (ks. OL 121:45–46).

Veljet ja sisaret, en ole tässä kannustamassa ketään uskonnolliseen kiihkoiluun tai fanaattisuuteen. Asia on aivan päinvastoin! Ehdotan yksinkertaisesti, että otamme seuraavan johdonmukaisen askeleen täydellisessä kääntymyksessämme Kristuksen evankeliumiin sisäistämällä sen oppeja syvällä sydämessämme ja sielussamme, niin että me toimimme ja elämme aina – ja nuhteettomasti – sen mukaan, mitä väitämme uskovamme.

Tämä nuhteettomuus yksinkertaistaa elämäämme ja lisää herkkyyttämme Hengen vaikutukselle ja muiden ihmisten tarpeille. Se tuo elämäämme iloa ja sieluumme rauhaa – sellaista iloa ja rauhaa, jota saamme, kun teemme parannuksen synneistämme ja seuraamme Vapahtajaa pitämällä Hänen käskynsä.

Kuinka me teemme tämän muutoksen? Kuinka me juurrutamme tämän Kristuksen rakkauden sydämeemme? On yksi yksinkertainen päivittäinen tapa, joka voi vaikuttaa jokaiseen kirkon jäseneseen, mukaan lukien te pojat ja tytöt, te nuoret miehet ja te nuoret naiset, te naimattomat aikuiset ja te isät ja äidit.

Tuo yksinkertainen tapa on: Pyytäkää aamurukouksessanne jokaisena uutena päivänä taivaallista Isää johdattamaan teitä huomaamaan tilaisuus palvella yhtä Hänen kallisarvoisista lapsistaan. Kulkekaa sitten päivän läpi sydän täynnä uskoa ja rakkautta etsien jotakuta autettavaa. Pysykää keskittyneinä, aivan kuten mehiläiset keskittyvät kukkiin, joista kerätä mettä ja siitepölyä. Jos teette näin, hengellinen herkkyytenne laajenee ja huomaatte sellaisia tilaisuuksia palvella, joiden ette tajunneet ennen olevan mahdollisia.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut, että monissa tapauksissa taivaallinen Isä vastaa toisen ihmisen rukouksiin meidän kauttamme, sinun ja minun – ystävällisten sanojemme ja

tekojemme, yksinkertaisen palvelun ja rakkauden kautta.

Ja presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”Jumala huomaa meidät, ja Hän valvoo meitä. Mutta tavallisesti Hän täyttää tarpeemme jonkun toisen henkilön välityksellä. Siksi on tärkeää, että me palvelemme toinen toistamme.” (*Kirkon presidenttien opetus: Spencer W. Kimball, 2006, s. 88.*)

Tiedän, että jos teette näin – kotona, koulussa, töissä ja kirkossa – Henki ohjaa teitä ja te pystytte erottamaan ne henkilöt, jotka ovat jonkin tietyn palveluksen tarpeessa, jonka ehkä vain te voitte tehdä. Henki kehottaa teitä ja te tulette olemaan erinomaisen motivoituneita auttamaan maailman pölyttämässä Kristuksen puhtaalla rakkaudella ja Hänen evankeliumillaan.

Ja muistakaa, aivan kuin pienen mehiläisen pesälleen antama teelusikallisen kahdestoistaosa hunajaa, jos me moninkertaistamme pyrkimyksemme kymmenillä tuhansilla, jopa miljoonilla rukousten vahvistamilla pyrkimyksillä jakaa Jumalan rakkautta Hänen lapsiaan kohtaan kristillisen palvelutyön kautta, seuraa koronkorkea tuottava hyvää aikaansaava vaikutus, joka tuo Kristuksen valoa tähän yhä pimenevään maailmaan. Yhteen liittyneinä me tuomme rakkautta ja myötätuntoa omaan perheeseemme sekä yksinäisille, köyhille, murtuneille ja niille taivaallisen Isämme lapsille, jotka etsivät totuutta ja rauhaa.

Nöyrä rukoukseni on, veljet ja sisaret, että me pyydämme päivittäisissä rukouksissamme innoitusta löytää jonkun, jota voimme auttaa jollakin merkityksellisellä tavalla, mukaan lukien se palveleminen, kun kerromme evankeliumin totuuksista ja lausumme todistuksemme. Olkoon meidän mahdollista jokaisen päivän päätteeksi vastata myöntävästi kysymykseen: ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain, ketään toimissaan auttanut?” (*MAP-lauluja, 144.*)

Tämä on Jumalan työtä. Tehkäämme sitä yhtä uskollisesti kuin työlleen omistautuneet pienet mehiläiset tekevät omaa työtään, rukouksen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Ciudad de México, Meksiko

Vanhin Larry Echo Hawk
seitsemänkymmenen koorumista

”Tule minun luokseni, oi sinä Israelin huone”

Kun me tulemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen luokse ja puhdistamme sydämemme, meistä kaikista tulee välineitä Mormonin kirjan voimallisten lupauksen täyttämässä.

Vietnamin sodan aikana astuin vapaaehtoisena palvelukseen Yhdysvaltain merijalkaväkeen. Pian sen jälkeen kun olin saapunut peruskoulutukseen Virginian Quanticoon, huomasin seisovani asennossa sänkyni edessä parakissamme yhdessä 54 muun merijalkaväen alokkaan kanssa. Tapasin sulkeiskouluttajani, taistelujen karaiseman veteraanin, kun hän potkaisi parakin oven auki ja astui sisään huutaen kiro sanoja.

Tämän pelottavan esittäytymisen jälkeen sulkeiskouluttaja aloitti parakin toisesta päästä ja meni jokaisen alokkaan luo esittäen tälle kysymyksiä. Poikkeuksetta hän löysi jokaisesta alokkaasta aina jotakin, mitä pilkata kovaäänisellä ja karkealla kielenkäytöllä. Hän eteni riviä, ja jokainen merijalkaväen sotilas huusi takaisin vastauksensa, kuten oli käsketty: ”Kyllä” tai ”Ei, herra kersantti.” En nähnyt tarkasti, mitä hän teki, koska meidät oli määrätty seisomaan asennossa katse suoraan eteenpäin. Kun tuli minun vuoroni, tajusin, että hän tarttui merimiessäkkiini ja tyhjensi sen sisälön takanani olevalle patjalleni. Hän penkoi tavaroitani ja tuli sitten jälleen

kasvotusten. Valmistauduin hänen hyökkäykseensä. Hän piteli kädessään Mormonin kirjaani. Odotin, että hän huutaisi minulle. Sen sijaan hän tuli lähelle minua ja kuiskasi: ”Oletko sinä mormoni?”

Kuten oli käsketty, karjaisin: ”Kyllä, herra kersantti.”

Odotin jälleen pahinta. Sen sijaan hän oli hetken vaiti, kohotti sen käden, jossa Mormonin kirjani oli, ja sanoi hyvin hiljaisella äänellä: ”Uskotko sinä tähän kirjaan?”

Huusin jälleen: ”Kyllä, herra kersantti.”

Sillä hetkellä olin varma, että hän huutaisi halveksuvia sanoja mormoneista ja Mormonin kirjasta, mutta hän vain seiso siinä hiljaa. Hetken kuluttua hän meni takaisin sänkyni luo ja asetti kirjan varovasti sille. Sitten hän ohitti minut pysähtymättä ja jatkoi pilkaten ja halveksien karkealla kielellä kaikkia muita jäljellä olevia alokkaita.

Olen useasti ihmetelty, miksi tuo karski merijalkaväen kersantti säästi minut tuona päivänä. Mutta olen kiittollinen siitä, että kykenin epäröimättä sanomaan: ”Kyllä, olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen

Kirkon jäsen” ja ”Kyllä, minä tiedän, että Mormonin kirja on tosi.” Tämä todistus on kallisarvoinen lahja, jonka olen saanut Pyhän Hengen kautta kahden lähetysaarnajaan ja erään pappien koorumin neuvojan avulla.

Kun olin 14-vuotias, kaksi lähetysaarnajaa, Lee Pearson ja Boyd Camphuysen, opettivat meidän perheelle Jeesuksen Kristuksen palautettua evankeliumia ja menin kasteelle. Kaksi vuotta myöhemmin pappien koorumin neuvojani Richard Boren haastoi minut lukemaan Mormonin kirjan. Otin haasteen vastaan ja luin vähintään 10 sivua joka ilta, kunnes pääsin loppuun.

Luin nimisivulta, että kirja on ”kirjoitettu lamanilaisille, jotka ovat Israelin huoneen jäännös, ja myös juutalaisille ja pakanoille”. Mormonin kirjan – toisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta johdannossa sanotaan, että lamanilaiset ”ovat Amerikan intiaanien pääasiallisia esi-isiä”. Kun luin Mormonin kirjaa, minusta tuntui, että se kertoi omista esivanhemmistani, jotka olivat Amerikan intiaaneja. Siinä kerrotaan kansasta, jonka osaa myöhemmin kutsuttiin ”lamanilaisiksi” ja joka muutti Jerusalemista ”lupauksen maahan” (1. Nefi 2:20) noin 600 eKr. Se on kertomus Jumalan kanssakäymisistä näiden muinaisten asukkaiden kanssa, jotka asuivat jossakin Amerikan mantereella. Siihen sisältyy kertomus Jeesuksen Kristuksen palvelutyöstä heidän luonaan Hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Mormonin kirjassa on kohtia, jotka antavat ymmärtää, että aikojen saatossa he levittäytyivät kaikkialle Amerikan mantereelle ja läheisten merten saarille (ks. Alma 63:9–10). Heidän profeettansa ennustivat, että tähän lupauksen maahan tulisi lopulta joukoittain pakanoita ja että Jumalan viha kohtaisi lamanilaisia, jotka hajoitettaisiin, lyötäisiin ja lähestulkoon hävitettäisiin (ks. 1. Nefi 13:10–14).

Isoisäni isä Echo Hawk, joka oli pawnee-intiaani, syntyi 1800-luvun puolivälissä nykyisen Nebraskan alueella. Kun hän oli 19-vuotias, pawneet pakotettiin luopumaan yli yhdeksän miljoonan hehtaarin

kotiseudustaan tehdäkseen tilaa uudisasukkaille. Vuonna 1874 pawneet joutuivat kulkemaan useita satoja kilometrejä etelään pieneen reservaattiin, joka sijaitti Oklahoman intiaani-alueella. Kun pawnee-intiaanit saapuivat Oklahomaan, heidän lukumääränsä oli pudonnut yli 12 000:sta alle 700:aan. Pawneet oli muiden heimojen tavoin hajotettu, lyöty ja lähestulkoon hävitetty.

Mormonin kirjassa on erityinen sanoma lamanilaisten jälkeläisille, Israelin huoneen jäännökselle. Nefi ilmaisi tämän sanoman, kun hän tulkitsi isänsä näkyä näistä myöhemmistä ajoista: ”Ja sinä aikana meidän jälkeläistemme jäännös on tietävä, että he ovat Israelin huonetta ja että he ovat Herran liittokansa; ja silloin he tuntevat ja tulevat tuntemaan esisänsä sekä tuntemaan Lunastajansa evankeliumin, jota hän opetti heidän isilleen; sen vuoksi he tulevat tuntemaan Lunastajansa ja hänen oppinsa kohta kohdalta tietääkseen, kuinka tulla hänen luoksensa ja pelastua” (1. Nefi 15:14).

Mormonin kirja on pyhä kirja. Se sisältää ikuisen evankeliumin

täyteyden. Profeetta Joseph Smith kirjoitti, että ”Mormonin kirja on virheetömin kaikista kirjoista maan päällä ja uskontomme lakikivi ja että ihminen pääsee lähemmäksi Jumalaa noudattamalla sen opetuksia kuin minkään muun kirjan avulla” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 66–67*). Siinä on siis sanoma kaikille maailman ihmisille.

Kun olin 17-vuotias poika ja luin Mormonin kirjan ensimmäisen kerran, keskitin huomioni Moronin lupaukseen: ”Ja kun te nämä saatte, minä tahtoisin kehottaa teitä kysymään Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, eivätkö nämä asiat ole totta; ja jos te kysytte vilpittömin sydämin, vakain aikein, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa niistä teille totuuden Pyhän Hengen voimalla” (Moroni 10:4).

Kun polvistuin rukoukseen, sain voimallisen hengellisen todistuksen, että Mormonin kirja on tosi. Se todistus on auttanut minua kartoittamaan tieni läpi elämän.

Minä kehotan kaikkia ihmisiä lukemaan Mormonin kirjan – toisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta.

Pyydän erityisesti Israelin huoneen jäännöstä, Mormonin kirjan kansan jälkeläisiä, missä sitten olettekin, lukemaan Mormonin kirjan ja lukemaan sen uudelleen. Ottakaa selvää Mormonin kirjan sisältämistä lupauksista. Noudattakaa Jeesuksen Kristuksen opetuksia ja esimerkkiä. Solmikkaa liittoja Herran kanssa ja pitäkää ne. Tavoitelkaa Pyhän Hengen ohjausta ja noudattakaa sitä.

Päättän Amalekin, Mormonin kirjan erään profeetan, sanoihin: ”Ja nyt, rakkaat veljeni, minä tahdon teidän tulevan Kristuksen luokse, joka on Israelin Pyhä, ja pääsevän osallisiksi hänen pelastuksestaan ja hänen lunastuksensa voimasta. Niin, tulkaa hänen luoksensa ja uhratkaa koko sielunne uhriksi hänelle ja paastotkaa ja rukoilkaa jatkuvasti ja kestäkää loppuun asti; ja niin totta kuin Herra elää, te pelastutte.” (Omni 26.)

Kun me tulemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen luokse ja puhdistamme sydämemme, meistä kaikista tulee välineitä Mormonin kirjan voimallisten lupauksen täyttämiseksi. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin Robert C. Gay
seitsemänkymmenen koorumista

Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?

Meidän tulee luopua kaikista synneistämme, niin suurista kuin pienistäkin, jotta saisimme Isän antamana palkintona iankaikkisen elämän.

Vapahtaja esitti kerran opetuslapsilleen seuraavan kysymyksen: ”Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?”¹

Tämä on kysymys, jota isäni vuosia sitten opetti minua huolellisesti pohtimaan. Kun vartuin, vanhempani antoivat minulle kotitöitä ja maksoivat minulle niistä taskurahaa. Käytin usein sen rahan – hieman yli 50 senttiä viikossa – menemällä elokuviin. Siihen aikaan 11-vuotiaan elokuvalippu maksoi 25 senttiä. Näin minulle jäi jäljelle 25 senttiä käytettäväksi karkkipatukoihin, jotka maksoivat 5 senttiä kappale. Elokuva ja viisi karkkipatukkaa! Parempaa ei voisi toivoa.

Kaikki sujui hyvin, kunnes täytin 12 vuotta. Kun eräänä iltapäivänä seisoin jonossa, käsitin, että lipun hinta 12-vuotiaalta oli 35 senttiä, mikä tarkoitti sitä, että saisin kaksi karkkipatukkaa vähemmän. En ollut aivan valmis tekemään sellaista uhrausta, joten järkeilin mielessäni: ”Näytät ihan samanlaiselta kuin viikko sitten.” Sitten astelin kassalle ja pyysin 25 sentin lipun. Kassanhoitaja ei räpäyttänyt silmänsäkään, ja minä ostin ne tavalliset viisi karkkipatukkaa enkä kolmea.

Riemuissani saavutuksestani sääntäsin myöhemmin kotiin kertomaan isälle, miten olin onnistunut. Kun vuo-datin hänelle kaikki yksityiskohdat, hän ei sanonut mitään. Kun lopetin, hän vain katsoi minua ja kysyi: ”Poikani, myisitkö sielusi viidestä sentistä?” Hänen sanansa lävistivät 12-vuotiaan sydämeni. Sitä opetusta en ole koskaan unohtanut.

Vuosia myöhemmin huomasin esittäväni tämän saman kysymyksen eräälle vähemmän aktiiviselle Melkisedekin pappeuden haltijalle. Hän oli hieno mies, joka rakasti perhettään. Mutta hän ei ollut käynyt kirkossa moneen vuoteen. Hänellä oli lahjakas poika, joka pelasi arvostetussa urheilujoukkueessa, joka harjoitteli ja pelasi sunnuntaisin. Tuo joukkue oli voittanut useita tärkeitä mestaruuksia. Tavatessamme muistutin hänelle, että koska hän oli pappeudenhaltija, hänelle oli luvattu, että jos hän pitäisi kunniansa valansa ja liittonsa, hän saisi kaiken, mitä meidän Isällämme on.² Sitten kysyin häneltä: ”Onko valtakunnallinen mestaruus arvokkaampaa kuin kaikki, mitä Isällä on?” Hän sanoi lempeästi: ”Ymmärrän,

mitä tarkoitat”, ja sopi tapaamisesta piispansa kanssa.

Nykyään on hyvin helppoa uppoutua maailman meluun – hyvistä aikomuksistaamme huolimatta. Maailma painostaa meitä ”[katsomaan] yli maalin”³. Joku kysyi minulta hiljattain: ”Onko yhdellä drinkillä oikeastaan väliä?” Huomaatteko, että se on vastustajan kysymys? Kain kysyi: ”Kuka on Herra, että minä hänet tuntisin?”⁴ ja kadotti sitten sielunsa. Kun puolustelemme pieniä syntejä, Saatana on voitolla. Syntymäoikeuksista ja perinöistä on luovuttu maitopullollisen⁵, väärinkirjoitetun nimen⁶, papukeiton⁷ vuoksi.

Kun ajattelemme sitä, minkä elämässämme vaihdamme viisisenttiseen tai valtakunnalliseen mestaruuteen, me voimme joko puolustella tekojamme, kuten Kain, tai pyrkiä alistumaan Jumalan tahtoon. Edessämme oleva kysymys ei ole se, teemmekö me sellaista, mikä kaipaa oikaisua, koska sitä me aina teemme. Pikemminkin kysymys kuuluu, kavahdammeko me vai saattammeko me päätökseen sielullemme esitetyn kutsun tehdä Isän tahto?⁸

Herra rakastaa meidän vanhurskauttamme, mutta Hän pyytää meitä tekemään jatkuvasti parannusta ja alistumaan. Raamatussa kerrotaan, että rikas nuorukainen, joka polvistui Vapahtajan eteen ja kysyi, mitä hänen piti tehdä saadakseen iankaikkisen elämän, eli käskyjen mukaan. Hän kääntyi pois murheellisena, kun Vapahtaja sanoi: ”Yksi sinulta puuttuu. – Myy kaikki, mitä sinulla on.”⁹

Mutta oli toinenkin varakas vaikkakin maailmallinen mies, lamanilaisten ylin kuningas, Lamonin isä, joka myös esitti saman kysymyksen iankaikkisesta elämästä sanoen: ”Mitä minun pitää tehdä, jotta syntyisin Jumalasta ja saisin tämän jumalattoman hengen kitketyksi juurineen rinnastani ja saisin hänen Henkensä[?] – Minä luovun kuninkuudestani, jotta saisin tämän suuren ilon.”¹⁰

Muistatteko, minkä vastauksen Herra antoi kuninkaalle palvelijansa Aaronin kautta? ”Jos teet parannuksen kaikista synneistäsi ja kumarrut Jumalan edessä ja huudat avuksi hänen

nimeään uskossa, uskoen saavasi, niin sinä saat toivon, jota haluat.”¹¹

Kun kuningas ymmärsi, mitä uhrausta häneltä vaadittiin, hän nöyryty ja heittäytyi maahan ja sitten rukoili: ”Oi Jumala, – – minä luovun kaikista synneistäni tunteakseni sinut.”¹²

Tämän vaihtokaupan Vapahtaja pyytää meitä tekemään: meidän tulee luopua kaikista synneistämme, niin suurista kuin pienistäkin, jotta saisimme Isän antamana palkintona iankaikkisen elämän. Meidän tulee unohtaa selittelyt, tekosyyt, järkeilyt, puolustusmekanismit, viivyttelyt, vaikutelmat, henkilökohtainen ylpeys, tuomitsevat ajatukset ja asioiden tekeminen omalla tavallamme. Meidän tulee erottaa itsemme kaikesta maailmallisesta ja omaksua Jumalan kuva kasvoihimme¹³.

Veljet ja sisaret, muistakaa, että tämä kehoitus tarkoittaa enemmän kuin vain olla tekemättä pahaa.

Aktiivisen vihollisen kanssa meidän täytyy myös toimia eikä istua ”ajatuksettoman tylsyyden tilassa”¹⁴. Jumalan kasvojen omaksuminen tarkoittaa toinen toisemme palvelemista. On olemassa tekemisen syntejä ja tekemättä jättämisen syntejä, ja meidän täytyy nousta niiden kumpienkin yläpuolelle.

Palvellessani lähetysjohtajana Afrikassa opin ainoaaksi tämän suurenmoisen totuuden. Olin matkalla kokoukseen, kun näin erään nuoren pojan itkevän yksinään hysteerisesti tien varressa. Sisimmässäni kuulin äänen sanovan: ”Pysähdy auttamaan tuota poikaa.” Heti tämän äänen kuultuani, sekunnin murto-osassa, järkeilin: ”Et voi pysähtyä. Myöhästy. Olet kokouksen johtava virkailija etkä voi tulla myöhässä.”

Kun saavuin seurakuntakeskuksen luo, kuulin saman äänen sanovan uudestaan: ”Mene auttamaan sitä poikaa.” Silloin annoin autoni avaimet kirkon jäsenelle nimeltä Afasi ja pyysin

häntä hakemaan pojan luokseni. Noin 20 minuuttia myöhemmin tunsin taputuksen olkapäälläni. Pieni poika oli ulkona.

Hän oli suunnilleen 10-vuotias. Saimme tietää, että hänen isänsä oli kuollut ja äitinsä oli vankilassa. Poika asui Accran slummeissa erään huoltajan luona, joka antoi hänelle ruokaa ja nukkumapaikan. Ansaitakseen ylläpitonsa poika myi kadulla kuivattua kalaa. Mutta kun hän tämän päivän myyntiurakan jälkeen kaivoi taskuaan, hän huomasi siinä reiän. Hän oli menettänyt kaikki ansaitsemansa rahat. Afasi ja minä tiesimme heti, että jos hän palaisi ilman rahoja, häntä nimitettäisiin valehtelijaksi, häntä todennäköisesti hakattaisiin ja sitten hänet heitettäisiin kadulle. Tuolla hädän hetkellä minä olin ensi kertaa nähnyt hänet. Rauhoitimme hänen pelkonsa, korvasimme hänen menetyksensä ja veimme hänet takaisin kotiin huoltajansa luo.

Minun todistukseni on sieluni aarre, ja sydämeni vilpittömyydestä lausun teille todistukseni siitä, että tämä kirkko on Jumalan tosi kirkko, että meidän Vapahtajamme on sen päänä ja johtaa sitä valitun profeettansa kautta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 16:26.
2. Ks. OL 84:38.
3. MK Jaak. 4:14.
4. Moos. 5:16.
5. Maitopullo ja siinä oleva jälkimaito (kermapitoinen) oli Thomas B. Marshin vaimon ja rouva Harrisin välisen väittelyn ytimenä. Nämä olivat sopineet valmistavansa yhteistyönä juustoa. Kun rouva Harris huomasi, ettei rouva Marsh jättänyt maitoon jälkimaitoa vaan piti sen itsellään, rouva Harris valitti, ja naisten välille syntyi riita. Thomas Marsh vei asian piispan eteen, joka asettui rouva Harrisin puolelle. Asia vietiin piispan luota korkeaan neuvostoon ja edelleen ensimmäiselle presidenttikunnalle, ja he kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että rouva Marsh oli väärässä. Tämä sai aikaan kiilan Thomas Marshin ja johtavien veljien välillä. Pian sen jälkeen Thomas Marsh todisti Missourin rauhantuomarin edessä, että mormonit suhtautuivat vihamielisesti Missourin osavaltion viranomaisiin. (Ks. George A. Smith, "Discourse", *Deseret News*, 16. huhtikuuta 1856, s. 4.)
6. Kun profeetta Joseph Smith esitti Simonds Ryderille kutsun palvella lähetyssaarnaajana, Ryder huomasi, että painetussa ilmoituksessa hänen nimensä oli kirjoitettu "Rider". Hän loukkaantui, ja tämä johti siihen, että hän luopui ja lopulta osallistui profeetan tervaimiseen ja höyhentämiseen. Ryder ei tiennyt, että tavallisesti Joseph Smith saneli ilmoitukset kirjureilleen ja ettei hänellä ollut mitään osaa oikeinkirjoituksessa. (Ks. Milton V. Backman jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838*, 1983, s. 93–94; *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844*, toim. Donald Q. Cannon ja Lyndon W. Cook, 1983, s. 286.)
7. Luvusta 1. Moos. 25 saamme tietää, että Esau myy esikisoikeutensa Jaakobille leivästä ja papukeitosta (ks. jae 34).
8. Ks. OL 19:18–19.
9. Ks. Mark. 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Ks. Alma 5:14–19.
14. Alma 60:7.
15. Ks. Mark. 1:18.
16. Matt. 18:11.
17. Ks. MK Jaak. 1:8.
18. OL 58:27.
19. Ks. Luuk. 15:11–32.
20. Ks. JS–H 15–16.
21. *Deposition of a Disciple*, 1976, s. 88.
22. Ks. OL 19:38.

Kun sinä iltana menin kotiin, ymmärsin kaksi suurenmoista totuutta. Ensiksikin tiesin paremmin kuin koskaan ennen, että Jumala on tietoinen meistä jokaisesta eikä koskaan hylkää meitä. Ja toiseksi tiesin, että meidän täytyy aina kuunnella Hengen ääntä sisimmässämme ja mennä heti¹⁵, minne se meidät viekin huolimatta peloistamme tai mistä tahansa epä mukavuudesta.

Yhtenä päivänä opetuslapset kysyivät Vapahtajalta, kuka on suurin taivasten valtakunnassa. Hän käski heitä kääntymään, nöyrytymään ja olemaan alistuvaisia kuten pienet lapset. Sitten Hän sanoi: "Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan."¹⁶ Tuolla yhdellä virkkeellä Hän määritteli tehtävämme. Meidän tulee mennä pelastamaan – eksyneitä, viimeisiä ja vähäisimpiä. Ei riitä, että vältämme pahaa. Meidän täytyy kärsiä Hänen ristinsä¹⁷ ja "tehdä innokkaasti työtä"¹⁸ auttaen muita kääntymykseen. Myötätuntoisina ja rakastaen me otamme vastaan tuhlaajapojan¹⁹, vastaanme hysteeristen orpojen itkuun, pimeydessä ja epätoivossa olevien pyyntöihin²⁰ sekä avuntarpeessa olevan perheen hätähuutoihin. "Ei Saatanan

tarvitse saada jokaista sellaiseksi kuin Kain tai Juudas", sanoi vanhin Neal A. Maxwell. "Hänen tarvitsee vain saada kyvykkäät ihmiset – näkemään itsensä valistuneen puolueettomina."²¹

Äskettäin erään vaarnakonferenssin jälkeen eräs teini-ikäinen poika tuli luokseni ja kysyi: "Rakastaako Jumala minua?" Vahvistakoon palvelun täyteinen elämämme aina sen, ettei Jumala hylkää ketään.

Kysymyksen "Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?" kohdalla Saatana haluaisi meidän myyvän elämämme tämän maailman karkkipatukoista ja mestaruuksista. Vapahtaja kuitenkin kutsuu meitä maksutta luopumaan vaihdossa synneistämme, omaksumaan Hänen kasvonsa ja ulottamaan tämä niiden sydämeen, jotka ovat vaikutuspiirissämme. Tämän vastineeksi me voimme saada kaiken, mitä Jumalalla on, minkä on sanottu olevan jotakin suurempaa kuin tämän maan kaikki aarteet yhdessä.²² Osaatko edes kuvitella?

Kun vierailimme äskettäisellä matkalla Nicaraguaan erään perheen vaatimattomassa kodissa, panin merkillille kyltin. Siinä luki: "Minun todistukseni on kallisarvoisin omaisuuteni." Samoin on minun kohdallani.

Vanhin Scott D. Whiting
seitsemänkymmenen koorumista

Temppelilaatua

Tämän kirkon noudattamat temppelirakentamisen korkeat laatuvaatimukset ovat malliesimerkki ja vertauskuva siitä, kuinka meidän pitäisi elää omaa elämäämme.

Kun olin äskettäin kiertokäynnillä kauniissa Brigham Cityn temppelissä Utahissa, mieleeni muistui kokemus, jonka sain palvellessani historiallisen Laien temppelin avoimien ovien tilaisuuden, uudelleenvihkimisen ja kulttuurijuhlan koordinaattorina Havaijissa.

Muutama kuukausi ennen laajamittaisen peruskorjauksen valmistumista minut kutsuttiin kiertokäynnille temppeliin temppeliosaston toiminnanjohtajan vanhin William R. Walkerin ja hänen temppeliosastolla palvelevien työtovereidensa kanssa. Sen lisäksi paikalla oli useita henkilöitä pääura-kointiyrityksestä. Kiertokäynnin tarkoituksena oli osaksi tarkastella työn edistymistä ja tehdyn työn laatua. Tämän kiertokäynnin aikaan työ oli noin 85-prosenttisesti valmis.

Kulkiessamme temppelin läpi katselin ja kuuntelin vanhin Walkeria ja hänen työtovereitaan, kun he tarkastivat työn laatua ja keskustelivat pääura-koitsijan kanssa. Silloin tällöin huomasi yhden miehistä tunnustelevan kädellään seinäpintoja kulkiessamme huoneesta toiseen. Muutaman kerran sitä tehtyään hän hieroi sormenpäitään yhteen ja sanoi pääura-koitsijalle: ”Tämä seinä tuntuu karhealta. Karheus ei ole temppelilaatua. Tämä seinä

täytyy tasoittaa uudestaan.” Urakoitsija teki tunnollisesti muistiinpanoja jokaisesta huomautuksesta.

Kun lähestyimme temppelissä paikkaa, jonka vain harvat koskaan näkisivät, sama mies pysäytti meidät ja kiinnitti huomionsa juuri asennettuun kauniiseen kristallilasi-ikkunaan. Ikkuna on noin 60 cm leveä ja 180 cm korkea, ja lasiin on upotettu pienistä värillisistä lasinpaloista tehty geometrinen kuvio. Hän osoitti pientä 5-senttistä värillistä lasinpalaa, joka oli osa yksinkertaista kuviota, ja sanoi: ”Tuo neliö on vinossa.” Katsoin sitä palasta, ja minusta se näytti olevan suorassa. Mutta tarkasteltuani sitä lähemmin mittalaitteen kanssa näin, että siinä oli virhe ja että tuo pieni lasinpala oli todellakin 3 mm vinossa. Urakoitsijalle annettiin sitten ohje vaihtaa ikkuna toiseen, koska se ei ollut temppelilaatua.

Myönnän yllättyneeni, että kokonainen ikkuna jouduttaisiin vaihtamaan toiseen niin pienen, tuskin huomattavan vian vuoksi. Oli varmastikin epätodennäköistä, että kukaan saisi koskaan tietää siitä tai edes huomaisi sitä ikkunaa, koska se oli niin syrjäisessä osassa temppeliä.

Kun sinä päivänä ajoin temppelistä kotiin, pohdiskelin sitä, mitä opin

tästä kokemuksesta – tai pikemminkin, mitä uskoin oppineeni. Vasta monta viikkoa myöhemmin, kun minut kutsuttiin kiertokäynnille jo valmiiseen temppeliin, ymmärrykseni aiemmasta kiertokäyntikokemuksesta kirkastui.

Kun astuin kokonaan peruskorjattuun Laien temppeliin, mykistyin sen kauneudesta ja työn laadusta. Voitte arvata, kuinka innokkaasti odotin niiden ”karheiden” seinien ja sen ”viallisen” ikkunan näkemistä. Oliko urakoitsija tasoittanut seinät uudelleen? Oliko ikkuna todella vaihdettu toiseen? Kun lähestyin karheaksi todettuja seiniä, yllätyin nähdessäni, että nyt kaikki seinät oli tapetoitu kauniisti. Ensimmäinen ajatukseni oli: ”Tällä tavoin urakoitsija siis hoiteli karheuden – hän peitti sen.” Mutta ei, sain tietää, että alun perinkin suunnitelmalla oli ollut tapetoida nuo seinät. Ihmettelin, mitä merkitystä pienellä, tuskin havaittavalla karheudella oli, jos se aiottiin peittää tapetilla. Lähestyin sitten innokkaana paikkaa, jossa viallinen ikkuna oli ollut, ja yllätyin nähdessäni suoraan ikkunan edessä kauniin, lattiasta kattoon ulottuvan ruukkukasvin. Jälleen ajattelin: ”Tällä tavoin urakoitsija siis hoiteli pienen vinossa olleen lasinpalan – hän piilotti sen.” Kun tulin lähemmäksi, siirsin kasvin lehtiä syrjään ja hymyilin nähdessäni, että ikkuna oli todellakin vaihdettu toiseen. Aiemmin vinossa ollut pikku neliö oli nyt siististi suorassa mallin mukaisesti. Sain tietää, että sisustussuunnitelmaan oli aina kuulunut ruukkukasvi tämän ikkunan eteen.

Miksi hieman karheat seinät ja hieman epäsymmetrinen ikkuna vaativat lisätyötä ja jopa vaihtamista toiseen, kun hyvin harvat koskaan tuntisivat tai näkisivät niitä? Miksi urakoitsijalta vaadittiin niin korkeata laatua?

Kun lähdin temppelistä ajatuksiini vaipuneena, huomasi vastauksen kohottaessani katseeni uuden pintakäsittelyn saaneisiin ulkoseiniin ja nähdessäni nämä sanat: ”Herralle pyhitetty, Herran huone.”

Tämän kirkon temppelit ovat täsmälleen sitä, mitä niiden julistetaan

olevan. Nämä pyhät rakennukset on tehty meidän käyttöömme, ja niiden seinien sisäpuolella suoritetaan pyhiä ja pelastavia toimituksia. Mutta ei pitäisi olla epäilystäkään siitä, kenen rakennus tosiasiansa on. Vaatimalla täsmällistä rakennustyön laatua pienintä yksityiskohtaa myöten me paitsi osoitamme rakkautemme ja kunnioituksemme Herraa Jeesusta Kristusta kohtaan myös ilmaisemme kaikille, jotka temppelin näkevät, että me kunnioitamme ja palvelemme Häntä, jonka rakennus se on.

Ilmoituksessa, jonka profeetta Joseph Smith sai temppelin rakentamisesta Nauvooseen, Herra opetti:

”Tulkaa kaikkinne kultinenne ja hopeinenne ja kalliine kivinenne ja kaikkinne antiikkiesineinenne; ja myös

kaikki ne, jotka tietävät antiikkiesineistä – –, ja tuokaa – – maan kalliita puita;

– – ja rakentakaa huone minun nimelleni, Korkeimman asua siinä.”¹

Tässä noudatetaan Vanhassa testamentissa olevaa kuningas Salomonin luomaa mallia, jonka mukaan hän rakensi temppelin Herralle käyttäen vain parhaita rakennusaineita ja ammattitaitoa.² Tänä päivänä me noudatamme edelleen tätä mallia, kohtuullisesti soveltaen, kun rakennamme kirkon temppeleitä.

Sain oppia, että vaikka kuolevaiset silmät ja kädet eivät koskaan näkisi tai tuntisi vikaa, Herra tietää ponnistelujemme tason ja sen, olemmeko me tehneet kaikkein parhaamme. Sama pätee omiin henkilökohtaisiin

pyrkimyksiimme elää elämäämme kellovallisina saamaan temppelin siunaukset. Herra on neuvonut:

”Ja jos minun kansani rakentaa minulle huoneen Herran nimessä eikä salli minkään epäpuhtaan tulla sen sisälle, jottei se saastu, minun kirkkauteni on lepäävä sen yllä;

niin, ja minä itse olen siellä, sillä minä tulen sinne, ja kaikki puhdas-sydämiset, jotka tulevat sinne, saavat nähdä Jumalan.

Mutta jos se saastutetaan, minä en tule sinne, eikä minun kirkkauteni ole siellä; sillä minä en tule epäpyhiin tempeleihin.”³

Kun me tuon urakoitsijan tavoin tiedostamme omassa elämässämme osatekijöitä, jotka eivät ole yhtäpitäviä Herran opetusten kanssa, kun meidän

ponnistelumme eivät ole yltäneet kaikkein parhaimpaamme, meidän tulee joutuisasti korjata kaikki puutteet ja ymmärtää, että emme voi piilottaa syntejämme Herralta. Meidän täytyy muistaa, että ”kun me pyrimme peittelemään syntejämme, – – katso, taivaat vetäytyvät; [ja] Herran Henki tulee murheelliseksi”.⁴

Sain myös tietää, että tämän kirkon käyttämät temppekirakentamisen korkeat laatuvaatimukset ovat malliesimerkki ja vertauskuva siitä, kuinka meidän pitäisi elää omaa elämäämme. Voimme kukin soveltaa apostoli Paavalin alkukirkolle antamia opetuksia. Hän sanoi:

”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppele ja että Jumalan Henki asuu teissä?”

Jos joku turmelee Jumalan temppelein, Jumala saattaa turmioon hänet. Jumalan temppele on pyhä, ja tämä temppele olette te.”⁵

Kukin meistä on valmistettu hienoimmista raaka-aineista ja olemme jumalallisen ammattitaidon ihmeellinen lopputulos. Kun olemme saavuttaneet vastuullisen iän ja joudumme synnin ja kiusausten taistelukentälle, meidän oma temppelemme voi kuitenkin tarvita kunnostamista ja korjaamista. Ehkä meissä on sei-niä, jotka ovat karheita ja tarvitsevat tasoittamista, tai sielussamme on ikkunoita, jotka pitää vaihtaa toisiin, jotta voimme seistä pyhissä paikoissa. Onneksi se temppelelaatu, joka meitä pyydetään saavuttamaan, ei ole täydellisyys, vaikka pyrimmekin siihen, vaan pikemminkin se, että pidämme käskyt ja teemme parhaamme elääksemme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina. Rukoukseni on, että me kaikki pyrimme elämään elämäämme kelvollisina saamaan temppelein siunaukset tekemällä parhaamme, tekemällä tarvittavia parannuksia ja poistamalla vikoja ja puutteita, niin että Jumalan Henki voi aina asua meissä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 124:26–27.

2. Ks. 1. Kun. 6–7.

3. OL 97:15–17.

4. OL 121:37.

5. 1. Kor. 3:16–17; ks. myös jae 19.

Vanhin Neil L. Andersen

kahdentoista apostolin koorumista

Uskonne koettelemus

Samalla tavoin kuin voimakas kuumuus muuttaa raudan teräkseksi, niin kun me pysymme uskollisina oman uskomme ankaran koettelemuksen aikana, me hioudumme ja vahvistumme hengellisesti.

Kymmenen vuotta sitten, kun vaimoni Kathy ja minä asuimme São Paulossa Brasiliassa, siellä olevaa Interlagosin lähetyksentäätä johti lähetysjohtaja David Marriott. Hän ja hänen vaimonsa Neill sekä heidän poikansa Will, Wesley ja Trace asuivat lähellä meitä. He olivat jättäneet kotinsa, likeyrityksensä ja monet lähiomaisensa vastatessaan profeetalta tulleeseen kutsuun palvella lähetystyössä.

Eräänä iltapäivänä lähetysjohtaja Marriott soitti minulle. Heidän kallisarvoinen, vanhurskas 21-vuotias tyttärensä Georgia, jolla oli meneillään viimeinen vuosi viulunsoiton opinnoissaan Indianan yliopistossa, oli joutunut kuorma-auton tönäisemäksi pyöräillessään kotiin eräästä kirkon kokouksesta. Ensimmäisten tietojen mukaan Georgian vointi oli hyvä. Tunteja myöhemmin hänen tilansa huononi merkittävästi.

Perhe ja ystävät alkoivat paastota ja rukoilla, että Georgian kohdalla tapahtuisi ihme. Hänen äitinsä tuli ylönnolla Brasiliasta. Saavuttuaan seuraavana päivänä Indianaan hän tapasi vanhemmat lapsensa, jotka itkien selittivät, että olivat olleet Georgian luona, kun tämä kuoli.

Seurasin Marriottin perhettä tämän

kokemuksen aikaan ja sitä seuranneina kuukausina ja vuosina. He itkivät, he rukoilivat, he puhuivat Georgiasta, he tunsivat valtavaa tuskaa ja surua, mutta heidän uskonsa ei horjunut. Tämän aamun kokouksessa kuulumme samalaisesta uskosta Bowenin ja Wilbergerin perheen kauniissa elämässä.¹

Uskon lahja on korvaamaton hengellinen ominaisuus. ”Ikuinen elämä on sitä”, sanoi Kristus rukouksessa, ”että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”²

Uskomme keskittyy Isäämme Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, Vapahtajaamme ja Lunastajaamme. Sitä vahvistaa tietomme siitä, että evankeliumin täyteys on palautettu maan päälle, että Mormonin kirja on Jumalan sanaa ja että profeetoilla ja apostoleilla on tänä aikana pappeuden avaimet. Me vaalimme uskoamme, teemme työtä vahvistaaksemme uskoamme, rukoilemme lisää uskoa ja teemme kaiken voitavamme suojellaksemme ja puolustaaksemme uskoamme.

Apostoli Pietari toi esiin asian, jota hän kutsui uskon koettelemukseksi.³ Hän oli kokenut sen. Muistatthän Jeesuksen sanat:

”Simon – –! Saatana on saanut luvan seuloa teitä niin kuin viljaa.

Mutta minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi sammuisi.”⁴

Pietari rohkaisi myöhemmin muita sanoen: ”Älkää oudoksuko sitä tulta ja hehkua, jossa teitä koetellaan, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa.”⁵

Näiden ankarien koettelemusten tarkoituksena on tehdä teistä vahvempia, mutta ne pystyvät myös vähentämään luottamustanne Jumalan Poikaan tai jopa tuhoamaan sen ja heikentämään päättäväisyyttänne pitää lupauksenne Hänelle. Nämä koettelemukset ovat usein naamioituneet, joten niitä on vaikea huomata. Ne saavat jalansijaa heikkouksissamme, alttiuksissamme, herkkyyksissämme tai niissä asioissa, joilla on meille eniten merkitystä. Jokin todellinen mutta helppo koetus yhdelle voi olla ankara koettelemus toiselle.

Kuinka voimme pysyä lujina ja järkkymättöminä⁶ uskon koettelemuksessa? Uppoutumalla juuri niihin asioihin, jotka auttoivat rakentamaan uskomme ytimen: me osoitamme uskoa Kristukseen, rukoilemme, pohdimme pyhiä kirjoituksia, teemme parannusta, pidämme käskyt ja palvelemme muita.

Kun kohtaatte uskon koettelemuksen – mitä sitten teettekin, älkää lähtekö pois kirkosta! Se, että etäännytätte itsenne Jumalan valtakunnasta uskon koettelemuksen kestäessä, on kuin jättäisitte lujan väestönsuojan

turvan juuri ennen kuin tornado tulee näkyviin.

Apostoli Paavali sanoi: ”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät.”⁷ Juuri kirkon suojassa me varjelemme uskoamme. Kokoontuessamme yhteen muiden uskovien kanssa me rukoilemme ja löydämme vastauksia rukouksiimme, palvelemme Jumalaa musiikin välityksellä, todistamme toisillemme Vapahtajasta, palvelemme toisiamme ja tunnemme Herran Hengen. Me nautimme sakramentin, saamme pappeuden siunaukset ja käymme temppelissä. Herra on julistanut: ”Toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.”⁸ Kun kohtaatte uskon koettelemuksen, pysykää Jumalan perheen turvassa ja suojoissa. Teille on aina paikka täällä. Yksikään koettelemus ei ole niin suuri, ettemme voi voittaa sitä yhdessä.⁹

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Yhteiskunnan moraalinen rajat [ovat muuttuneet nopeaan tahtiin]. Käytösalleja, joita kerran pidettiin sopimattomina ja moraalittomina, [monet] nykyään pitävät – – hyväksyttävänä.”¹⁰

Kirkossa on monia naimattomia aikuisia, jotka ovat eläneet jo pitkään aikuisvuosiaan. Vaikka heidän nykyinen elämänsä on erilainen kuin he olivat odottaneet, he pitävät siveyden lain.¹¹ Se voi olla heidän uskonsa koettelemus. Ilmaisen syvän

kunnioitukseni ja ihailuni näitä Kristuksen opetuslapsia kohtaan.

Jumala on määrännyt, ”että pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi”¹². Uudessa testamentissa Vapahtaja kohotti moraalin mittapuuta seuraajilleen julistaessaan: ”Jokainen, joka katsoo naista niin, että alkaa himoita häntä, on sydämessään jo tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan.”¹³ Hän opetti meitä olemaan tuomitsematta muita, mutta Hän ei pelännyt puhua suoraan: ”Mene”, Hän sanoi, ”äläkä enää tee syntiä.”¹⁴

Perheellämme on eräs ystävä. Te luultavasti tunnette jonkun samankaltaisen kuin hän, tai ehkäpä olette hänen kaltaisensa. Hän on aina uskollinen, palvelee hienosti kirkossa, on ammatissaan ihailtu ja perheensä rakastama, ja vaikka hän odotti avioliittoa ja lapsia, hän on naimaton. ”Minä tein päätöksen”, hän sanoi, ”turvata Jeesukseen Kristukseen. Se, että käyn temppelissä usein, auttaa minua säilyttämään iankaikkisemman näkökulman. Se muistuttaa minua siitä, etten ole koskaan yksin. Minä uskon, – – ettei mitään – – siunausta pidätetä, – – kun – – pysyn uskollisena liitoilteni, siveyden laki mukaan lukien.”¹⁵

Eräs toinen ystävä palveli erinomaisesti lähetystyössä, jota seurasi vaativa akateeminen koulutus. Hän toivoi saavansa perheen. Hänen uskon koettelemuksensa ovat samaan

sukupuoleen kohdistuvan vetovoiman tunteet. Hän kirjoitti minulle äskettäin: ”Patriarkallisessa siunauksessani minulle luvataan, että saan jonakin päivänä oman perheen. Sitä, tapahtuuko se tässä elämässä vai tulevassa, en tiedä. Mutta sen tiedän, etten halua tehdä mitään, mikä vaarantaa siunaukset, joita Jumala on luvannut sekä minulle että tuleville jälkeläisilleni.

– – Eläminen [siveyden lain mukaan] on haaste, mutta emmekö me tulleet maan päälle kohtaamaan haasteita ja osoittamaan Jumalalle rakkautemme ja arvontomme Häntä kohtaan pitämällä Hänen käskynsä? Minua on siunattu hyvällä terveydellä, evankeliumilla, rakastavalla perheellä ja luotettavilla ystävillä. Olen kiitollinen monista siunauksistani.”¹⁶

Maailma protestoi: Kuinka voitte vaatia niin paljon? Herra vastaa:

”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni – –.

Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatus-tenne yläpuolella.”¹⁷

Nämä kaksi Kristuksen seuraajaa ja kymmenettuhannelle heidän kaltaisensa ovat tunteneet Vapahtajan lupauksen: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.”¹⁸

Sitten on edelleen yksi koettelemus. Aina on ollut muutamia, jotka haluavat häpäistä kirkon ja hävittää uskon. Nykyään he käyttävät internetiä.

Osa kirkkoa koskevasta tiedosta, olipa se kuinka vakuuttavaa hyvänsä, ei kerta kaikkiaan ole totta. Muistan erään työtoverin tulleen toimistooni Floridassa vuonna 1985. Hänellä oli *Time*-lehden artikkeli, jonka otsikko oli ”Mormonismien alkuperän kyseenalaistaminen”. Siinä kerrottiin äskettäin löydetyistä, muka Martin Harrisin kirjoittamasta kirjeestä, joka oli ristiriidassa sen kanssa, mitä Joseph Smith oli kertonut Mormonin kirjan levyjen löytämisestä.¹⁹

Työtoverini kysyi, tuhoaisiko tämä uusi tieto mormonikirkon. Artikkelissa

lainattiin miestä, joka sanoi jättävänsä kirkon kirjeen vuoksi. Myöhemmin raportoitiin, että oli muitakin, jotka olivat jättäneet kirkon.²⁰ Olen varma, että se oli heidän uskonsa koettelemus.

Joitakin kuukausia myöhemmin asi-antuntijat saivat selville (ja väärentäjä tunnusti), että kirje oli täyttä huijausta. Muistan toivoneeni todella, että ne, jotka olivat jättäneet kirkon tämän petoksen johdosta, löytäisivät tiensä takaisin.

Muutamit epäilevät uskoaan löytäessään jonkun kirkon johtohenkilön vuosikymmenten takaisen lausunnon, joka vaikuttaa yhteensopimattomalta oppimme kanssa. Kirkon oppia ohjaa eräs tärkeä periaate. Oppia opettavat kaikki 15 ensimmäiseen presidenttikuntaan ja kahdentoista koorumiin kuuluvaa. Se ei ole katkettuna yhden puheen johonkin epämääräiseen kappaleeseen. Tosia periaatteita opetetaan usein ja niitä opettavat monet. Oppiamme ei ole vaikea löytää.

Kirkon johtohenkilöt ovat rehellisiä mutta epätäydellisiä miehiä. Muistakaa Moronin sanat: ”Älkää tuomitko minua minun vajavaisuuteni tähden älkääkään minun isääni – –, vaan antakaa sen

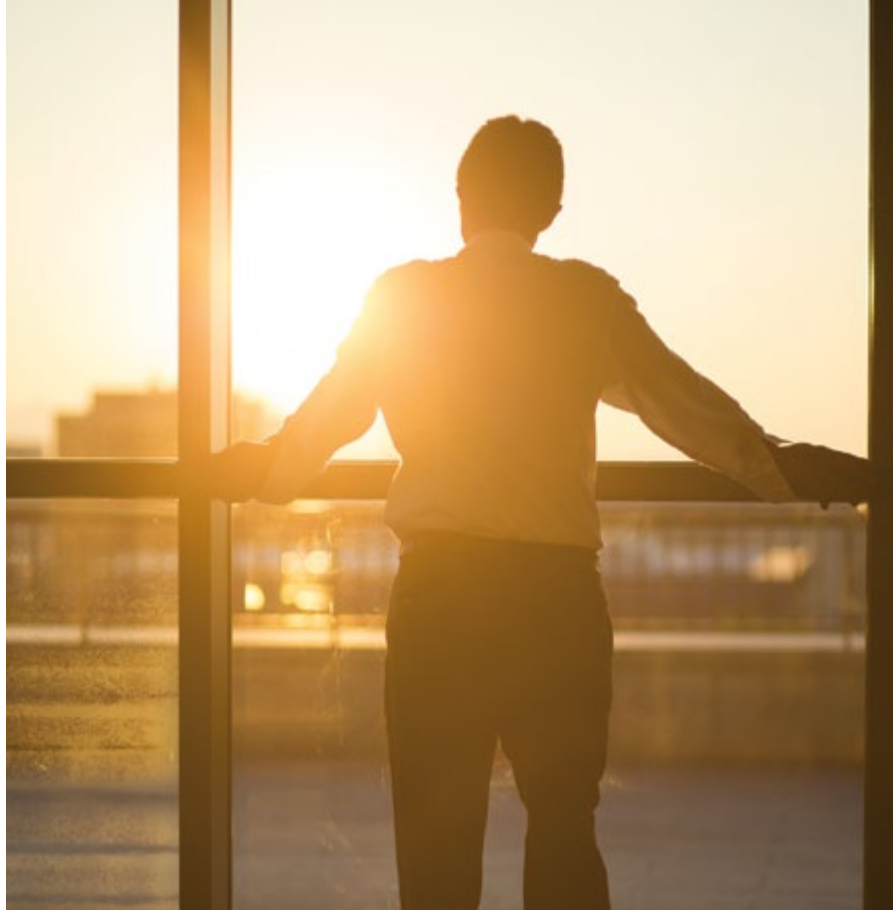
sijaan kiitos Jumalalle siitä, että hän on ilmaissut teille meidän vajavaisuutemme, jotta te oppisitte olemaan viisaampia kuin me olemme olleet.”²¹

Joseph Smith on sanonut: ”En ole koskaan väittänyt teille olevani täydellinen, mutta opettamissani ilmoituksissa ei ole mitään erhettä.”²² Jumalan käden ihme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historiassa ja tulevaisuudessa voidaan ymmärtää vain hengellisen tutkimisen avulla. Presidentti Ezra Taft Benson on sanonut: ”Jokainen joutuu loppujen lopuksi peräytymään uskon seinää vasten ja ottamaan siinä kantaa.”²³ Älkää yllätykö, kun teille käy niin!

Sananmukaisesti koettelemukset ovat koettelevia. Voi olla ahdistusta, hämmennystä, unettomia öitä ja kyynelten kastelemia tynnyjä. Mutta koettelemustemme ei tarvitse olla hengellisesti kohtalokkaita. Niiden ei tarvitse viedä meitä pois liitoistamme eikä pois Jumalan kansasta.

”Muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa,

on kanssasi aina ja ikuisesti.”²⁸ Tästä lausun vakaan todistukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Shayne M. Bowen, ”Sillä minä elän ja tekin tulette elämään”, ja Ann M. Dibb, ”Minä tiedän sen. Minä elän sen mukaan. Minä rakastan sitä.”, lokakuun 2012 yleiskonferenssin lauantain aamukokouksessa.
2. Joh. 17:3.
3. Ks. 1. Piet. 1:7.
4. Luuk. 22:31–32.
5. 1. Piet. 4:12, kursivointi lisätty.
6. Ks. Alma 1:25.
7. Ef. 2:19.
8. OL 84:20.
9. Ks. Moosia 18:8–10.
10. ”Seisokaa pyhissä paikoissa”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 82.
11. Ks. Ezra Taft Benson, ”Siveyden laki”, *Valkeus*, lokakuu 1988, s. 36–40; ks. myös ”Siveyden laki”, *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 231–239.
12. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
13. Matt. 5:28.
14. Joh. 8:11.
15. Henkilökohtainen kirjeenvaihto, 2012.
16. Henkilökohtainen kirjeenvaihto, 2012.
17. Jes. 55:8–9.
18. Joh. 14:27.
19. Ks. Richard N. Ostling, ”Challenging Mormonism’s Roots”, *Time*, 20. toukokuuta 1985, s. 44.
20. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Herra, lisää meille uskoa”, *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 52.
21. Morm. 9:31.
22. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 545.
23. ”Mormonin Kirja on Jumalan sanaa”, *Valkeus*, elokuu 1975, s. 46.
24. Hel. 5:12.
25. Ks. ”Tunnistakaamme Jumalan käsi päivittäisissä siunauksissamme”, *Liahona*, tammikuu 2012, s. 27.
26. Ks. 1. Piet. 1:7; ks. myös 1. Piet. 4:13.
27. Et. 12:6.
28. OL 122:9; presidentti George Q. Cannon on sanonut: ”Riippumatta siitä, miten ankara kohtelemus, miten syvä ahdinko, miten suuri kärsimys, [Jumala] ei milloinkaan hylkää meitä. Hän ei ole koskaan hylännyt meitä eikä koskaan hylkää. Hän ei voi. Se ei ole Hänen luonteensa mukaista. Hän on muuttumaton olento, sama eilen, sama tänään, ja Hän tulee olemaan sama kautta tulevien iankaikkisten aikojen. Me olemme löytäneet tuon Jumalan. Olemme tehneet Hänestä ystävämme noudattamalla Hänen evankeliumiaan, ja Hän seisoo rinnallamme. Me voimme kulkea läpi tulisen uunin, me voimme kulkea halki syvien vesien, mutta meitä ei tuhota eikä lannisteta. Kaikkien näiden kohtelemusten ja vaikeuksien ansiosta me kohoamme niistä entistä parempina ja puhtaampina, jos me vain luotamme Jumalaa ja pidämme Hänen käskynsä.” (”Remarks”, *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, s. 4.) Ks. myös Jeffrey R. Holland, ”Come unto Me”, *Ensign*, huhtikuu 1998, s. 16–23.

niin, nuolensa pyörretulessa, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskynsä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa teihin vetääkseen teidät alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun, sen kallion tähden, jolle teidät on rakennettu, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua.”²⁴

Samalla tavoin kuin voimakas kuumuus muuttaa raudan teräkseksi, niin kun me pysymme uskollisina *oman* uskomme ankarana koettelemuksen aikana, me hioudumme ja vahvistumme hengellisesti.

Vanhin D. Todd Christofferson selitti, mitä hän oppi erästä henkilökohtaisesta koettelemuksesta: ”Vaikka kärsinkin silloin, niin nyt jälkikäteen olen kiitollinen siitä, ettei ongelmaani ollut pikaratkaisua. Se, että minun oli vuosikausia pakko kääntyä Jumalan puoleen lähes päivittäin saadakseni apua, opetti minua todella rukoilemaan ja saamaan vastauksia rukouksiin, ja se opetti minua hyvin käytännöllisellä tavalla luottamaan Jumalaan. Tulin tuntemaan Vapahtajani ja taivaallisen Isäni sellaisella tavalla ja siinä määrin, ettei sitä ehkä olisi

muulla tavoin tapahtunut tai minulta olisi kulunut siihen paljon kauemmin. – – Opin luottamaan Herraan koko sydämestäni. Opin kulkemaan Hänen kanssaan päivän kerrallaan.”²⁵

Pietari kuvaili näitä kokemuksia arvokkaammaksi kuin kulta.²⁶ Moroni lisäsi, että todistus seuraa sitten kun ”uskonne on koeteltu”²⁷.

Aloitin kertomuksella Marriottin perheestä. Viime viikolla olimme Kathryn kanssa heidän seurassaan Georgian haudalla. Kymmenen vuotta on kulunut. Perhe ja ystävät puhuvat rakkaudesta ja muistoista, joita heillä on Georgiasta. Siellä oli valkoisia heliumilmapalloja juhlistamassa Georgian elämää. Kyynelten lomassa Georgian äiti puhui lempeästi saamaansa lisääntyneestä uskosta ja ymmärryksestä, ja Georgian isä kertoi minulle luvatussa todistuksesta, joka hänelle on annettu.

Uskon myötä tulee uskon koettelemuksia, jotka tuovat lisää uskoa. Herran lohdullinen vakuutus profetta Joseph Smithille on aivan sama lupaus, jonka Hän antaa teille uskonne koettelemuksessa: ”Pysy tieläsi, – – älä – – pelkää, – – sillä Jumala

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Suojelkaa lapsia

Kenenkään ei pitäisi vastustaa vetoomusta, että meidän tulee yhdistyä kantaaksemme entistä suurempaa huolta lastemme – nousevan sukupolven – hyvinvoinnista ja tulevaisuudesta.

Me kaikki muistamme tunteemme, kun pieni lapsi itki ja ojensi käsiään meitä kohti saadakseen apua. Rakastava taivaallinen Isä antaa meille noita tunteita innoittaakseen meitä auttamaan lapsiaan. Muisteletahan noita tunteita, kun puhun vastuullisesta tehtävästämme suojella lapsia ja toimia heidän hyvinvointinsa parhaaksi.

Puhun Jeesuksen Kristuksen evankeliumin näkökulmasta, myös Hänen pelastussuunnitelmastaan. Se on kutsumukseni. Paikalliset kirkon johtohenkilöt ovat vastuussa yhdestä hallintoalueesta, kuten seurakunnasta tai vaarnasta, mutta apostolilla on vastuullinen tehtävä todistaa koko maailmalle. Jokaisessa kansakunnassa, jokaisessa etnisessä ryhmässä ja uskontokunnassa kaikki lapset ovat Jumalan lapsia.

Vaikka en puhu poliittisessa mielessä enkä julkisista menettelytavoista, niin lasten hyvinvoinnista puhuesamme minä ja muut kirkon johtajat emme voi olla viittaamatta niihin valintoihin, joita kansalaiset, viranhaltijat ja yksityisissä organisaatioissa työskentelevät tekevät. Meitä kaikkia koskee Vapahtajan käsky rakastaa toisiamme ja pitää huolta toisistamme – etenkin heikoista ja puolustuskyvyttömistä.

Lapset ovat äärimmäisen haavoittuvia. Heillä on hyvin vähän tai ei laisinkaan voimaa suojella itseään tai huolehtia itsestään ja hyvin vähän vaikutusta moniin sellaisiin asioihin, jotka ovat elintärkeitä heidän hyvinvoinnilleen. Lapset tarvitsevat muita puhumaan puolestaan, ja he tarvitsevat päätöksentekijöitä, jotka asettavat heidän hyvinvointinsa aikuisia koskevien itsekkäiden intressien edelle.

I Meitä järkyttää se, että miljoonia lapsia kautta maailman joutuu aikuisien tekemien julmien rikosten ja itsekkyyden uhreiksi.

Joissakin sodan runtelemissa maissa lapsia siepataan palvelemaan sotilaina taistelevissa armeijoissa.

Yhdistyneiden kansakuntien raportissa arvioidaan, että yli kaksi miljoonaa lasta joutuu joka vuosi prostituution ja pornografian uhreiksi.¹

Pelastussuunnitelman näkökulmasta yksi vakavimmista lapsiin kohdistuvista väkivallanteoista on kieltää heiltä syntyminen. Se on maailmanlaajuinen suuntaus. Valtakunnanlaajuisesti syntyvyys Yhdysvalloissa on alhaisin 25 vuoteen², ja syntyvyys useimmissa Euroopan ja Aasian maissa on ollut monien vuosien ajan

alhaisempi kuin kuolleisuus. Tämä ei ole vain uskontoa koskeva asia. Kun nouseva sukupolvi vähenee luvultaan, kulttuurit ja jopa kansakunnat pienevät ja lopulta katoavat.

Yksi syy väheneviin syntyvyyslukuihin on abortti. Arvioiden mukaan maailmassa tehdään vuosittain yli 40 miljoonaa aborttia.³ Monet lait sallivat abortin tai jopa edistävät sen tekemistä, mutta meille se on suuri paha. Muita lapsiin kohdistuvia väkivallanteoita, joita ilmenee raskauden aikana, ovat sikiökauden vammat, jotka johtuvat äidin riittämättömästä ravinnosta tai huumeidenkäytöstä.

On traagisen ironista, että samalla kun valtavia määriä lapsia otetaan hengiltä tai vammautetaan ennen syntymää, on joukoittain pareja, jotka kaipaavat ja etsivät lapsia adoptoitavaksi, koska eivät saa itse lapsia.

Yleisemmin ovat esillä ne lapsiin kohdistuvat väkivallanteot tai laininlyönnit, joita tapahtuu syntymän jälkeen. Maailmassa kuolee miltei kahdeksan miljoonaa lasta ennen viidettä syntymäpäiväänsä, enimmäkseen tauteihin, jotka ovat sekä hoidettavissa että ehkäistävissä.⁴ Ja Maailman terveysjärjestön raportin mukaan joka neljännen lapsen henkinen ja fyysinen kasvu estyy riittämättömän ravinnon vuoksi.⁵ Me kirkon johtajat, jotka elämme ja matkustamme ympäri maailmaa, näemme sitä paljon. Alkeisyhdistyksen ylin johtokunta raportoi joidenkin lasten elävän oloissa, joita ”emme pysty kuvittelemaan”. Eräs äiti Filippiineillä sanoi: ”Toisinaan meillä ei ole riittävästi rahaa ruokaan, mutta ei se haittaa, koska se antaa minulle tilaisuuden opettaa lapsilleni, mitä on usko. Me kokoonnumme rukoukseen apua, ja lapset näkevät, että Herra siunaa meitä.”⁶ Etelä-Afrikassa eräs Alkeisyhdistyksen virkailija tapasi pienen tytön, yksinäisen ja surullisen. Vaimeissa vastauksissa lempeisiin kysymyksiin tyttö sanoi, ettei hänellä ole äitiä, ei isää eikä isoäitiä – vain isoisä, joka huolehtii hänestä.⁷ Sellaiset tragediat ovat yleisiä mantereella, jossa monet huoltajat ovat kuolleet AIDSiin.

Jopa rikkaissa kansakunnissa laininlyönti vahingoittaa pieniä lapsia ja

nuoria. Köyhyydessä varttuvilla lapsilla on keho terveydenhuolto ja riittämättömät koulunkäyntimahdollisuudet. He myös altistuvat vaarallisille olosuhteille fyysisessä ja kulttuurisessa ympäristössä ja jopa vanhempiensa laiminlyöntien johdosta. Vanhin Jeffrey R. Holland kertoi äskettäin erään myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan poliisin kokemuksen. Tutkinnan yhteydessä poliisi löysi viisi pientä lasta painautuneina toisiinsa. Lapset yrittivät nukkua ilman vuodevaatteita likaisella lattialla asunnossa, jossa heidän äitinsä ja muut joivat ja juhlivat. Asunnossa ei ollut ruokaa lasten nälän lievittämiseksi. Peiteltyään lapset häthätää koottuun vuoteeseen poliisi polvistui rukoilemaan heille varjelusta. Kun hän käveli ovelle, yksi heistä, noin kuusi-vuotias, juoksi hänen jälkeensä, tarrasi häntä kädestä ja pyysi: ”Ole kiltti ja adoptoi minut.”⁸

Me muistamme Vapahtajamme opetuksen, kun Hän asetti pienen lapsen seuraajiensa eteen ja julisti:

”Ja joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut.

Mutta jos joku johdattaa lankeemukseen yhdenkin näistä vähäisistä, jotka uskovat minuun, hänelle olisi parempi, että hänen kaulaansa pantaisiin myllynkivi ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.” (Matt. 18:5–6.)

Kun pohdimme vaaroja, joilta lapsia tulee suojella, meidän tulee myös ottaa mukaan psykologinen väkivalta. Vanhemmat, muut hoitajat, opettajat tai ikätoverit, jotka halventavat, kiusaavat tai nöyryyttävät lapsia tai nuoria, voivat saada aikaan vahinkoa, joka on pysyvämpää kuin fyysinen vamma. Se, että saa lapsen tai nuoren tuntemaan, ettei häntä arvosteta, rakasteta tai haluta, voi aiheuttaa vakavan ja pitkäkestoisen vamman hänen emotionaaliseen hyvinvointiinsa ja kehitykseensä.⁹ Nuoret, jotka kamppailevat jonkin poikkeuksellisen tilan, kuten samaan sukupuoleen kohdistuvan vetovoiman, kanssa, ovat erityisen haavoittuvia ja tarvitsevat rakastavaa ymmärtämystä – eivät kiusaamista tai hyljeksintää.¹⁰

Herran avulla me voimme tehdä parannuksen ja muuttua sekä tulla

rakastavammiksi ja avuliaammiksi lapsille – omillemme ja niille, jotka ovat lähipiirissämme.

II

On muutamia esimerkkejä lapsiin kohdistuvista fyysisistä tai emotionaalista uhkista, jotka ovat yhtä tärkeitä kuin ne, jotka liittyvät heidän suhteisiinsa vanhempiinsa tai huoltajiinsa. Presidentti Thomas S. Monson on puhunut siitä, mitä hän kutsui lapsen kohdistuvan väkivallan halpamaisiksi teoiksi, kun vanhempi on murtautunut tai vammautunut lapsen fyysisesti tai emotionaalisesti.¹¹ Tunsin murhetta, kun minun oli tutkittava järkyttäviä todisteita sellaisista tapauksista toimiessani Utahin korkeimmassa oikeudessa.

Lasten hyvinvoinnille on äärimmäisen tärkeää se, ovatko vanhemmat naimisissa keskenään, millainen on avioliiton luonne ja kesto, ja laajemmin, millainen on avioliittoa ja lasten huolenpitoa koskeva kulttuuri ja niihin kohdistuvat odotukset siellä, missä he asuvat. Kaksi perhetutkijaa selittävät: ”Kautta historian avioliitto on ollut ensisijaisesti instituutio lasten synnyttämistä ja kasvattamista varten. Se on tarjonnut kulttuurisiteen, joka pyrkii yhdistämään isän lapsiinsa sitomalla hänet hänen lastensa äitiin. Mutta viime aikoina lapsia on lisääntyvässä määrin työnnetty pois keskeiseltä sijalta.”¹²

Eräs oikeusopin professori Harvardissa kuvaili nykyistä lakia ja asennetta avioliittoon ja avioeroon: ”[Nykyinen] amerikkalainen asenne avioliittoon siten kuin se kuvataan laissa ja suuressa osassa suosittua kirjallisuutta,

menee jotenkin tähän tapaan: avioliitto on suhde, joka on olemassa ensisijaisesti yksittäisten puolisoitten tyydytykseksi. Jos se lakkaa täyttämästä tätä tehtävää, kukaan ei ole syyppää ja kumpikin puoliso voi päättää sen niin tahtoessaan. – – Lapsilla on tuskin sijaa näissä tilanteissa. Parhaimmillaankin he ovat melko epämääräisiä hahmoja taustalla.”¹³

Kirkkomme johtajat ovat opettaneet, että avioliiton pitäminen ”pelkästään sellaisena sopimuksena, jonka voi solmia mielensä mukaan – – ja purkaa ensimmäisen vastoinkäymisen ilmaantuessa, – – on ankaran tuomion ansaitseva synty”, etenkin silloin kun ”lapset pannaan kärsimään”.¹⁴ Ja avioero vaikuttaa voimakkaasti lapsiin. Muutama vuosi sitten yli puolet vuoden aikana tapahtuneista avioeroista koski aviopareja, joilla oli alaikäisiä lapsia.¹⁵

Monilla lapsilla olisi ollut siunaus olla kummankin vanhempansa kasvatamana, jos heidän vanhempansa vain olisivat noudattaneet tätä perhejulistuksen innoitettua opetusta: ”Aviomiehellä ja vaimolla on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa lapsiaan ja huolehtia heistä. – – Vanhemmilla on pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan.”¹⁶ Lasten opettamisessa voimallisinta on heidän vanhempiansa esimerkki. Avioeron ottavat vanhemmat antavat väistämättä kielteisen opetuksen.

Varmastikin on tilanteita, joissa avioero on välttämätön lasten edun

vuoksi, mutta nuo olosuhteet ovat poikkeuksellisia.¹⁷ Useimmissa aviollisissa kilpailutilanteissa toisiaan vastaan taistelevien vanhempien tulisi panna paljon enemmän painoa lasten edulle. Herran avulla he voivat tehdä niin. Lapset tarvitsevat emotionaalista ja henkilökohtaista voimaa, jonka he saavat, kun heitä kasvattavat molemmat vanhemmat, jotka ovat yhtä avioliitossaan ja tavoitteissaan. Koska minä olen leskiäidin kasvattama, tiedän omasta kokemuksesta, ettei niin aina käy, mutta se on ihanne, johon tulee pyrkiä milloin vain mahdollista.

Lapset ovat niiden nykyisten lakien ensimmäisiä uhreja, jotka sallivat niin sanottuja ”ei kenenkään syy -avioeroja”. Lasten näkökulmasta avioeron saaminen on liian helppoa. Tehdessään yhteenvetoa vuosikymmenien sosiaalitieteellisestä tutkimuksesta eräs tarkka tutkija päätteli, että ”se perherakenne, joka tuottaa lasten kannalta keskimäärin parhaan tuloksen, on kaksi biologista vanhempaa, jotka pysyvät avioliitossa keskenään”¹⁸. Eräs *New York Times* -lehden kirjoittaja pani merkille ”sen hätkähdyttävän seikan, että vaikka perinteinen avioliitto onkin

vähentynyt Yhdysvalloissa, – – todisteet tämän instituution tärkeydestä lasten hyvinvoinnille ovat lisääntyneet”¹⁹. Tuon todellisuuden pitäisi antaa tärkeää opastusta vanhemmille ja tuleville vanhemmille heidän tehdessään avioliittoa ja avioeroa koskevia päätöksiään. Me tarvitsemme myös sitä, että poliitikot, päättäjät ja viranomaiset kiinnittävät enemmän huomiota siihen, mikä on lasten parhaaksi, eivätkä äänestäjien ja aikuisten etuja äänekkäästi ajavien itsekkäisiin tarkoituksiin.

Lapset ovat myös niiden avioliittojen uhreja, joita ei solmita. Harvat nousevan sukupolven hyvinvointia koskevat mittarit ovat hälyttävämpiä kuin äskeinen raportti, että 41 prosenttia kaikista lapsista Yhdysvalloissa syntyi naisille, jotka eivät olleet naimisissa.²⁰ Äideillä, jotka eivät ole naimisissa, on valtavasti haasteita, ja todisteet siitä, että heidän lapsensa ovat merkittävästi huonommassa asemassa verrattuna naimisissa olevien vanhempien kasvatamiin lapsiin, ovat selkeitä.²¹

Suurin osa naimattomien äitien lapsista – 58 prosenttia – syntyi pareille, jotka olivat avoliitossa.²² Mitä sitten

sanomme näiden parien solmitta jääneistä avioliitoista, tutkimukset osoittavat, että heidän lapsensa kärsivät vertailuissa asioissa merkittävistä haitoista.²³ Lapsille avioliittoon kuuluvalla keskinäisellä vakaudella on merkitystä.

Voimme olettaa, että samat haitat koskevat samaan sukupuoleen kuuluvien parien kasvattamia lapsia. Sosiaalitieteellinen kirjallisuus, joka koskee sellaisen avioliiton pitkäaikaista vaikutusta lapseen, on kiistanalaista ja poliittisesti latautunutta pääasiallisesti siksi – kuten eräs *New York Times* -lehden kirjoittaja huomautti – että ”samaa sukupuolta olevien avioliitto on sosiaalinen kokeilu, ja useimpien kokeilujen tavoin sen seurausten ymmärtäminen vie aikaa”²⁴.

III

Olen puhunut lasten puolesta – kaikkialla olevien lasten. Jotkut voivat torjua osan näistä esimerkeistä, mutta kenenkään ei pitäisi vastustaa vetoamista, että meidän tulee yhdistyä kantaksemme entistä suurempaa huolta lastemme – nousevan sukupolven – hyvinvoinnista ja tulevaisuudesta.

Me puhumme Jumalan lapsista, ja Hänen voimallisella avullaan me voimme tehdä enemmän auttaaksemme heitä. Esitän tämän vetoomuksen paitsi myöhempien aikojen pyhille niin myös kaikille uskonnollisille ihmisille ja muille, joilla on arvojärjestelmä, joka saa heidät pitämään omia tarpeitaan toisarvoisina muiden tarpeiden, etenkin lasten hyvinvoinnin, rinnalla.²⁵

Uskonnolliset henkilöt ovat myös tietoisia Vapahtajan Uudessa testamentissa olevasta opetuksesta, että puhtaat pienet lapset ovat roolimallimme nöyryydestä ja oppimiskykyisyydestä:

”Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.

Se, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.” (Matt. 18:3–4.)

Mormonin kirjassa kerrotaan ylösnousseen Herran opettaneen nefiläisille, että heidän on tehtävä parannus ja otettava kaste ”ja tultava pienen

lapsen kaltaisiksi” tai he eivät voisi periä Jumalan valtakuntaa (3. Nefi 11:38; ks. myös Moroni 8:10).

Rukoilen, että me nöyryyimme pienten lasten kaltaisiksi ja autamme suojelemaan pieniä lapsiamme, sillä he ovat tulevaisuus meille, kirkollemme ja kansakunnillemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood Under Threat*, 2004, s. 26.
2. Ks. Haya El Nasser, ”National Birthrate Lowest in 25 Years”, *USA Today*, 26. heinäkuuta 2012, s. A1.
3. Ks. Gilda Sedgh ja muut, ”Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008”, *The Lancet*, vsk 379, nro 9816, 18. helmikuuta 2012, s. 625–632.
4. Ks. UNICEF, ”Young Child Survival and Development”, <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Ks. Maailman terveysjärjestö, *World Health Statistics 2012*, 2012, s. 109, 118.
6. Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan raportti, 13. syyskuuta 2012.
7. Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan raportti.

8. Ks. ”Israel, Israel, Luoja kutsuu”, kirkon koululaitoksen satelliittilähetykset nuorille aikuisille, 9. syyskuuta 2012, lds.org/broadcasts; ks. myös R. Scott Lloyd, ”Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland”, *Deseret News*, 10. syyskuuta 2012, s. B2.
9. Ks. Kim Painter, ”Parents Can Inflict Deep Emotional Harm”, *USA Today*, 30. heinäkuuta 2012, s. B8; Rachel Lowry, ”Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows”, *Deseret News*, 5. elokuuta 2012, s. A3.
10. Ks. ”End the Abuses”, *Deseret News*, 12. kesäkuuta 2012, s. A10.
11. Ks. ”Pikkupoika on niiden paimenena”, *Liahona*, kesäkuu 2002, s. 3.
12. *The State of Our Unions: Marriage in America*, toim. W. Bradford Wilcox ja Elizabeth Marquardt, 2011, s. 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges*, 1987, s. 108.
14. David O. McKay, ”Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce”, *Improvement Era*, kesäkuu 1969, s. 5.
15. Ks. Diana B. Elliott ja Tavia Simmons, ”Marital Events of Americans: 2009”, *American Community Survey Reports*, elokuu 2011.
16. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
17. Ks. kirjoittajan artikkeli ”Avioero”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010*, 2012, s. 158.
19. Ross Douthat, ”Gay Parents and the Marriage Debate”, *New York Times*, 11. kesäkuuta 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Ks. Joyce A. Martin ja muut, ”Births: Final Data for 2010”, *National Vital Statistics Reports*, vsk 61, nro 1, elokuu 2012, s. 10.
21. Ks. William J. Doherty ja muut, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences*, 2002; W. Bradford Wilcox ja muut, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 2011.
22. Ks. Martin, ”Births: Final Data for 2010”, s. 10–11.
23. Ks. Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. ”Gay Parents and the Marriage Debate”. Viimeisimmässä ja perusteellisimmassa tutkimuksessa nuoret aikuiset, joiden vanhemmalla on ollut samaa sukupuolta oleva suhde ennen kuin lapsi täyttää 18, ovat kertoneet kärsineensä merkittävistä haitoista (ks. Mark Regnerus, ”How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study”, *Social Science Research*, vsk 41, 2012, s. 752–770).
25. Myöhempien aikojen pyhät ovat erityisen sitoutuneita vanhemmuuteen, jota he pitävät yhtenä tärkeimmistä tavoitteistaan elämässä (ks. Pew Research Center's Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12. tammikuuta 2012, s. 10, 16, 51).

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Veljet, meillä on työtä tehtävänä

Pappeuden miehinä meillä on keskeisen tärkeä rooli yhteiskunnassa, kotona ja kirkossa.

Veljet, viime vuosina on sanottu ja kirjoitettu paljon miesten ja poikien haasteista. Esimerkkejä aiheeseen liittyvien kirjojen nimistä ovat *Why There Are No Good Men Left* [Miksi hyviä miehiä ei ole enää jäljellä], *The Demise of Guys* [Kundien kuolema], *The End of Men* [Miesten loppu], *Why Boys Fail* [Miksi pojat epäonnistuvat] ja *Manning Up* [Miehistyminen]. Mielenkiintoista kyllä, useimmat näistä näyttävät olevan naisten kirjoittamia. Joka tapauksessa yksi punainen lanka, joka yhdistää näitä analyyssejä, on, että monissa nykyajan yhteiskunnissa miehet ja pojat saavat ristiriitaisia ja halventavia signaaleja rooleistaan ja arvostaan yhteiskunnassa.

Manning Up -kirjan kirjoittaja luonnehtii sitä näin: ”Sivilisaation miltei yleismaailmallisena sääntönä on ollut, että naisista on tullut naisia pelkästään fyysisen kypsyyden myötä, kun taas poikien on pitänyt selviytyä jostakin kokeesta. Heidän on pitänyt osoittaa rohkeutta, fyysisistä kyvykkyyttä tai välttämättömien taitojen hallintaa. Tavoitteena on ollut, että he osoittaisivat

pätevyytensä naisten ja lasten suojelejoina. Se on aina ollut heidän ensisijainen yhteiskunnallinen roolinsa. Kun naiset nykyään kuitenkin etenevät kehittyneessä talousjärjestelmässä, elättäjinä toimivat aviomiehet ja isät ovat nyt valinnaisia, ja ne luonteenpiirteet, jotka miesten piti omaksua hoitaakseen roolinsa – lujuus, tyyneys, rohkeus, uskollisuus – ovat vanhentuneita ja jopa hieman kiusallisia.”¹

On niitä, jotka innossaan edistää naisten mahdollisuuksia, mitä me kannatamme, mustamaalaavat miehiä ja heidän panostaan. He näyttävät pitävän elämää miesten ja naisten välisenä kilpailuna – että toisen täytyy hallita toista, ja nyt on naisten vuoro. Jotkut väittävät, että ura on kaikki kaikessa ja että avioliiton ja lasten pitäisi olla täysin vapaavalintaisia – miksi siis tarvitsemme miehiä?² Liian monissa Hollywoodin elokuvissa, televisio- ja kaapelitelevisio-ohjelmissa ja jopa mainoksissa miehet esitetään epäpätevinä, epäkypsinä tai itsekeskeisinä. Tällä kulttuurissa tapahtuvalla miehiä identiteetin heikentämisellä on vahingollinen vaikutus.

Esimerkiksi Yhdysvalloissa on raportoitu: ”Tytöt suoriutuvat nykyään poikia paremmin joka tasolla alakoulusta jatko-opiskelulaitoksiin. Esimerkiksi kahdeksanteen luokkaan mennessä vain 20 prosenttia pojista osaa kirjoittaa hyvin ja 24 prosenttia lukea hyvin. Samaan aikaan yliopistoon pyrkivien nuorten miesten koetulokset vuonna 2011 olivat huonoimmat 40 vuoteen. Yhdysvaltain koulutustilastojen keskuksen (NCES) mukaan pojat jättävät sekä lukion että korkeakoulun kesken 30 prosenttia todennäköisemmin kuin tytöt. – On ennakoitu, että vuoteen 2016 mennessä naiset suorittavat 60 prosenttia kandidaatintutkinnoista, 63 prosenttia maisterintutkinnoista ja 54 prosenttia tohtorintutkinnoista. Kaksi kolmasosaa erityisopetuksen oppilaista on poikia.”³

Jotkut miehet ja nuoret miehet ovat pitäneet kielteisiä signaaleja tekoosyynä välttää vastuuta ja olla koskaan todella aikuistumatta. Eräs yliopiston opettaja esitti havainnon, joka pitää liiankin usein paikkansa: ”Miehet tulevat luennolle lippalakki takaperin päässään ja tarjoavat epäuskottavia ’tekstinkäsittelyohjelma hävitti kotitehtäväni’ -tekosyitä. Sen sijaan naiset tarkistelevat kalentereitaan ja pyytävät suosituksia oikeustieteelliseen.”⁴ Eräs naispuolinen elokuva-arvostelija ilmaisi melko kyynisen näkemyksen, että ”se, mitä voimme miehiltä odottaa, jos olemme onnekkaita ja päätämme ottaa itsellemme kumppanin, on se, että hän on juuri sitä – kumppani. Joku, joka seisoo omilla jaloillaan, samalla kun hän kunnioittaa sitä, että me seisomme omillamme.”⁵

Veljet, meidän kohdallamme ei voi olla näin. Pappeuden miehinä meillä on keskeisen tärkeä rooli yhteiskunnassa, kotona ja kirkossa. Mutta meidän täytyy olla miehiä, joihin naiset voivat luottaa, joihin lapset voivat luottaa ja joihin Jumala voi luottaa. Kirkossa ja Jumalan valtakunnassa näinä myöhempinä aikoina meillä ei ole varaa poikiin ja miehiin, jotka ajalehtivät. Meillä ei ole varaa nuoriin miehiin, joilta puuttuu itsekuria ja jotka elävät vain

tullakseen viihdytetyiksi. Meillä ei ole varaa nuoriin aikuisiin miehiin, jotka eivät etene mihinkään elämässä, jotka eivät suhtaudu vakavasti perheen perustamiseen ja todellisen panoksen antamiseen tässä maailmassa. Meillä ei ole varaa aviomiehiin ja isiin, jotka eivät ole hengellisiä johtajia kotona. Meillä ei ole varaa niihin, jotka käyttävät Jumalan Pojan järjestyksen mukaista pyhää pappeutta mutta tuhlaavat voimansa pornografiaan tai viettävät elämänsä verkkoavaruudessa (ironisesti olemalla *maailmasta* mutta olematta *maailmassa*).

Veljet, meillä on työtä tehtävänä.

Nuoret miehet, teidän pitää menestyä koulussa ja sitten jatkaa opiskeluanne toisen asteen koulutuksessa. Jotkut teistä haluavat jatkaa yliopisto-opintoja ja saavuttaa uran liike-elämässä, maataloudessa, valtionhallinnossa tai muissa ammattitehtävissä. Jotkut menestyvät kuvataiteissa, musiikissa tai opetuslallalla. Toiset valitsevat sotilasuran tai opettelevat jonkin ammattitaidon. Vuosien varrella

kotimme rakennus- ja korjaushankkeissa meillä on ollut työssä lukuisia ammattimiehiä ja olen ihaillut näiden miesten uutteraa työtä ja taitoja. Mitä sitten valitsettekin, on välttämätöntä, että teistä tulee taitavia, niin että voitte elättää perheen ja antaa oman hyvän panoksenne paikkakunnallanne ja omissa maassanne.

Näin äskettäin videon, jossa esiteltiin 14-vuotiaan Amar-nimisen nuoren miehen päivää Intiassa. Hän herää aikaisin ja tekee työtä kahdessa työpaikassa ennen koulua ja sen jälkeen, kuutena ja puolena päivänä viikossa. Hänen tulonsa muodostavat merkittävän osan perheen toimeentulosta. Hän kiiruhtaa kotiin kuluneella polkupyörällään toisesta työpäikastaan pimeän jälkeen ja onnistuu jotenkin tekemään pari tuntia läksyjä ennen kuin kaatuu lattiavuoteelleen nukkuvien sisarustensa väliin suunnilleen yhdeltätoista illalla. Vaikka en ole koskaan tavannut häntä, olen ylpeä hänen uutteruudestaan ja rohkeudesta. Hän tekee aivan parhaansa

rajallisilla voimavaroillaan ja mahdollisuuksillaan ja on siunauksena perheelleen.

Te aikuiset miehet – isät, naimattomat aikuiset, johtajat, kotiopettajat – olkaa kelpollisia malleja ja auttakaa nousevan sukupolven poikia tulemaan miehiksi. Opettakaa heille sosiaalisia ja muita taitoja: kuinka osallistua keskusteluun, kuinka tutustua muihin ja olla tekemisissä heidän kanssaan, kuinka kohdella naisia ja tyttöjä, kuinka palvella, kuinka olla aktiivinen ja nauttia ajanvietteestä, kuinka harrastaa kohtuudella tulematta riippuvaiseksi, kuinka korjata virheet ja tehdä parempia valintoja.

Ja niinpä kaikille, jotka kuuntelevat, missä tämä sanoma teidät sitten tavoittaakin, sanon kuten Jehova sanoi Joosualle: ”Ole rohkea ja luja” (Joosua 1:6). Olkaa rohkeita ja valmistautukaa parhaanne mukaan, ovatpa olosuhteenne millaiset tahansa. Valmistautukaa olemaan hyviä aviomiehiä ja isiä. Valmistautukaa olemaan hyviä ja aikaansaavia kansalaisia.

Valmistautukaa palvelemaan Herraa, jonka pappeus teillä on. Missä olettekin, taivaallinen Isänne on teistä tietoinen. Ette ole koskaan yksin, ja teillä on pappeus ja Pyhän Hengen lahja.

Niistä monista paikoista, joissa teitä tarvitaan, yksi kaikkein tärkeimmistä on pappeuskooruminne. Me tarvitsemme koorumeja, jotka antavat jäsenille sunnuntaisin hengellistä ravintoa ja jotka myös palvelevat. Me tarvitsemme koorumien johtohenkilöitä, jotka keskittyvät tekemään Herran työtä sekä tukemaan koorumin jäseniä ja näiden perheitä.

Harkitkaa lähetystyötä. Nuoret miehet, teillä ei ole aikaa tuhlatavaksi. Ette voi odottaa alkavanne valmistautua tosissanne vasta 17- tai 18-vuotiaina. Aaronin pappeuden koorumit voivat auttaa jäseniään ymmärtämään pappeuden valan ja liiton ja valmistautumaan vanhimmaksi asettamiseen. Ne voivat auttaa heitä ymmärtämään temppelin toimitukset ja valmistautumaan niihin, ja ne voivat auttaa heitä valmistautumaan menestyksekkääseen lähetystyöhön. Melkisedekin pappeuden koorumit ja Apuyhdistys voivat auttaa vanhempia valmistamaan lähetysaarnajia, jotka tuntevat Mormonin kirjan ja jotka lähtevät kentälle täysin sitoutuneina. Ja jokaisessa seurakunnassa nämä samat koorumit voivat johtaa tehokasta yhteistyötä kokoaikaisten lähetysaarnajien kanssa, jotka palvelevat seurakunnassa.

Tähän liittyvä työ, joka on ensisijaisesti pappeudenhaltijoiden harteilla, on Vapahtajan kutsu, jonka presidentti Thomas S. Monson on toistanut: pelastaa ne, jotka ovat ajautuneet pois evankeliumin piiristä tai jotka ovat jostakin syystä tulleet kapinainenkiseksi. Olemme kokeneet hienoa menestystä tässä pyrkimyksessä, mukaan luettuna nuorten miesten erinomainen työ. Eräs Aaronin pappeuden koorumi Rio Granden (espanjankielisessä) seurakunnassa Albuquerqueassa New Mexicossa Yhdysvalloissa neuvotteli yhdessä siitä, ketkä he voisivat tuoda takaisin, ja sitten he lähtivät ryhmänä käymään näiden jokaisen luona. Yksi sanoi:

”Kun he tulivat ovelle, tunsin itseni tärkeäksi”, ja toinen tunnusti: ”Tunnen sisimmässäni onnellisuutta siitä, että joku tosiaan haluaa minun käyvän kirkossa. Se antaa minulle halun tulla kirkkoon nyt.” Kun koorumin jäsenet kutsuivat erästä nuorta miestä tulemaan takaisin, he pyysivät häntä tulemaan mukaan seuraavaan paikkaan, ja nuorukainen tuli. He eivät pelkästään kutsuneet häntä käymään kirkossa, vaan he ottivat hänet heti mukaan koorumin toimintaan.

Haasteellista mutta innostavaa pappeuden työtä on myös sukututkimus ja temppelityö. Tarkatkaa ensimmäisen presidenttikunnan kirjettä, joka saapuu pian ja jossa esitetään uudestaan kutsu ja korkeampi näkemys tästä ehdottoman tärkeästä osasta sitä työtä, joka meillä on tehtävänä.

Koorumimme muodostavat myös keskinäisen tukemisen veljeskunnan. Presidentti Gordon B. Hinckley sanoi kerran: ”Se on oleva ihmeellinen päivä, veljeni, – se on oleva Herran tarkoitusten täyttymisen päivä – kun pappeuskoorumeistamme tulee voiman ankkureita jokaiselle omaan koorumiinsa kuuluvalle miehelle, kun jokainen tällainen mies pystyy totuudenmukaisesti sanomaan: ’Minä olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon pappeuskoorumin jäsen. Minä olen valmis auttamaan veljiäni kaikissa heidän tarpeissaan aivan kuten olen varma siitä, että he ovat valmiit auttamaan minua minun tarpeissani. – – Tekemällä yhdessä työtä me voimme kestää ilman hämmennystä ja ilman pelkoa jokaisen vastoinkäymisen, joka meitä saattaa kohdata, olkoon se sitten taloudellista, sosiaalista tai hengellistä laatua.’”⁶

Parhaista pyrkimyksistämme huolimatta asiat eivät aina suju suunnitelmiamme mukaan ja eräs tietty vastoinkäyminen, joka voi tulla miehen elämään, on työttömyys. Eräessä varhaisessa kirkon huoltotyölehtisessä sanottiin: ”Mies, joka on vailla työtä, on erityisen tärkeä kirkolle, koska kun häneltä on viety hänen luontainen perintönsä, hän on koetteilla aivan kuten Job – nuhteettomuudestaan.

Päivien pidetessä vastoinkäymisten viikoiksi ja kuukausiksi ja jopa vuosiksi tuska syvenee. – – Kirkko ei voi toivoa pelastavansa miestä sunnuntaina, jos se viikolla seuraa tyytyväisenä vierestä hänen sielunsa ristiinnaulitsemista.”⁷

Huhtikuussa 2009 Richard C. Edgley, neuvonantaja aiemmassa johtavassa piispakunnassa, kertoi esimerkillisestä koorumista, joka ryhtyi auttamaan työpaikkansa menettänyttä koorumin jäsentä:

”Phil’s Auto Centervillessä Utahin osavaltiossa on osoitus siitä, mitä pappeusjohtajat ja koorumi voivat saada aikaan. Phil oli erään vanhinten koorumin jäsen ja työssä mekaanikkona paikallisessa autokorjaamossa. Valitettavasti korjaamo, jossa Phil oli työssä, joutui taloudellisiin vaikeuksiin, ja Phil jouduttiin irtisanomaan. Phil järkyttyi tästä tapahtumien käänteestä.

Kuultuaan, että Phil oli menettänyt työpaikkansa, hänen piispansa Leon Olson ja vanhinten koorumin johtokunta pohtivat rukoillen keinoja, joilla he voisivat auttaa Philiä pääsemään taas jaloilleen. Olihan hän koorumin jäsen, veli, ja hän tarvitsi apua. He tulivat siihen tulokseen, että Philillä oli taidot oman yrityksen pyörittämiseen. Yksi koorumin veljistä sanoi, että hänellä oli vanha navetta, jota voitaisiin kenties käyttää korjaamona. Toiset koorumin jäsenet voisivat auttaa kokoamalla tarvittavat työvälineet ja tarvikkeet uuden korjaamon varustamiseksi. Miltei jokainen koorumissa voisi auttaa ainakin vanhan navetan siivoamisessa.

He kertoivat ajatuksistaan Philille. Sitten he kertoivat suunnitelmastaan kooruminsa jäsenille. Navetta siivottiin ja kunnostettiin, työvälineet koottiin ja kaikki pantiin järjestykseen. Phil’s Auto menestyi ja siirtyi ennen pitkää parempiin ja pysyvämpiin tiloihin – kaikki sen ansiosta, että Philin koorumin veljet tarjosivat apuaan hädän hetkellä.”⁸

Tietenkin, kuten profeettamme ovat toistaneet vuosien varrella: ”Tärkeintä, mitä koskaan teette Herran työssä, on se, mitä teette oman kotinne seinien sisäpuolella.”⁹

Meillä on paljon tehtävää vahvistaaksemme avioliittoa yhteiskunnissa, jotka yhä enenevässä määrin väheksyvät sen merkitystä ja tarkoitusta. Meillä on paljon tehtävää opettaaksemme lapsemme ”rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä” (OL 68:28). Tehtävämme on itse asiassa auttaa lapsiamme kokemaan voimallinen sydämenmuutos eli kääntymys Herraan, josta puhutaan niin vaikuttavasti Mormonin kirjassa (ks. Moosia 5:1–12; Alma 26). Yhdessä Apuyhdistyksen kanssa pappeskuoromit voivat vahvistaa vanhempia ja avioliittoja, ja kooromit voivat tuoda pappisuuden siunaukset yksinhuoltajaperheille.

Niin, veljet, meillä on työtä tehtävänä. Kiitos antamistanne uhrauksista ja tekemästänne hyvästä. Jatkakaa työtä, niin Herra auttaa teitä. Aika ajoin ette ehkä aivan tiedä, mitä tehdä tai mitä sanoa – mutta kulkekaa eteenpäin. Alkakaa toimia, niin Herra vakuuttaa, että ”ovi menestyksekkääseen työhön avataan [teille]” (OL 118:3). Alkakaa puhua, niin Hän lupaa: ”Ette joudu häpeään ihmisten edessä, sillä teille annetaan tuona hetkenä, niin, tuossa silmänräpäyksessä, mitä teidän tulee sanoa” (OL 100:5–6). On totta, että me olemme monella tapaa tavallisia ja epätäydellisiä, mutta meillä on täydellinen Mestari, joka

aikaansai täydellisen sovituksen, ja me voimme kääntyä Hänen armonsa ja Hänen pappautensa puoleen. Kun teemme parannuksen ja puhdistamme sielumme, meille luvataan, että me saamme opetusta ja meille annetaan voima korkeudesta (ks. OL 43:16).

Kirkko ja maailma ja naiset kaipeavat miehiä – miehiä, jotka kehittävät kykyjään ja lahjojaan, jotka ovat halukkaita tekemään työtä ja uhrauksia, jotka auttavat muita saavuttamaan onnea ja pelastuksen. He anovat: ”Nouskaa toimeen, te miehet Jumalan!”¹⁰ Auttakoon Jumala meitä tekemään niin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys*, 2011, s. 16.
2. ”Kun nuorilta nykyään kysyy, mikä tekee heistä aikuisia, juuri kukaan ei mainitse avioliittoa. He näkevät paljon todennäköisemmin työhön liittyviä asioita – opiskelujen saattamisen päätökseen, taloudellisen riippumattomuuden, kokopäivätyön – merkkeinä aikuisuuden saavuttamisesta. Työ, ura, riippumattomuus: ne ovat identiteetin ensisijaisia lähteitä nykyään.” (Hymowitz, *Manning Up*, s. 45.) Naisiin kohdistuva painostus omaksua tämä avioliiton vastainen etiikka on erityisen voimakasta. Eräs lontoolaisen *Times*-lehden toimittaja kirjoitti: ”Ei yksikään, ei perheeni eikä opettajani, sanonut koskaan: ’Ai niin, ja ehkäpä haluaisit olla vaimo ja äitikin.’ He olivat niin päättäväisiä sen suhteen, että me kulkisimme uutta, tasa-arvoista, modernia tietä, että naissukupolvien historialliset

tavoitteet – päästä naimisiin ja kasvattaa perhe – pyyhkäistiin tarkoituksellisesti pois heidän näkemyksestään, joka koski meidän tulevaisuuttamme.” (Eleanor Mills, ”Learning to Be Left on the Shelf”, *Sunday Times*, 18. huhtikuuta 2010, www.thetimes.co.uk; julkaisussa Hymowitz, *Manning Up*, s. 72.) Eräs toinen nelissäkymmenissä oleva kirjoittaja oli artikkelissaan kertonut harmittelevansa sitä, ettei ollut mennyt naimisiin, ja lainasi joitakin vastauksia, joita hän sai artikkelinsa: ”Olen aivan tyrmistynyt siitä, että tarvitset miehen”, ”Hanki vähän itsetuntoa!”, ”Olet madaltanut keskinäisen riippuvuuden aivan uudelle tasolle” ja ”Jos tyttäreni vartuttuaan haluaa miestä puoleksikaan niin paljon kuin sinä, tiedän, että olen tehnyt jotakin väärin hänen kasvatuksessaan” (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough*, 2010, s. 55).

Hyvä uutinen on, etteivät useimmat ihmiset, myöskään koulutetut nuoret aikuiset, usko avioliiton vastaista, perheen vastaista viestiä. ”Pennsylvanian yliopiston erään taloustieteilijän tekemän tutkimuksen mukaan vuonna 2008 Yhdysvalloissa 86 prosenttia yliopistokoulutuksen saaneista valkoihoisista naisista ja vastaavasti 88 prosenttia niistä, joilla on alle neljän vuoden opinnot vaatinut korkeakoulututkinto, oli solminut avioliiton 40. ikävuoteen mennessä. Valkoihoisia, yliopistokoulutuksen saaneita miehiä koskevat prosenttiluvut ovat samankaltaisia: vuonna 2008 heistä 84 prosenttia oli naimisissa 40. ikävuoteen mennessä. Tavanomainen näkemys, jota tutkimustulokset eivät muuten tue, saattaa olla, että avioliitto on naisille huono kauppa. Mutta yliopistokoulutuksen saaneet valkoihoiset naiset eivät näytä uskovan sitä. He – todennäköisemmin kuin mikään muu ryhmä – ajattelevat, että ’naimisissa olevat ovat yleisesti ottaen onnellisempia kuin ne, jotka eivät ole naimisissa’. – Suuri enemmistö – 70 prosenttia – ensimmäisen vuoden yliopisto-opiskelijoista ajattelee, että perheen kasvattaminen on ’keskeistä’ tai ’hyvin tärkeää’ heidän tulevaisuudelleen.” (Hymowitz, *Manning Up*, s. 173–174.)

3. Philip G. Zimbardo ja Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It*, 2012, e-kirja; ks. luku ”Behind the Headlines”.
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman*, 2003, s. 67.
5. Amanda Dickson, ”’Hunger Games’ Main Character a Heroine for Our Day”, *Deseret News*, 2. huhtikuuta 2012, www.deseretnews.com.
6. ”Pappeskuorumien huoltotyövastuut”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 137.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program*, 1945, s. 4.
8. ”Tämä puhelu on teille”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 54.
9. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 134.
10. ”Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, 323.

Piispa Gary E. Stevenson
johtava piispa

Olkaa urheita rohkeudessa, voimassa ja toimeliaisuudessa

[Tulkaa] kelvollisiksi niin kuin ne 2 000 nuorta sotilasta olemalla urhean rohkeita ja kelvollisia pappuudenhaltijoita.

Tänä iltana koen olevani erityisen siunattu, kun voin puhua piispana nuorille miehille, Aaronin pappuuden haltijoille, jotka ovat kokoontuneet eri puolilla maailmaa tähän yleiseen pappuuskokoukseen. Käyn kanssanne läpi Mormonin kirjan kertomusta, jossa kuvataan Helamania ja hänen 2 000:ta nuorta sotilastaan. Tämä pyhien kirjoitusten kohta antaa näkemystä noiden muinaisten nuorkaisten luonteeseen – ja innoitusta teille myöhempien aikojen nuorukaisille. Linaan erästä mieluisaa kohtaa: ”Ja he olivat kaikki nuoria miehiä, ja he olivat tavattoman urheita, mitä tulee rohkeuteen sekä voimaan ja toimeliaisuuteen; mutta katso, tässä ei ollut kaikki – he olivat miehiä, jotka olivat aina uskollisia kaikessa.”¹ Rohkeus, voima, toimeliaisuus ja totuus – mitä ihailtavia piirteitä!

Haluaisin keskittyä ensimmäiseen piirteeseen, joka kuvaa heitä: urhea rohkeus. Minulle se kuvaa näiden nuorten miesten vakaumusta tehdä rohkeasti sitä, mikä on oikein, tai kuten Alma kuvaa, olla ”Jumalan

todistajina kaikkina aikoina – ja kaikkialla”². Niillä 2 000 nuorella sotilaalla oli lukemattomia hetkiä osoittaa rohkeutensa. Jokaisella teistä tulee myös olemaan elämässänne ratkaisevia hetkiä, jolloin vaaditaan rohkeutta. Ystäväni John kertoi minulle yhdestä tuollaisesta hetkestä elämässään.

Joitakin vuosia sitten John hyväksyttiin arvostettuun japanilaiseen yliopistoon. Hän kuuluisi kansainväliseen opiskelijaohjelmaan monien muiden eri puolilta maailmaa tulleiden etevien opiskelijoiden kanssa. Jotkut aloittivat opiskelun toiveenaan syventää ymmärrystään kulttuurista ja kielestä, toiset pitivät sitä ponnahduslautana lopulta ammattiin ja työpaikkaan Japanissa, mutta kaikki olivat jättäneet kodin opiskellakseen vieraassa maassa.

Pian Johnin saavuttua ulkomalaisen opiskelijajoukon keskuudessa levisi sana juhlista, jotka pidettäisiin erään yksityisasunnon katolla. Sinä iltana John ja kaksi ystävää lähtivät kerrottuun osoitteeseen.

John ja hänen ystävänsä nousivat hissillä rakennuksen ylimpään kerrokseen, nousivat ainoaa kapeaa portaitta, joka johti katolle, ja alkoivat seurustella muiden kanssa. Kun ilta kului pidemmälle, ilmapiiri muuttui. Melu, musiikin voima ja alkoholi lisääntyivät, ja niin lisääntyi myös Johnin levottomuus. Sitten äkkiä joku alkoi järjestellä opiskelijoita suureen piiriin aikomuksena poltella marihuanasavukkeita. John irvisti ja ilmoitti nopeasti kahdelle ystävälleen, että oli aika lähteä. Miltei pilkallisesti toinen heistä vastasi: ”John, tämä on helppoa – me vain seistään piirissä, ja kun on meidän vuoromme, me vain siirretään savuke seuraavalle eikä polteta sitä. Sillä lailla meidän ei tarvitse lähdöllämme nolata itseämme kaikkien edessä.” Se kuulosti Johnista helpolta, mutta se ei kuulostanut oikealta. John tiesi, että hänen oli ilmoitettava aikomuksestaan ja toimittava. Hetkessä hän kokosi rohkeutensa ja sanoi ystävilleen, että he voisivat tehdä, mitä halusivat, mutta hän oli lähdössä. Toinen ystävä päätti jäädä ja liittyä piiriin. Toinen seurasi vastahakoisesti Johnia portaita alas hissille. Kun hissien ovet avautuivat, heidän yllätyksekseen sieltä tuli joukko japanilaisia poliiseja, jotka kiiruhtivat kiipeämään portaita pitkin katolle. John ja hänen ystävänsä menivät hissiin ja poistuivat.

Kun poliisit ilmaantuivat portaiden yläpäähän, opiskelijat heittivät nopeasti huumeet katolta, jottei heitä saataisi kiinni itse teosta. Suljettuaan portaikon poliisit kuitenkin järjestivät jokaisen katolla olijan riviin ja pyysivät jokaista opiskelijaa ojentamaan molemmat kätensä. Poliisit kulkivat sitten riviä pitkin haistellen jokaisen opiskelijan peukaloa ja etusormea. Kaikkia, jotka olivat pidelleet marihuanaa, olivatpa he sitten polttaneet sitä tai eivät, pidettiin syyllisinä, ja seuraukset olivat vakavat. Miltei poikkeuksetta opiskelijat, jotka olivat jääneet katolle, erotettiin asianomaisista yliopistoistaan, ja ne, jotka tuomittiin rikoksesta, todennäköisesti karkotettiin Japanista. Unelmat koulutuksesta, vuosien valmistautuminen ja mahdollisuus

tulevaan työpaikkaan Japanissa romutuivat hetkessä.

Saanan nyt kertoa teille, mitä näille kolmelle ystävykselle tapahtui. Se ystävä, joka jäi katolle, erotettiin japanilaisesta yliopistosta, jonne pääsemiseksi hän oli tehnyt ahkerasti töitä, ja häntä vaadittiin palaamaan kotiin. Ystävä, joka lähti sinä iltana juhlista Johnin kanssa, suoritti opiskelunsa loppuun Japanissa ja jatkoi sen jälkeen opiskelua kahdessa parhaimmaksi luokitellussa yliopistossa Yhdysvalloissa. Ura vei hänet takaisin Aasiaan, missä hän on nauttinut valtavaa ammatillista menestystä. Hän on yhä tänäkin päivänä kiitollinen Johnin rohkeasta esimerkistä. Mitä Johniin tulee, seuraukset hänen elämässään ovat olleet mittamattomat. Se vuosi Japanissa johti hänet onnelliseen avioliittoon ja kahden pojan syntymään sen jälkeen. Hän on ollut erittäin menestyvä liikemies, ja hänet nimitettiin äskettäin professoriksi erääseen japanilaiseen yliopistoon. Kuvitelkaa, kuinka erilaista hänen elämänsä olisi ollut, ellei hänellä olisi ollut rohkeutta lähteä juhlista sinä tärkeänä iltana Japanissa.³

Nuoret miehet, tulee hetkiä, jolloin teidän on Johnin tavoin osoitettava vanhurskasta rohkeutta selkeästi ikätoverienne nähden, ja sen seurauksena voi olla pilkantekoa ja hämmennystä. Lisäksi maailmassanne käydään myös yhteenottoja vastustajan kanssa hiljaisella, yksinäisellä taistelukentällä näyttöruudun edessä. Tekniikka huomattavine hyötyineen tuo myös haasteita, joita teitä aiemmat sukupolvet eivät ole kohdanneet. Eräässä äskettäisessä valtakunnallisessa tutkimuksessa todettiin, että nykyajan teinit kohtaavat kiusauksia huolestuttavassa määrin paitsi joka päivä koulussa myös verkkoavaruudessa. Siinä ilmeni, että ne teini-ikäiset, jotka näkivät yhteisöpalvelujen verkkosivuilla kuvia juomisesta ja huumeidenkäytöstä, käyttivät alkoholia tai huumeita 3–4 kertaa todennäköisemmin. Tästä tutkimuksesta puhuessaan eräs entinen Yhdysvaltain hallituksen ministeri sanoi: ”Tämän vuoden tutkimus paljastaa uudenlaisen voimakan vertaisryhmän painostuksen – digitaalisen vertaispaineen. Digitaalinen vertaispaine ylittää pidemmälle kuin lapsen ystäviin ja kavereihin,

joiden kanssa hän on tekemisissä. Se tunkeutuu internetin kautta kotiin ja lapsen makuuhuoneeseen.”⁴ Vanhurskaan rohkeuden osoittaminen tulee usein olemaan niin hienovaraista kuin napsauttaa tai olla napsauttamatta. Lähetysaarnajia opetetaan julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani*: ”Se, mitä päätät ajatella ja tehdä, kun olet yksin ja uskot, ettei kukaan ole katsomassa, on hyveellisytesi varma mitta.”⁵ Olkaa rohkeita! Olkaa voimakkaita! ”Seisokaa – – pyhissä paikoissa, älkääkä horjuko.”⁶

Nuoret miehet, lupaan, että Herra antaa teille voimaa. ”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman – – hengen.”⁷ Hän palkitsee teidät rohkeudestanne ja vanhurskaasta käyttäytymisestä – onnella ja ilolla. Sellainen rohkeus on sivutuote teidän uskostanne Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa, teidän rukouksistanne ja teidän kuuliaisuudestanne käskyille.

Presidentti N. Eldon Tanner on sanonut: ”Yksi ainoa pieni poika koulunsa pihalla voi vaikuttaa suuresti hyvän syntymiseen. Yksi nuorukainen jalkapallojoukkueessa tai yliopiston alueella tai työtovereitensa keskuudessa voi evankeliumin mukaan elämällä, pappeuttaan kunnioittamalla ja oikeaa puolustamalla tehdä sanomattoman paljon hyvää. Te tulette usein saamaan osaksenne paljon arvostelua ja pilkkaa, jopa samanuskoisten taholta, vaikka he ehkä kunnioittavatkin sitä, että teette oikein. Mutta muistakaa, että itse Vapahtaja joutui kokemaan piinaa, pilkkaa, sylkemistä ja lopulta ristiinnaulitsemisen, koska Hänen vakauksensa ei horjunut. Oletteko koskaan pysähtyneet ajattelemaan, mitä olisi tapahtunut, jos Hän olisi osoittanut heikkoutta ja sanonut: ’Mitä hyötyä tästä oikeastaan on?’ ja lopettanut palvelutyönsä? Haluammeko olla luovuttajia vai haluammeko olla urhoollisia palvelijoita huolimatta kaikesta vastustuksesta ja pahasta maailmassa? Olkoon meillä rohkeutta kestää ja tulla luetuiksi Kristuksen uskollisiksi, hartaiksi seuraajiksi.”⁸

Kehotan teitä tulemaan kelvollisiksi

niin kuin ne 2 000 nuorta sotilasta olemalla urhean rohkeita ja kellovllisia pappudenhaltijoita. Muistakaa, että se, mitä teette, minne menette ja mitä näette, muovaa sitä, keitä teistä tulee. Millaisiksi ihmisiksi haluatte tulla? Tulkaa kellovllisiksi diakoneiksi, kellovllisiksi opettajiksi, kellovllisiksi papeiksi. Asettakaa tavoite olla kellovllisia menemään temppeleihin nyt ja olemaan kellovllisia saamaan seuraava asettamisenne asianmukaisessa iässä ja saamaan ennen pitkää Melkisedekin pappuus. Tämä on vanhurskauden polku, jolla saa jumalallista apua. Herra on sanonut: ”Toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.”⁹

Vanhemmat, pappuusjohtajat sekä profeettojen painottamat tärkeät asiat kirjasissanne *Velvollisuus Jumalaa kohtaan ja Nuorten voimaksi* opastavat teitä matkan varrella.

Presidentti Thomas S. Monson on hiljattain neuvonut:

”Tarvitsemme rohkeutta [tehdäksemme päätöksiä] viisaasti – rohkeutta sanoa ei, rohkeutta sanoa kyllä. – –

Pyydän teitä hartaasti päättämään tässä ja nyt, ettette poikkea siltä tieltä, joka johtaa päämääräämme: iankaikiseen elämään taivaallisen Isämme luona.”¹⁰

Aivan kuten ne 2 000 sotilasta vastasivat johtajansa Helamanin taisteluhuutoon ja kokosivat urhean rohkeutensa, tekin voitte tehdä saman seuraamalla profeettajohtajanne, presidentti Thomas S. Monsonia.

Nuoret Aaronin pappuden haltijani, lausun lopuksi todistukseni Isästä Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta sekä Joseph Smithin sanoista: ”Veljet, emmekö me jatkaisi näin suuressa asiassa? Kulkekaa

eteenpäin älkääkää taaksepäin. Rohkeutta, veljet; ja eteenpäin, eteenpäin voittoon!”¹¹ Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Alma 53:20.
2. Moosia 18:9.
3. Kirjoittajalle kerrottu henkilökohtainen kokemus.
4. Joseph A. Califano jr., Columbian yliopistossa perustetun riippuvuuksia ja päihteen käyttöä tutkivan valtakunnallisen keskuksen perustaja ja entinen puheenjohtaja, tutkimusta koskevassa lehdistötiedotteessa, casacolumbia.org.
5. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetytyöpalvelun opas*, 2005, s. 123.
6. OL 87:8.
7. 2. Tim. 1:7.
8. Ks. ”Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa”, *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 63–64.
9. OL 84:20.
10. ”Valintojen kolme V:tä”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 68.
11. OL 128:22.

Vanhin Anthony D. Perkins
seitsemänkymmenen koorumista

Tarkkailkaa itseänne

[Pysykää] pappeuden polulla syventämällä kääntymystänne ja vahvistamalla perhettänne. – – Välttäkää murhenäytelmä tottelemalla hengellisiä varoituskylttejä, joita Jumala ja profeetat asettavat tiemme varrelle.

Kun olin nuorukainen, perheelämme oli tapana ajaa Amerikan Kalliovuorten yli matkallamme isovanhempien luokse. Tie kulki ensin marunapensaikkoja kasvavalla tasamaalla, nousi jyrkille mäntytien peittämille rinteille ja eteni lopulta haapalehtoihin ja vuoriniityille, missä näkymät jatkuivat lähes silmänkantamattomiin.

Tämä kaunis tie ei kuitenkaan ollut täysin turvallinen. Suuri osa maantiestä oli hakattu jyrkkään vuorenrinteeseen. Matkustajien suojelemiseksi tietekijät olivat asentaneet turvakaiteita ja pystyttäneet kylttejä, joissa luki: ”Varokaa putoavia kiviä.” Huomasimme, että nuo varoitukset olivat todella tarpeen. Kiviä ja kivenlohkareita oli levinyt pitkin joenuomaa, joka oli kaukana tien alapuolella. Toisinaan näimme kanjonin pohjalla rusentuneita autoja – murheellisena todisteena varomattomista ajajista.

Pappeuden vala ja liitto

Veljet, jokainen teistä on ottanut – tai ottaa pian – vastaan Melkisedekin pappeuden valan ja liiton¹. Tuohon liittoon sisältyy loistokas matka, joka alkaa, kun saamme sekä vähäisemmän että korkeamman pappeuden, ja joka

etenee, kun pidämme kutsumuksemme kunniaa, ja joka kohoaa yhä korkeammalle kohti Jumalan suurenmoisimpia näköaloja, kunnes me saamme kaiken, mitä Isällä on².

Tuon selestisen tien viisas suunnittelija on pystyttänyt matkaamme varren varoituskylttejä. Pappeuden vala ja liitto sisältää tämän sielua luotaavan varoituksen: ”Nyt minä annan teille käskyn tarkkailla itseänne.”³

Miksi Jumala sitten käskee meitä tarkkailemaan itseämme? Hän tietää, että Saatana on todellinen olento⁴, joka yrittää vetää sielumme alas kurjuuden kuiluun⁵. Jumala tietää myös, että pappeudenhaltijoiden sisimmässä väijyy ”luonnollinen ihminen”⁶, joka on taipuvainen harhailemaan⁷. Siksi profeetat kehottavat meitä riisumaan yltemme vanhan minämme⁸ ja pukemaan Kristuksen yllemme⁹ uskon, parannuksen, pelastavien toimitusten sekä päivittäisen evankeliumin mukaisen elämän avulla.

Välttäkää murhenäytelmää

Kuka tahansa poika tai mies voidaan vetää alas, kun hän nousee pappeuden polkua, jos hän ei tarkkaile itseään. Oletteko järkyttyneet ja tunteneet syvää surua, kun joku

erinomainen nuori mies, äskettäin lähetystyössä palvellut nuorukainen, kunnioitettu pappeusjohtaja tai rakas perheenjäsen on odottamatta pudonnut?

Vanhan testamentin kertomus Daavidista on murheellinen esimerkki haaskatusta pappeuden voimasta. Vaikka tämä profeetta ja kuningas voitti nuoruudessaan Goljatin ja eli vanhurskaasti vuosikymmenten ajan¹⁰, hän oli silti hengellisesti haavoittuvainen. Sillä ratkaisevalla hetkellä, kun hän näki katoltaan kauniin Batseban kylpemässä, lähellä ei ollut ketään moraalista hengenpelastajaa huutamassa: ”Varo, Daavid, sinä mieletön!” Hän ei tarkkaillut itseään¹¹ eikä toiminut Hengen kuiskausten mukaan¹², mikä johti hänen iankaikkisen perheensä menettämiseen¹³.

Veljet, jos jopa mahtava Daavid voidaan syöstä korotukseen johtavalta tieltä, kuinka me voimme välttää samankaltaisen kohtalon?

Syvän henkilökohtaisen kääntymyksen ja vahvojen perhesuhteiden muodostama turvakaidekaksikko auttaa pitämään meidät taivaallisella valtatiellä.

Sen tietäen Saatana vierittää kääntymystä murskaavia ja perhettä hajottavia kivenlohkareita tiellemme pappeuden polulla. Onneksi Jeesus Kristus ja Hänen profeettansa ovat pystyttäneet matkan varrelle varoituskylttejä. Ne varoittavat meitä jatkuvasti kääntymyksen murentavasta ylpeydestä¹⁴ ja perhettä hajottavista synneistä kuten suuttumus, ahneus ja himo.

Kauan sitten Mooses neuvoi: ”Varokaa unohtamasta Herraa.”¹⁵ Nopea-tempoisessa ja viihteen kyllästävässä maailmassamme ihmiset ovat yhä nopeita unohtamaan ”Herran Jumalansa, – – tekemään pahaa ja olemaan Paholaisen eksytettävissä”¹⁶.

Syventäkää kääntymystä ja vahvistakaa perhettä

Jotta pysyisimme turvallisesti pappeuden polulla kiusauksen kivivyöryjen keskellä, muistutan meitä kuudesta perustavanlaatuisesta periaatteesta, jotka syventävät kääntymystä ja vahvistavat perhettä.

Ensiksi, alati rukoileminen avaa oven jumalalliselle avulle, jotta "voitaisit Saatanan"¹⁷. Aina kun Jeesus kehottaa pappisuudenhaltijoita tarkkailemaan itseään, sillä "Saatanana haluaa seuloa [teitä]", Hän nimeää kiusausten vastaiseksi toiminnaksi rukoilemisen¹⁸. Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: "Jos joku meistä on ollut hidas kuulemaan neuvoa rukoilla alati, ei ole parempaa hetkeä aloittaa kuin nyt. – Ihminen on suurin silloin, kun hän on polvillaan."¹⁹

Toiseksi, muinaisten ja nykyajan pyhien kirjoitusten tutkiminen yhdistää meitä Jumalaan. Herra on varoittanut kirkon jäseniä tarkkaamaan, "missä arvossa pitävät [profeettoja], ettei niitä pidettäisi köykäisinä ja etteivät he siten joudu tuomion alaisiksi ja kompastu ja kaadu"²⁰. Välttääksemme

tämän vakavan tuomion meidän tulisi uutterasti lukea pyhiä kirjoituksia sekä kirkon lehtiä ja internetsivustoja, jotka antavat meille mahdollisuuden saada "läheisellä ja henkilökohtaisella tavalla ohjausta" Herran valitulta profeetalta²¹.

Kolmanneksi, toimituksiin osallistuminen kelvollisina valmistaa meitä ottamaan Pyhän Hengen oppaaksemme²². Kun Vapahtaja varoitti: "Varokaa sen tähden, ettei teitä eksytetä", Hän lupasi, ettei meitä eksytetäisi, jos me tavoittelemme vakaasti parhaita Hengen lahjoja²³. Se, että jäsenet nauttivat kelvollisina sakramentin joka viikko, tekee heidät kelvollisiksi siihen, että "hänen Henkensä olisi aina heidän kanssansa"²⁴. Tempelipalveluksessa me voimme saada "Pyhän Hengen täyteen"²⁵.

Neljänneksi, henkilökohtaisessa kääntymyksessä ja perhesuhteissa keskeistä ovat aidot rakkaudenosoitukset. Kuningas Benjamin opasti: "Varo, ettei keskuudessasi synny kiistoja."²⁶ Älkää koskaan unohtako, että Saatanana on "kiistelyn isä"²⁷ ja haluaa perheenjäsenten "taistelevan ja riitelevän"²⁸. Veljet, jos me kohtelemme emotionaalisesti, sanallisesti tai fyysisesti kaltoin jotakuta perheemme jäsentä tai kiusaamme tai pelottelemme ketään, niin me menetämme pappisuuden voiman²⁹. Päättäkää hillitää suuttumus ja viha. Perheenjäsenten pitäisi kuulla suustamme tulevan siunauksia eikä kirouksia. Meidän tulee vaikuttaa muihin vain taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä, vilpittömällä rakkautella, ystävällisyydellä ja kristillisellä rakkautella.³⁰

Viidenneksi, kymmenysten lain noudattaminen on olennainen osa uskoa ja perheen ykseyttä. Koska Saatanana käyttää ahneutta ja omaisuuden tavoittelua keinona suistaa perheitä selestiseltä valtatieltä, Jeesus neuvoi karttamaan ahneutta³¹. Ahneus pysyy aisoissa, kun suunnittelemme rahankäyttömme, maksamme rehelliset kymmenykset ja runsaat paastouhrit, teemme talousarvion tarpeellisia menoja varten, vältämme tarpeetonta velkaa, säästämme tuleviin tarpeisiin ja tulemme ajallisesti omavaraisiksi. Jumala on luvannut meille: "Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin."³²

Kuudenneksi, eläminen täysin siveyden lain mukaan antaa luottamusta seisoa Jumalan edessä Pyhä Henki alati kumppaninamme.³³ Saatanana hyökkää hyveellisyyttä ja avioliittoa vastaan säädyttömyyden vyöryllä. Kun Herra varoitti, että avionrikkoajat "varokoot – ja tehköt parannuksen joutuin", Hänen määritelmänsä ulottui aviorikoksen fyysisestä tekemisestä sitä edeltäviin himoitseviin ajatuksiin³⁴. Nykyajan profeetat ja apostolit ovat puhuneet usein ja selkeästi pornografian vitsauksesta. Presidentti Gordon B. Hinckley on opettanut: "[Pornografia]

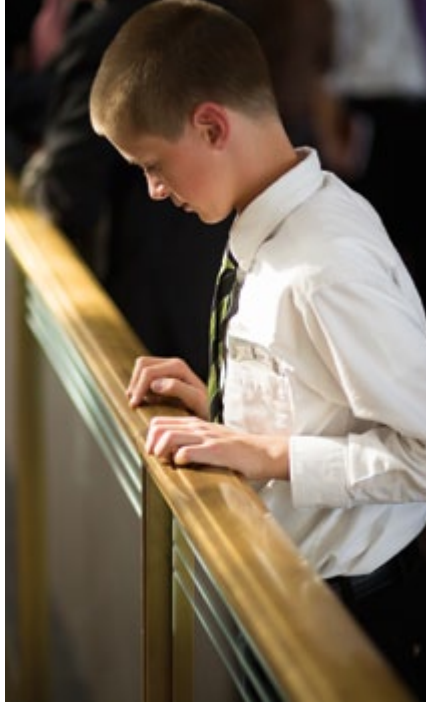
on kuin raivoisa myrsky, joka tuhoaa ihmisiä ja perheitä, turmellen täysin sen, mikä kerran oli tervehenkistä ja kaunista. – – On tullut aika kenen tahansa meistä, joka on sekaantunut sellaiseen, kiskaista itsensä ylös loasta.”³⁵ Jos tunnette kiusausta rikkaa siveyden lakia jollakin tavoin, noudattakaa Egyptin Joosefin esimerkkiä – hän ”pakeni ulos”³⁶.

Nämä kuusi perustavanlaatuisia periaatetta auttavat pappisuuden periaatetta jatkamaan ylöspäin taivaallisella valtatiellä turvallisesti henkilökohtaisen kääntymyksen ja perhesuhteiden hengellisten turvakaiteiden suojissa. Nuoret miehet, näiden periaatteiden noudattaminen valmistaa teitä temppelessä solmittaviin liittoihin, kokoaikaiseen lähetystyöpalveluun ja iankaikkiseen avioliittoon. Aviomiiehet ja isät, näiden periaatteiden mukaan eläminen tekee teistä kelvollisia johtamaan kotia vanhurskaudessa, palvelemaan perheessänne hengellisenä johtajana vaimonne ollessa tasaveroinen kumppaninne.³⁷ Pappisuuden polku on matka, joka on täynnä iloa.

Pysykää pappisuuden polulla

Palatakseni takaisin nuorena miehenä saamiini kokemuksiin, muistan erään Kalliovuorten ylityksen. Ohitetuamme ”Varokaa putoavia kiviä” -kyltin isäni huomasi, kuinka edessämme olevalle tielle putosi pikkukiviä ja pieniä kivenmurikoita. Hän jarrutti nopeasti auton lähes pysähdyksiin juuri samalla kun koripallon kokoinen kivi vierähti ohitsemme. Isä odotti, kunnes kivivyöry lakkasi, ennen kuin jatkoi matkaa. Isäni jatkuva tarkkaavaisuus ja välitön toiminta varmistivat, että perheemme pääsi turvallisesti päämääräämme.

Veljet, Saatana pyrkii ”tuhoamaan ihmisten sielut”³⁸. Jos teidän sielunne ajautuu hengellisen jyrkänteen reunalle, pysähtykää nyt ennen kuin putoatte ja ohjatkaa takaisin oikeaan suuntaan³⁹. Jos teistä tuntuu, että teidän sielunne lojuu romuttuneena kanjonin pohjalla sen sijaan että se olisi korkealla pappisuuden polulla, koska ette ole piitänneet varoituskylteistä ja olette tehneet syntiä, minä

todistan, että vilpittömän parannuksen ja Jeesuksen Kristuksen sovitusuhrin voimasta teidät voidaan nostaa ylös ja palauttaa Jumalan taivaalliselle valtatielle.⁴⁰

Jeesus opetti: ”Varokaa – – teko-pyhyyttä.”⁴¹ Jos ette ole kelvollisia harjoittamaan pappisuutta, menkää tapaamaan piispaanne. Hän osaa auttaa teitä tekemään parannuksen. Rohkaiskaa mielenne, sillä vaikka Vapahtaja vakuuttaa: ”Pitäkää – – varanne ja pidättäytykää synnistä”⁴², Hän lupaa myös: ”Minä, Herra, annan anteeksi teille. – – Kulkekaa tietänne, älkääkää enää syntiä tehkö.”⁴³

Kehotan jokaista poikaa ja miestä pysymään pappisuuden polulla syventämällä kääntymystänne ja vahvistamalla perhettänne. Rukoukset, pyhät kirjoitukset ja toimitukset syventävät kääntymystä. Rakkaus, kymmenykset ja siveellisyys vahvistavat perhettä. Vältäköön murhenäytelmä tottelemalla hengellisiä varoituskylttejä, joita Jumala ja profeetat asettavat tiemme varrelle. Pyrkikää noudattamaan Jeesuksen Kristuksen täydellistä esimerkkiä. Hän ”kärsi kiusauksia mutta ei langennut niihin”⁴⁴.

Minä lupaan, että jos miehet pitävät pappisuuden liiton ja tarkkailevat itseään⁴⁵, me ja meidän perheemme voimme olla varmoja siitä, että pääsemme turvallisesti ja iloiten tavoitteeseemme, korotukseen selestisessä

valtakunnassa. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 84:33–44.
2. Ks. OL 84:38.
3. OL 84:43.
4. Ks. JS–H 16; ks. myös Moos. 1:12–22.
5. Ks. Hel. 5:12; ks. myös 2. Nefi 1:13; Hel. 7:16.
6. Moosia 3:19; ks. myös 1. Kor. 2:14.
7. Ks. ”Come, Thou Fount of Every Blessing”, *Hymns*, 1948, 70.
8. Ks. Kol. 3:8–10; ks. myös Ef. 4:22–24.
9. Ks. Gal. 3:27; ks. myös Room. 13:14.
10. Ks. 1. Sam. 13:14; 17:45–47.
11. Ks. 2. Sam. 11:1–17.
12. ”Te ette tee mitään isoa virhettä ilman että Hengen kehotukset varoittavat teitä ensin” (Boyd K. Packer, ”Neuvoja nuorille”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 18).
13. Ks. OL 132:39; ks. myös Pyhien kirjoitusten opas, ”Daavid”.
14. Ks. OL 23:1; 25:14; 38:39; ks. myös Ezra Taft Benson, ”Kavahtakaa ylpeyttä”, *Valkeus*, heinäkuu 1989, s. 3–5.
15. 5. Moos. 6:12; ks. myös 5. Moos. 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. OL 10:5.
18. Ks. OL 52:12–15; ks. myös Luuk. 22:31–32; Alma 37:15–17; 3. Nefi 18:18–19.
19. Ks. ”Tulkaa Hänen luokseen rukouksessa ja uskossa”, *Liahona*, maaliskuu 2009, s. 4.
20. OL 90:5; ks. myös OL 41:1,12.
21. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Usko – uskonnon ydin”, *Valkeus*, huhtikuu 1982, s. 6.
22. Ks. OL 45:57.
23. OL 46:8; ks. myös Ef. 4:14; OL 52:14–16; Kol. 2:8.
24. Moroni 4:3; OL 20:77; ks. myös 3. Nefi 18:1–11.
25. OL 109:15.
26. Moosia 2:32.
27. Ks. 3. Nefi 11:29–30.
28. Moosia 4:14.
29. Ks. OL 121:36–37; ks. myös OL 63:61–63.
30. Ks. OL 121:41–45.
31. Ks. Luuk. 12:15; ks. myös OL 38:39.
32. Matt. 6:33; ks. myös 3. Nefi 13:33.
33. Ks. OL 121:45–46; ks. myös OL 67:11; Moos. 1:11.
34. Ks. OL 63:14–16; ks. myös Matt. 5:27–28; 3. Nefi 12:27–30.
35. ”Traaginen paha keskuudessamme”, *Liahona*, marraskuu 2004, s. 59, 62; ks. myös Dallin H. Oaks, ”Pornografia”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 87–90; Jeffrey R. Holland, ”Ei sijaa sieluni viholliselle”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 44–46.
36. 1. Moos. 39:12.
37. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.3.
38. OL 10:27; ks. myös 1. Piet. 5:8.
39. Ks. OL 3:9–10; 1. Kor. 10:12–13; 2. Piet. 3:17.
40. Ks. Alma 13:27–29; OL 109:21.
41. Luuk. 12:1; ks. myös OL 50:6–9.
42. OL 82:2.
43. OL 82:17.
44. OL 20:22; ks. myös Hepr. 2:17–18; 4:14–16.
45. Ks. OL 84:43; ks. myös 5. Moos. 4:9; Moosia 4:29–30.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Pappeuden ilo

Ottakaamme avosylin vastaan ja ymmärtäkäämme pappeuden ihmeellisyys ja etuoikeus. Hyväksykäämme ne vastuulliset tehtävät, jotka meitä pyydetään täyttämään.

Lentämisen ilo

Monia vuosia sitten pari lentokapteenitoveriani ja minä päätimme toteuttaa poikavuosien haaveen ja entisöidä antiikkisen lentokoneen. Yhdessä me ostimme kuluneen Piper Cubin vuodelta 1938 ja ryhdyimme työhön palauttaaksemme sen alkupe räiseen asuunsa. Hanke oli rakkauden työtä. Minulle sillä oli erityinen merkitys, koska olin oppinut nuorena lentämään samanlaisella lentokoneella.

Tämä lentokone rakennettiin alun perin vain 35 vuotta sen jälkeen kun Wrightin veljekset tekivät kuuluisan ensi lentonsa. Jo sen ajatteleminenkin saa minut tuntemaan itseni hyvin vanhaksi.

Moottorissa ei ollut sähköistä käynnistintä vaan kun moottorin käynnistystä valmisteltiin ohjaamosta, joku muu maassa tarttui potkuriin ja heilautti sitä kaikin voimin, kunnes moottori pysyi itsekseen käynnissä. Jokainen moottorin käynnistys oli jännittävä ja urhoollisuutta osoittava hetki.

Kun Piper Cub pääsi ilmaan, kävi selväksi, ettei se ollut mikään nopea lentokone. Itse asiassa kun oli voimakas vastatuuli, tuntui siltä kuin emme olisi liikkuneet lainkaan. Muistan lentäneeni yhdessä teini-ikäisen poikani

Guidon kanssa moottoritien yllä Saksassa, ja totta tosiaan, autot alapuolella ohittivat meidät vaivattomasti!

Mutta miten rakastinkaan sitä pientä lentokonetta! Se oli täydellinen lentämisen ihmeellisyyden ja kauneuden kokemiseen. Siinä saattoi kuulla, tuntea, haistaa, maistaa ja nähdä, mistä lentämisessä on kyse. Wrightin veljekset ilmaisivat sen tällä tavoin: "[Mikään] ei vedä vertoja sille, mistä lentäjät nauttivat kiitäessään halki ilman suurin valkoisin siivin."¹

Sitten vastaavasti aiemmin tänä vuonna minulla oli etuoikeus lentää kehittyneessä F-18 suihkuhävittäjässä maailmankuulujen Sinisten enkelien eli Yhdysvaltain laivaston lentonäytösjoukkueen kanssa. Se oli kuin lento muistojen kujan yli ja sitä pitkin, sillä miltei päivälleen tasan 50 vuotta aiemmin olin suorittanut loppuun koulutukseni ilmavoimien taistelulentäjäksi.

Lentokokemus F-18:lla oli tietenkin täysin erilainen kuin se aiempi Piper Cubilla. Se osoitti minulle lentämisen dynaamisemman kauneuden. Oli kuin aerodynamiikassa vallitsevat lait olisivat toteutuneet täydellisemmin. Sinisten enkelien kanssa lentäminen muistutti minua kuitenkin nopeasti siitä, että suihkuhävittäjällä

lentäminen on nuoren miehen puuhaa. Linaan jälleen Wrightin veljeksiä: "Enemmän kuin mitään muuta [lentämisen] aistimus on täydellinen rauhan tunne, johon sekoittuu jännitystä, joka venyttää jokaisen hermon äärimmilleen."² Sinisten enkelien kanssa lentäminen toi lisäksi mieleen täysin erilaisen tavan saada "enkeleitä" kaikkialle ympärillemme kannattelemaan.

Jos kysyisitte minulta, kummasta näistä kahdesta lentokokemuksesta nautin enemmän, en ole varma, osaisinko vastata. On tavallaan ilmiselvää, että ne olivat lievästi sanottuna hyvinkin erilaiset. Ja silti toisaalta ne olivat hyvin paljon samanlaiset.

Sekä Piper Cubissa että F-18:ssa tunsin lentämisen jännittävyuden, kauneuden ja ilon. Kummassakin tunsin runoilijan kutsun "päästä karkuun maapallon ikäviä rajoituksia ja tanssia taivaalla naurun hopeoimin siivin"³.

Sama pappeus kaikkialla

Saatatte nyt kysyä, mitä näillä kahdella täysin erilaisella lentokokemuksella on tekemistä tämänpäiväisen kokouksemme tai sen pappeuden kanssa, joka meillä etuoikeudeksemme on, tai sen pappeuden palvelutyön kanssa, jota me kaikki rakastamme hyvin paljon.

Veljet, eikö olekin totta, että yksittäiset kokemuksemme pappeuden palvelutyöstä saattavat kaikki olla hyvinkin erilaisia? Voisimme sanoa, että jotkut teistä lentävät F-18-suihkukoneilla, kun taas toiset lentävät Piper Cubeilla. Jotkut teistä kuuluvat seurakuntiin ja vaarnoihiin, joissa jokaista tehtävää aina ylipappien ryhmän johtajan apulaisesta diakonien koorumin sihteeriiin hoitaa aktiivinen pappeudenhaltija. Teillä on etuoikeus osallistua seurakuntaorganisaatioon, jossa tehtäviin on riittävästi ihmisiä.

Toiset teistä elävät sellaisilla alueilla maailmassa, missä on vain pieni kourallinen kirkon jäseniä ja pappeudenhaltijoita. Saatatte tuntea olevanne yksin, kuormananne taakka kaikesta siitä, mitä pitää tehdä. Teiltä vaatii ehkä paljon henkilökohtaista käytännön osallistumista, että pappeuden

palvelutyön moottori saadaan käyntiin. Joskus voi jopa vaikuttaa siltä, ettei seurakuntanne liiku lainkaan eteenpäin.

Siitä huolimatta, olivatpa tehtävänne tai olosuhteenne millaiset tahansa, te tiedätte minun laillani, että omistautuneesta pappeuden palvelutyöstä koituu aina erityistä iloa.

Olen aina rakastanut lentämistä, olipa se sitten Piper Cubissa, F-18:ssa tai missä tahansa muussa lentokoneessa. Kun olin Piper Cubissa, en valittanut nopeuden puutetta. Kun olin F-18:ssa, en purnannut, kun paineet taitolennon liikesarjoista paljastivat armottomasti ikääntymiseni todellisuuden.

Kyllä, jokaisessa tilanteessa on aina jotakin epätäydellistä. Kyllä, on helpoa löytää asioita, joista valittaa.

Mutta veljet, me olemme pyhän pappeuden, Jumalan Pojan järjestyksen mukaisen pappeuden, haltijoita! Meidän jokaisen pään päälle on laskettu kädet, ja me olemme saaneet Jumalan pappeuden. Meille

on annettu valtuus ja vastuu toimia Hänen nimessään Hänen palvelijoinaan maan päällä. Olipa seurakuntamme suuri tai pieni, meidät on kutsuttu palvelemaan, siunaamaan ja toimimaan kaikessa kaikkien ja kaiken hyväksi, mitä on uskottu hoiviimme. Voisiko olla mitään innostavampaa?

Ymmärtäkäämme, arvostakaamme ja tuntekaamme palvelemisen iloa pappeudessa.

Pappeuden ilo

Rakkauteni lentämiseen vaikutti koko elämäni suuntaan. Mutta niin virkistäviä ja autuaallisia kuin kokemukseni lentäjänä olivatkin, kokemukseni tämän kirkon jäsenenä ovat olleet paljon syvällisempiä, ilahduttavampia ja huomattavasti antoisampia. Kun olen uppoutunut palvelutyöhön kirkossa, olen tuntenut Jumalan kaikkivaltiaasta voimaa sekä Hänen lempeitä armotekojaan.

Lentäjänä olen koskettanut taivaita. Kirkon jäsenenä olen tuntenut taivaan syleilyn.

Aina silloin tällöin kaipaen ohjauksessa istumista. Mutta palveleminen veljeni ja sisarteni rinnalla kirkossa korvaa sen helposti. Sitä, että kykenen tuntemaan uskomatonta rauhaa ja iloa, jotka kumpuavat siitä, että on pieni osa tätä suurta asiaa ja työtä, en haluaisi mistään hinnasta jäädä paitsi.

Tänään olemme kokoontuneet suurena pappeudenhaltijoiden joukkona. Meidän pyhä ilomme ja etuoikeutemme on palvella Herraa ja lähimmäisiämme, sitouttaa se, mikä meissä on parasta, ylevään työhön kohottaa muita ja rakentaa Jumalan valtakuntaa.

Tiedämme ja ymmärrämme, että pappeus on Jumalan iankaikkinen voima ja valtuus. Osaamme noin vain ulkoa tuon määritelmän. Ymmärrämmekö kuitenkin todella sanojemme merkitystä? Saanen toistaa: *pappeus on Jumalan iankaikkinen voima ja valtuus.*

Ajatelkaapa sitä. Pappeuden avulla Jumala loi taivaat ja maan ja hallitsee niitä.

Tällä voimalla Hän lunastaa ja korottaa lapsensa toteuttaen ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän”⁴.

Pappeus, kuten profeetta Joseph Smith selitti, on ”kanava, jonka kautta Kaikkivaltias tämän maan luomisen alkaessa aloitti kirkkautensa ilmaisemisen, jonka kautta Hän on edelleen ilmoittanut itsensä ihmislapsille tähän päivään asti ja jonka kautta Hän tekee tarkoituksensa tiettäväksi hamaan ajan loppuun asti”⁵.

Kaikkivoipa taivaallinen Isämme on uskonut pappeuden valtuuden meille – kuolevaisille olennoille, jotka sananmukaisesti olemme vajavaisia ja epätäydellisiä. Hän suo meille valtuuden toimia nimessään lastensa pelastukseksi. Tällä suurenmoisella voimalla meidät on valtuutettu saarnaamaan evankeliumia, suorittamaan pelastuksen toimituksia, auttamaan Jumalan valtakunnan rakentamisessa maan päälle sekä siunaamaan ja palvelemaan perhettämme ja lähimmäisiämme.

Kaikkien ulottuvilla

Tämä pappeus, joka meillä on, on pyhä.

Pappeutta tai mitään siihen kuuluvaa vastuuta ei voi ostaa tai käskä. Pappeuden voiman käyttöön ei voi vaikuttaa, taivuttaa tai pakottaa aseman, rikkauden tai vaikutusvallan avulla. Se on hengellistä voimaa, joka toimii taivaallisen lain mukaan. Se on lähtöisin meidän kaikkien suurenmoisesta taivaallisesta Isästä. Sen

voimaa voidaan hallita ja ohjata vain vanhurskauden – ei omahyväisyyden – periaatteilla.⁶

Kristus on kaiken maan päällä toimivan todellisen pappeuden valtuuden ja voiman lähde.⁷ Tämä on Hänen työtään, jossa meillä on etuoikeus auttaa. ”Eikä kukaan voi auttaa tässä työssä, ellei hän ole nöyrä ja täynnä rakkautta, ellei hänellä ole uskoa, toivoa ja rakkautta, ellei hän ole itsensä hillitsevä kaikessa, mitä hänen huostaansa uskotaan.”⁸

Me emme toimi henkilökohtaisen hyödyn toivossa vaan sen sijaan pyrimme palvelemaan ja kohottamaan muita. Me emme johda voimalla vaan ”taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella”⁹.

Kaikkivaltiaan Jumalan pappeus on kelvollisten miesten ulottuvilla, missä he sitten ovatkin – olivatpa heidän esivanhempansa keitä tahansa tai olosuhteensa kuinka vaatimattomat hyvänsä – ihan joka puolella maapalloa. Se on ulottuvilla ilman rahaa tai mitään maallista hintaa. Mukaillakseni muinaista profeetta Jesajaa, *jokainen*, joka on janoinen, voi tulla veden ääreen, ja jolla ei ole rahaa, voi tulla maksutta syömään!¹⁰

Ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkisen ja käsittämättömän sovituksen ansiosta Jumalan pappeus voi olla käytettävissänne, vaikka olette kompastuneet tai olleet kelvottomia menneisyydessä. Käymällä läpi parannuksen hengellisesti jalostavan ja puhdistavan prosessin te voitte nousta ja loistaa!¹¹

Vapahtajamme ja Lunastajamme määrättömän, anteeksiantavan rakkauden ansiosta te voitte kohottaa katseenne, tulla puhtaiksi ja kelvollisiksi ja kehittyä Jumalan vanhurskaiksi ja hyväiksi pojiksi – kaikkivaltiaan Jumalan pyhimmän pappeuden kelvollisiksi haltijoiksi.

Pappeuden ihmeellisyys ja etuoikeus

Tunnen tiettyä surua niiden vuoksi, jotka eivät ymmärrä ja arvosta pappeuden ihmeellisyyttä ja etuoikeutta. He ovat kuin lentomatkustajia, jotka kuluttavat aikansa valittamalla pähkinäpussin kokoa liidellessään ilman halki kaukana pilvien yläpuolella – kokien jotakin, mistä muinaiset kuninkaat olisivat antaneet kaiken omaisuutensa kokeillakseen sitä edes kerran!

Veljet, me olemme siunattuja, kun olemme päässeet nöyrästi osallisiksi tästä suuresta pappeuden valtuudesta ja voimasta. Kohottakaamme katseemme ja nähkäämme, tunnustakaamme ja ottakaamme vastaan tämä mahdollisuus sellaisena kuin se todella on.

Palvelemalla pappeudessa vanhurskaasti, omistautuneesti ja rakkautta osoittaen me kykenemme kokemaan tämän ilmoituksen todellisen merkityksen: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.”¹²

Ottakaamme avosylin vastaan ja ymmärtäkäämme pappeuden ihmeellisyys ja etuoikeus. Hyväksykäämme ne vastuulliset tehtävät, jotka meitä pyydetään täyttämään, ja rakastakaamme niitä – tehtävät kodissamme ja kirkkomme yksiköissä, olivatpa ne kenties kuinka suuria tai pieniä tahansa. Enentykäämme jatkuvasti vanhurskaudessa, omistautumisessa ja pappeuden palvelutyössä. Löytäkäämme pappeudessa palvelemisen ilo!

Voimme tehdä sen parhaiten toteuttamalla tiedon, kuuliaisuuden ja uskon periaatteita.

Se tarkoittaa ensinnäkin sitä, että meidän pitää tuntea ja sisäistää

Sobral, Brasilia

pappeuden oppi, joka on Jumalan ilmoitetussa sanassa. Meidän on tärkeää ymmärtää liitot ja käskyt, joiden nojalla pappeus toimii.¹³

Seuraavaksi, olkaamme viisaita ja toimikaamme tämän saamamme tiedon mukaan jatkuvasti ja kunniakkaasti. Kun noudatamme Jumalan lakeja, koulutamme mieltämme ja kehoamme ja sopeutamme tekemme profeettojen opettamiin vanhurskaiden malleihin, me koemme pappeuden palvelutyön ilon.

Ja lopuksi, syventäkäämme uskoamme Herraan Jeesukseen Kristukseen. Ottakaamme päällemme Hänen nimensä ja sitoutukaamme uudelleen joka ainoa päivä vaeltamaan opetuslapseuden polkua. Tulkoon uskomme teoissamme todeksi.¹⁴ Opetuslapseutemme myötä meidät voidaan tehdä täydellisiksi askel kerrallaan, kun palvelemme perhettämme, lähimmäisiämme ja Jumalaa.

Kun me palvelemme pappeudessa koko sydämestämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme, meille luvataan suurenmoista tietoa, rauhaa ja hengellisiä lahjoja. Kun me kunnioitamme pyhää pappeutta, Jumala kunnioittaa meitä ja me seisomme ”nuhteettomina [Hänen edessään] viimeisenä päivänä”¹⁵.

Rukoukseni on, että meillä on aina silmät nähdä ja sydän tuntea suuren ja mahtavan Jumalamme pappeuden ihmeellisyys ja ilo. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Wilbur Wright, julkaisussa James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight*, 2003, s. 238.
2. Julkaisussa *To Conquer the Air*, s. 397.
3. John Gillespie Magee jr., ”High Flight”, julkaisussa *The American Reader: Words That Moved a Nation*, toim. Diane Ravitch, 1990, s. 486.
4. Moos. 1:39.
5. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 112.
6. Ks. OL 121:36.
7. Ks. Hepr. 5:4–10; OL 107:3.
8. OL 12:8.
9. OL 121:41.
10. Ks. Jes. 55:1.
11. Ks. OL 115:5.
12. OL 84:88.
13. Ks. OL 84:33–44; 121:34–46.
14. Ks. Jaak. 2:22.
15. OL 4:2.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Auttakaa heitä tähtäämään korkealle

Teidän opastuksellanne ne, joita johdatte, saavat nähdä, haluta ja uskoa, että he voivat saavuttaa täydet mahdollisuutensa palvella Jumalan valtakunnassa.

Olen hyvin kiitollinen tästä tilaisuudesta olla tässä suurenmoisessa pappeuskokouksessa ja saada kuulla niin hienoja opetuksia ja todistuksia. Se on saanut minut ajattelemaan omia kokemuksiani. Miltei kaikki, mitä olen pystynyt saavuttamaan pappeudenhaltijana, on niiden henkilöiden ansiota, jotka ovat tunteet minut ja nähneet minussa asioita, joita en ole itse pystynyt näkemään.

Nuorena isänä rukoilin tietääkseni, millaisen panoksen lapsemme voisivat antaa Herran valtakunnassa. Poikien suhteen tiesin, että he voisivat saada mahdollisuuksia pappeudenhaltijoina. Tyttöjen suhteen tiesin, että he palvelisivat edustaen Herraa. Kaikki tekisivät Hänen työtään. Tiesin, että jokainen heistä on yksilö, ja sen vuoksi Herra olisi antanut heille erityisiä lahjoja, joita kukin voisi käyttää Hänen palveluksessaan.

En pysty kertomaan jokaiselle isälle ja jokaiselle nuorten johtajalle yksityiskohtaisesti, mitä teidän olisi paras tehdä. Mutta voin luvata teille, että te siunaatte nuoria auttamalla heitä tunnistamaan ne hengelliset lahjat, jotka heillä oli syntyessään. Jokainen

ihminen on erilainen ja jokaisella on annettavanaan erilainen panos. Kenenkään ei ole tarkoitus epäonnistua. Kun etsitte ilmoitusta nähdäksenne, mitä lahjoja Jumala näkee niissä, joita te johdatte pappeudessa – varsinkin nuorissa – teitä siunataan niin että voitte kohottaa heidän katseensa siihen palveluun, jota he voivat antaa. Teidän opastuksellanne ne, joita johdatte, saavat nähdä, haluta ja uskoa, että he voivat saavuttaa täydet mahdollisuutensa palvella Jumalan valtakunnassa.

Omien lastemme suhteen rukoilin ilmoitusta tietääkseni, kuinka voisin auttaa kutakin heistä yksilönä valmistautumaan tiettyihin mahdollisuuksiin palvella Jumalaa. Ja sitten pyrin auttamaan heitä näkemään mielessään tämän tulevaisuuden, toivomaan sitä ja työskentelemään sen hyväksi. Kaiversin kullekin pojallamme taulun, jossa oli yksi pyhien kirjoitusten kohta, joka kuvasi hänen erityisiä lahjojaan, sekä kuva, joka symbolisoi tätä lahjaa. Kuvan ja kirjoituksen alle kaiversin kunkin pojan kastepäivämäärän sekä pappeuden virkoihin asettamispäivämäärät, ja kunkin virstanpylvään viereen oli merkitty pojan pituus sillä hetkellä.

Kuvailen, millaisen taulun kaiversin kullekin pojallamme auttaakseni häntä näkemään hengelliset lahjansa ja sen, miten hän voisi edistää Herran työtä. Te voitte tuntea innoitusta ymmärtää, kuten minä ymmärsin, niitä erityisiä lahjoja ja ainutlaatuisia mahdollisuuksia, joita on kullakin niistä nuorista, joita te rakastatte ja johdatte.

Kun vanhimmasta pojastamme tuli diakoni ja Kotka-partiolainen, mieleeni tuli kuva kotkasta, kun ajattelin häntä ja hänen tulevaisuuttaan. Asuimme Idahossa lähellä South Teton -vuorta, jolle patikoimme yhdessä ja katselimme, kuinka kotkat liitelivät korkealla. Tuo kuva mielessäni muistutti minua Jesajan sanoista:

”Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa.

Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät, nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat, mutta kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.”¹

Itse asiassa tuon samaisen vanhimman poikamme kanssa patikoidessamme olimme pysähtyneet South Teton -vuoren huipun alapuolelle, koska poikani alkoi väsyä. Hän halusi pysähtyä. Hän sanoi: ”Tulenko aina harmittelemaan sitä, ettemme päässeet huipulle asti? Isä, jatka sinä vain – en halua, että petyt.”

Vastasin: ”En minä pety, etkä sinäkään pety. Tulemme aina muistamaan, että kiipesimme tänne yhdessä.” Hänen pituustaulunsa yläosaan kaiversin kotkan ja kirjoituksen ”Kotkan siivin”.

Vuosien varrella poikamme ylsi lähetyssaarnaajana korkeammalle kuin olin hartaimmissa toiveissani kuvitellut. Lähetysskentällä jotkin hänen kohtaamistaan haasteista vaikuttivat olevan hänelle ylivoimaisia. Sen pojan kohdalla, jota te kannustatte, saattaa olla, kuten oli meidän poikamme kohdalla – Herra kohotti häntä korkeammalle evankeliumin saarnamisessa vaikealla kielellä kuin luulin olevan mahdollista. Jos te pyritte jokaisen nuoren miehen kohdalla

ymmärtämään hänen mahdollisuuksiaan pappeudenhaltijana, lupaan teille, että Herra kertoo teille niin paljon kuin teidän on tarpeen tietää. Pojan kyvyt saattavat olla vieläpä suuremmat kuin mitä Herra paljastaa teille. Auttakaa häntä tähtäämään korkealle.

Poika, jota kannustatte, saattaa vaikuttaa liian aralta ollakseen voimallinen pappeuden palvelija. Yksi pojistamme oli pienenä niin ujo, ettei hän halunnut mennä kauppaan ja puhua myyjälle. Hän pelkäsi liikaa. Kannoin huolta, kun rukoilin hänen tulevaisuudestaan pappeuden palvelutyössä. Kuvittelin, kuinka hän olisi lähetysskentällä – se ei kuulostanut lupaavalta. Minut johdattiin erääseen kohtaan Sananlaskujen kirjassa: ”Jumalaton pakenee, vaikka kukaan ei aja takaa, mutta vanhurskas on [rohkea] kuin leijona.”²

Kaiversin hänen tauluunsa ”Rohkea kuin leijona” ja sen yläpuolelle kuvan ison karjuvan leijonan päästä. Lähetysskentässä ja sen jälkeisinä vuosina hän on täyttänyt sen toiveen, jonka kaiversin. Aiemmin ujo poikamme saarnasi evankeliumia suurella vakaumuksella ja kohtasi vaaroja rohkeasti. Häntä vahvistettiin hänen vastuullisissa tehtävissään edustaa Herraa.

Niin voi tapahtua myös sen nuoren miehen kohdalla, jota te johdatte. Teidän tulee vahvistaa hänen uskoaan siihen, että Herra voi muuttaa hänet palvelijaksi, joka on rohkeampi kuin se arka poika, jonka nyt näette.

Me tiedämme, että Herra tekee palvelijoistaan rohkeita. Nuori Joseph-poika, joka näki Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen lehdossa, muutettiin Hengen jättiläiseksi. Parley P. Pratt näki tämän, kun profeetta Joseph Smith nuhteli häpeällisiä vartijoita, jotka pitivät heitä vankeina. Vanhin Pratt on merkinnyt muistiin:

”Yhtäkkiä hän nousi ylös ja lausui ukkosen äänellä tai kuin karjuva leijona, sikäli kuin saatan muistaa, seuraavat sanat:

’VAIETKAA, te hornan kuilun pahat henget! Jeesuksen Kristuksen nimessä minä nuhtelen teitä ja käsken teidän olla ääneti. En aio enää hetkeäkään kuunnella tuollaista

kielenkäyttöä. Lopettakaa tuollainen puhe, tai te kuolette tai minä kuolen SILMÄNRÄPÄYKSESSÄ!”

Vanhin Pratt kirjoitti siitä kokemuksesta: ”Olen ainoastaan yhden kerran nähnyt todellista arvokkuutta ja majesteettisuutta – sen seistessä kahleissa keskiyöllä erään syrjäisen missourilaiskylän vankityrmässä.”³

Herra antaa vanhurskaille palvelijoilleen mahdollisuuksia olla rohkeita kuin leijonat, kun he puhuvat Hänen nimessään ja todistavat Hänen pappeudestaan.

Yhdellä pojistamme oli jo pienenä iso joukko ystäviä, jotka usein hakeutuivat hänen seuraansa. Hänen oli helppo ystäväystyä ihmisten kanssa. Kun rukoilin ja pyrin näkemään ennalta hänen panoksensa Jumalan valtakunnassa, tunsin, että hänellä olisi voima tuoda ihmisiä yhteen rakkautessa ja ykseydessä.

Se johti minut Opin ja liittojen kerptomukseen, jossa kuvataan pappeusveljien pyrkimyksiä rakentaa Siionia Missourissa ja sitä, kuinka enkelit, jotka näkivät heidän pyrkimyksensä ja panoksensa, ylistivät heitä. Se vaati suuria uhrauksia. Opin ja liittojen ilmoituksessa sanotaan: ”Te olette kuitenkin siunattuja, sillä todistus, jonka te olette esittäneet, on kirjoitettu muistiin taivaassa enkelien nähtäväksi; ja he riemuitsevat teistä, ja teidän syntinne on annettu teille anteeksi.”⁴

Poikani pituustauluun kaiversin ”Enkelit riemuitsevat sinusta”.

Tämän pojan suuri kyky koota ihmisiä ja vaikuttaa heihin jatkui pitkälle kouluvuosien jälkeen. Pappeudenhaltijatoverien kanssa hän järjesti

vaarnan toimintoja, jotka antoivat hänen alueensa nuorille uskoa kestää ja jopa menestyä vaikeissa tilanteissa. Kun hän vahvisti näiden nuorten miesten ja naisten uskoa, hän auttoi vahvistamaan Siionin asemaa Amerikan kaupunkikeskuksissa. Kaiverruksessani enkelit puhaltavat pasuunaan, mikä ei ehkä tarkasti ottaen vastaa tilannetta, mutta oli helpompaa kaivertaa pasuuna kuin huudahtaminen.

Enkelit riemuitsevat, kun pappeusjohtajat kaikkialla maailmassa rakentavat Siionia omissa seurakunnissaan, vaarnoissaan ja lähetyskentillään. Ja he riemuitsevat niistä nuorista miehistä ja naisista, joita te autatte rakentamaan Siionia, missä tahansa he ovatkin ja missä tahansa olosuhteissa he saattavatkin olla. Siion on sen tulos, että ihmiset ovat liiton ja rakkauden yhteensitomia. Kehotan teitä auttamaan nuorianne liittymään mukaan.

Erään poikamme kohdalla tunsin innoitusta kaivertaa auringon – siis auringon taivaalla – ja Vapahtajan esirukouksessa lausumat sanat: ”Tätä on ikuinen elämä.” Kun Vapahtajan palvelutyö kuolevaisuudessa lähestyi loppua, Hän rukoili Isäänsä:

”Ja ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.

Minä olen kirkastanut sinut täällä maan päällä saattamalla päätökseen työn, jonka annoit tehdäkseni.”⁵

Poikamme on tehnyt pappeuden palvelutyötä kolmella mantereella, mutta tärkeintä työtä hän on tehnyt kodissaan ja perheessään. Hän on

rakentanut elämänsä niiden ympärille. Hän on työssä lähellä kotiaan, ja hän tulee usein ruokatunniksi kotiin vaimonsa ja pienempien lastensa luo. Hänen perheensä asuu hyvin lähellä sisar Eyringia ja minua. He pitävät huolta meidän pihastamme aivan kuin omastaan. Tämä poikamme elää paitsi osoittautuakseen kelvolliseksi iankaikkiseen elämään myös elääkseen iankaikkisesti kiitollisten sukulaisten ympäröimänä, joita hän kokoaa ympärilleen.

Iankaikkinen elämä on elämistä ykseydessä perheissä sekä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen kanssa. Iankaikkinen elämä on mahdollista vain niiden Jumalan pappeuden avainten ansiosta, jotka palautettiin profeetta Joseph Smithin kautta. Sen iankaikkisen tavoitteen pitäminen johtamienne nuorten mielessä on suurin lahja, mitä voitte antaa heille. Te teette sen pääasiassa esimerkin avulla omassa perheessä. Niillä, joita johdatte, ei ehkä ole perhettä kirkossa, mutta haastan teidät auttamaan heitä tuntemaan suvun rakkauden verhon molemmin puolin ja haluamaan sitä.

Pituustaulut, joita olen kuvaillut, ovat vain yksi keino auttaa nuoria saamaan pilkahdus siitä suuruudesta, jota Jumala näkee heissä ja heidän tulevaisuudessaan, ja siitä ainutlaatuisesta palvelutyöstä, johon Hän on heitä valmistanut. Hän auttaa teitä näkemään, kuinka voitte tehdä sen omien lastenne tai muiden nuorten hyväksi, joita johdatte. Mutta kun pyritte rukoillen itse saamaan pilkahduksen tästä tulevaisuudesta ja välittämään sen tuolle nuorelle henkilökohtaisesti, te tulette tietämään, että Jumala rakastaa jokaista lastaan yksilönä ja näkee heissä jokaisessa suurenmoisia ja ainutlaatuisia lahjoja.

Isänä olen saanut siunauksen nähdä suurenmoisen tulevaisuuden Jumalan valtakunnassa tyttäriemme kohdalla samoin kuin poikiemme kohdalla. Kun rukoillen olen etsinyt johdatusta, minulle on näytetty keino auttaa tyttäriämme käsittämään, kuinka suuresti Jumala luottaa heihin palvelijoina, jotka voivat rakentaa Hänen valtakuntaansa.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit

Lokakuu 2012

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Boyd K. Packter

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rosband

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Halstead

Tad R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(kaikkosjärjestyksessä)

Marcos A. Alcubuerbis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Ardern

Meyvyn B. Arnold

David S. Boster

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Colbridge

Claudio R. M. Costa

Lefrand R. Curtis jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Faubella

Eduardo Gavarret

Robert C. Gay

Carlos A. Godoy

Christffel Golden jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keaton

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sironi

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

W. Christopher Woodell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

SEITSEMÄNKYMMENEN TOINEN KOORUMI

(kaikkosjärjestyksessä)

Wilfrid W. Andersen

Kōichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Hildeck

Larry R. Lawrence

Per G. Mahn

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

JOHTAVA PIISPAKUNTA

Gérald Causse
ensimmäinen neuvonantaja

Gary E. Stevenson
johtava piispa

Dean M. Davies
toinen neuvonantaja

Sen ansiosta, mitä presidentti Thomas S. Monson kutsui "kuuluvuudeltaan ja näkyvyydeltään ennätyselliseksi" konferenssiksi, myöhempien aikojen pyhät kautta maailman nauttivat yleiskonferenssin siunauksista. Kuvissa myötäpäivään yltäältä vasemmalta alkaen on jäseniä ja lähetyssaarnaajia Quelimanessa Mosambikissa, Tallinnassa Virossa, Varsovassa Puolassa, Ciudad de Méxicossa Meksikossa, Edinburgissa Skotlannissa, Taipeiissa Taiwanissa ja Gaboronessa Botswanassa.

Kun tyttäremme olivat pieniä, huomasin, että voimme auttaa muita tuntemaan verhon toisella puolella olevien rakkauden läpi sukupolvien. Tiedän, että rakkaus tulee palvelemisesta ja innoittaa toivoon iankaikkisesta elämästä.

Niinpä me veistimme leikkuulautoja, joille asetimme kotitekoisen leivän, ja menimme yhdessä viemään lahjamme leskille ja perheille. Jokaiseen niistä leikkuulautoista kaiversin kirjoituksen ”J’aime et J’espere”, mikä on ranskaa ja tarkoittaa ”Minä rakastan ja minä toivon”. Todisteet tyttäriemme ainutlaatuisista hengellisistä lahjoista kävivät ilmi paitsi niistä leikkuulautoista, joihin tein kaiverruksen, myös selkeämmin siinä, kun toimitimme niitä sellaisille henkilöille, jotka tuskan tai menetyksen keskellä tarvitsivat varmuutta siitä, että Vapahtajan rakkaus ja Hänen sovituksensa voisivat tuoda täydellisen toivon kirkkauden. Tätä on iankaikkinen elämä – tyttärillemme ja meille jokaiselle.

Saatatte nyt ajatella: ”Veli Eyring, tarkoitatko, että minun pitää opetella veistämään ja kaivertamaan?” Vastaus on ei. Minä opin veistämään ja kaivertamaan vain erään ystävällisen ja lahjakkaan opastajan, Boyd K. Packerin avulla, joka silloin oli vanhin. Ne vähäiset taidot, joita saavutin, voidaan katsoa sen ansioksi, että hän on hyvin kyvykäs veistäjänä ja kärsivällinen opettajana. Ainoastaan taivas voi tarjota sellaisen opastajan kuin presidentti Packerin. Mutta on monia keinoja, joilla te voitte muovata lasten sydäntä ilman että kaiverratte heille puisia tauluja tai pituustauluja.

Esimerkiksi uusien kommunikointitekniikoiden ansiosta voimme jakaa uskon ja toivon viestejä meitä erottavien kilometrien päähän ilman viivettä ja vähäisin kuluin tai ilman kuluja. Vaimoni auttaa minua tekemään tätä. Aloitamme juttelemalla puhelimitse niiden lastenlastemme tai lastemme kanssa, jotka pystymme tavoittamaan. Me pyydämme heitä kertomaan oma-kohtaisista onnistumisistaan ja tekemistään palveluksista. Pyydämme heitä myös lähettämään valokuvia niistä toiminnoista. Niiden valokuvien avulla

me kuvitamme muutaman kappaleen tekstiä. Me lisäämme jakeen tai pari Mormonin kirjasta. Kenties Nefi ja Mormon eivät olisi kovinkaan vaikuttuneita pieniksi levyiksi nimittämämme perhehistorian sisällön hengellisestä laadusta tai niistä rajallisista ponnisteluista, joita sen tuottamiseksi vaaditaan. Mutta sisar Eyring ja minä saamme siunauksia tämän pyrkimyksen kautta. Tuntemme innoitusta valitessamme pyhien kirjoitusten kohtia ja lyhyitä todistuksen viestejä, joita kirjoitamme. Ja näemme heidän elämässään todisteita siitä, että heidän sydämensä kääntyy meitä ja Vapahtajaa kohti sekä ylöspäin.

On muitakin tapoja vaikuttaa. Te teette jo monia niistä. Teidän tapanne pitää perherukouksia ja lukea pyhiä kirjoituksia luo kestävämpiä muistoja ja suuremman muutoksen sydämessä kuin voitte nyt käsittää. Ilmeisen ajallisetkin toiminnat, kuten urheilutapahtumiin osallistuminen tai elokuvan katsominen, voivat muovata lapsen sydäntä. Merkitystä ei ole niinkään itse toiminnalla vaan tunteilla, joita sen tekemiseen liittyy. Olen huomannut hyvän testin, jonka avulla voin tunnistaa, millä toiminnoilla voi olla suuri vaikutus nuoren elämään. Se on se, että nuori itse ehdottaa toimintaa, koska hän tuntee, että kiinnostus siihen on tullut hänelle lahjana Jumalalta. Tiedän omasta kokemuksestani tämän olevan mahdollista.

Kun minusta tuli 12-vuotiaana diakoni, asuimme New Jerseyssä, 80 kilometriä New York Citystä. Haaveilin, että minusta tulisi suuri baseballin pelaaja. Isäni lupasi viedä minut katsomaan peliä, joka pelattaisiin vanhalla ja historiallisella Yankee-stadionilla Bronxissa. Näen yhä mielessäni, kuinka Joe DiMaggion maila viuhahti, kun hän löi kunniajuoksun keskikentän istumakatsomoon isäni istuessa vieressäni. Se oli ainoa kerta, kun koskaan menimme baseballin pääsarjan otteluun yhdessä.

Mutta eräs toinen päivä isäni kanssa muovasi elämäni ikiajoiksi. Hän vei minut New Jerseystä erään asetetun patriarkan kotiin Salt Lake Cityssä. En ollut milloinkaan ennen nähnyt tätä miestä. Isä jätti minut kynnykselle. Patriarkka ohjasi minut

erälle tuolille, asetti kätensä pääni päälle ja lausui Jumalan lahjana siunauksen, johon sisältyi sydämeni suuren toiveen julistus.

Hän sanoi, että minä olin yksi niistä, joista on sanottu: ”Autuaita rauhantekijät.”⁶ Olin niin yllättynyt siitä, että joku tuiki tuntematon henkilö voisi tuntea sydämeni, että avasin silmäni nähdäkseen huoneen, jossa sellainen ihme oli tapahtumassa. Tuo mahdollisuuksiani koskeva siunaus on muovannut elämäni, avioliittoani ja pappeuden palvelutyötäni.

Siitä kokemuksesta sekä siitä, mitä sen jälkeen on seurannut, voin todistaa: ”Sillä kaikille ei ole annettu jokaista lahjaa; sillä lahjoja on monia, ja jokaiselle ihmiselle on annettu lahja Jumalan Hengen kautta.”⁷

Sen ansiosta, että Herra ilmoitti minulle lahjasta, olen pystynyt huomaamaan mahdollisuuksia ja valmistautumaan niihin voidakseni käyttää tätä lahjaa niiden siunaukseksi, joita rakastan ja palvelen.

Jumala tuntee meidän lahjamme. Haasteeni teille ja itselleni on rukoilla, jotta tietäisimme, mitä lahjoja meille on annettu, tietäisimme, kuinka voimme kehittää niitä, ja tunnistaisimme Jumalan meille antamia mahdollisuuksia palveluun. Mutta ennen kaikkea rukoukseen, että teitä innoitettaisiin auttamaan muita löytämään omat erityiset Jumalan antamat lahjansa palveluun.

Lupaan teille, että jos pyydätte, niin teitä siunataan siten, että voitte auttaa ja innostaa muita käyttämään täysin omia kykyjään niiden palvelemisessa, joita he johtavat ja rakastavat. Todistan teille, että Jumala elää, Jeesus on Kristus, tämä on Jumalan pappeus, joka meillä on, ja Jumala on valmistanut meitä erilaisin lahjoin palvelemaan Häntä yli hartaimpien toiveidemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jes. 40:29–31.
2. Sananl. 28:1, ks. myös englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, toim. Parley P. Pratt jr., 1938, s. 211, ks. myös *Perintömme*, 1996, s. 50–51.
4. OL 62:3.
5. Joh. 17:3–4.
6. Matt. 5:9.
7. OL 46:11.

Presidentti Thomas S. Monson

Nähkää muut sellaisina, mitä heistä voi tulla

Meidän täytyy kehittää itsessämme kyky nähdä ihmiset – ei sellaisina kuin he ovat tällä hetkellä – vaan sellaisina, mitä heistä voi tulla.

Rakkaat veljeni, kaksi kertaa vuodessa tämä mahtava konferenssikeskus täyttyy ääriään myöten Jumalan pappeuden haltijoista, kun kokoonnumme kuuntelemaan innoittavia sanomia. Kirkon yleisessä pappeuskokouksessa vallitsee uskomaton henki. Tämä henki saa alkunsa konferenssikeskuksesta ja kiirii jokaiseen rakennukseen, jossa Jumalan pojat ovat koolla. Olemme todella tunteneet tuon hengen tänä iltana.

Monia vuosia sitten, ennen kuin tämä kaunis konferenssikeskus rakennettiin, eräs temppeleikiolla Salt Lake Cityssä käynyt vieras osallistui yleiskonferenssikokoukseen tabernaakkelissa. Hän kuunteli johtavien veljien puheet. Hän kiinnitti huomiota rukouksiin. Hän kuuli tabernaakkelikuoron kauniin musiikin. Hän ihaili upeiden tabernaakkelin urkujen mahtavuutta. Kun kokous oli päättynyt, hänen kuultiin sanovan: ”Antaisin kaiken, mitä minulla on, jos tietäisin, että se, mitä nuo puhujat tänään

sanoivat, on totta.” Pohjimmiltaan mies sanoi: ”Kunpa minulla olisi todistus evankeliumista.”

Tässä maailmassa ei ole kerrassaan mitään, mikä tuo enemmän lohtua ja onnea kuin todistus totuudesta. Uskon, että jokaisella miehellä ja nuorella miehellä täällä tänä iltana on todistus, vaikkakin vahvuudeltaan erilainen. Jos teistä tuntuu, ettei teillä vielä ole niin syvää todistusta kuin toivoisitte, kehotan teitä tekemään työtä saadaksenne sellaisen todistuksen. Jos se on luja ja syvä, ahkeroikaa pitääksenne se sellaisena. Kuinka siunattuja me olemmekaan siksi, että meillä on tieto totuudesta.

Veljet, sanomani tänä iltana on, että on lukemattomia ihmisiä, joilla ei ole juurikaan tai lainkaan todistusta tällä hetkellä – niitä, jotka voisivat saada ja saisivat sellaisen todistuksen, jos me olisimme halukkaita tekemään sen, että lausumme omamme ja autamme heitä muuttamaan. Joissakin tapauksissa *me* voimme olla kannustin

muutokseen. Mainitsen ensin ne, jotka ovat jäseniä mutta jotka eivät ole tällä hetkellä täysin sitoutuneita evankeliumiin.

Monia vuosia sitten aluekonferenssissa, joka pidettiin Helsingissä, kuulin voimallisen, unohtumattoman ja motivoivan puheen, joka pidettiin äitien ja tyttärien kokouksessa. En ole unohtanut sitä, vaikka on kulunut lähes 40 vuotta siitä, kun kuulin sen. Niiden monien totuuksien joukossa, joita puhuja käsitteli, hän sanoi, että naiselle pitää kertoa, että hän on kaunis. Hänelle pitää kertoa, että häntä arvostetaan. Hänelle pitää kertoa, että hän on tärkeä.

Veljet, tiedän, että miehet ovat tässä suhteessa hyvin paljon naisten kaltaisia. Meille pitää kertoa, että meillä on jotakin arvoa, että me olemme kykeneviä ja tärkeitä. Meille pitää antaa mahdollisuus palvella. Niiden jäsenten kohdalla, jotka eivät ole enää aktiivisia tai jotka epäröivät ja pysyvät pidätyväisinä, me voimme rukoillen etsiä jotakin tapaa tavoittaa heidät. Se, että pyydämme heitä palvelemaan jollakin tavalla, voi olla juuri se kannustin, jota he tarvitsevat tullakseen jälleen täysin aktiivisiksi. Mutta ne johtajat, jotka voisivat tässä suhteessa auttaa, ovat toisinaan haluttomia tekemään niin. Meidän täytyy pitää mielessä, että ihmiset voivat muuttua. He voivat jättää taakseen huonot tavat. He voivat tehdä parannuksen rikkomuksista. He voivat olla kelvollisia pappeudenhaltijoita. Ja he voivat palvella Herraa uutterasti. Saanen esittää muutaman esimerkin.

Kun minusta tuli aikoinaan kahdentoista apostolin koorumin jäsen, minulla oli tilaisuus lähteä presidentti N. Eldon Tannerin, presidentti David O. McKayn neuvonantajan, kanssa vaarnakonferenssiin Albertaan Kanadaan. Tuossa kokouksessa vaarnajohtaja luki niiden neljän veljen nimet, jotka olivat kelvollisia asetettaviksi vanhimman virkaan. He olivat miehiä, jotka presidentti Tanner tunsu, sillä hän oli yhteen aikaan asunut sillä alueella. Mutta presidentti Tanner tiesi ja muisti heidät sellaisina kuin he kerran olivat, eikä hän tiennyt, että he olivat muuttaneet elämänsä

ja olivat täysin kelvollisia tulemaan vanhimmiksi.

Vaarnanjohtaja luki ensimmäisen miehen nimen ja pyysi häntä noustamaan. Presidentti Tanner kuiskasi minulle: ”Katso häntä. Enpä olisi uskonut.” Vaarnanjohtaja luki toisen miehen nimen, ja tämä nousi seisomaan. Presidentti Tanner nykäisi minua jälleen ja ilmaisi hämmästyksensä. Ja niin kävi kaikkien neljän veljen kohdalla.

Kokouksen jälkeen presidentti Tannerilla ja minulla oli tilaisuus onnitella näitä neljää veljeä. He olivat osoittaneet, että ihmiset voivat muuttua.

1940- ja 1950-luvuilla amerikkalainen vankilanjohtaja Clinton Duffy oli varsin tunnettu pyrkimyksistään saada vankilassaan olevat miehet muuttamaan elämänsä. Yksi arvostelija sanoi: ”Pitäisihän teidän tietää, ettei vanha koira uusia temppuja opi.”

Vankilanjohtaja Duffy vastasi: ”Teidän pitäisi tietää, etten tee työtä koirien kanssa. Teen työtä ihmisten

kanssa, ja ihmiset muuttuvat joka päivä.”¹

Minulla oli monta vuotta sitten tilaisuus palvella Kanadan lähetyskentän johtajana. Lähetyskentällä oli seurakunta, jossa oli hyvin vähän pappeudenhaltijoita. Sitä seurakuntaa johti aina lähetysaarnaja. Sain voimakkaan tunteen, että tarvitsimme sinne johtajaksi jonkun seurakunnan jäsenen.

Seurakunnassa oli yksi aikuinen jäsen, joka oli diakoni Aaronin pappeudessa mutta joka ei käynyt kirkossa tai osallistunut riittävästi, jotta olisi saanut lisää pappeutta. Tunsin innoitusta kutsua hänet seurakunnanjohtajaksi. Tulen aina muistamaan sen päivän, kun minulla oli puhuttelu hänen kanssaan. Kerroin hänelle, että Herra oli innoittanut minua kutsumaan hänet seurakunnanjohtajaksi. Kun hän oli itse vastustellut paljon ja kun hänen vaimonsa oli rohkaissut paljon, hän ilmaisi ottavansa palvelukutsun

vastaan. Minä asetin hänet papin virkaan.

Se oli sen miehen kohdalla uuden päivän alku. Hän pani pian elämänsä järjestykseen ja vakuutti minulle, että hän eläisi käskyjen mukaan siten kuin hänen odotettiin elävän. Muutaman kuukauden kuluttua hänet asetettiin vanhimmaksi. Ennen pitkää hän ja hänen vaimonsa ja perheensä menivät temppeliin ja heidät sinetöitiin. Heidän lapsensa palvelivat lähetystyössä ja solmivat avioliiton Herran huoneessa.

Joskus se, että annamme veljiemme tietää, että heitä tarvitaan ja arvostetaan, voi auttaa heitä ottamaan askeleen, joka johtaa sitoutumiseen ja täyteen aktiivisuuteen. Se voi olla totta pappeudenhaltijoiden kohdalla iästä riippumatta. Meidän tehtävämme on antaa heille tilaisuuksia elää siten kuin heidän pitäisi. Me voimme auttaa heitä voittamaan heikkoutensa. Meidän täytyy kehittää itsessämme kyky nähdä

ihmiset – ei sellaisina kuin he ovat tällä hetkellä – vaan sellaisina, mitä heistä voi tulla, kun he saavat todistuksen Kristuksen evankeliumista.

Osallistuin kerran erääseen kokoukseen Leadvillessä Coloradossa. Leadville sijaitsee yli 3 000 metrin korkeudessa. Muistan tuon tietyn kokouksen korkean ilmanalan vuoksi mutta muistan sen myös siksi, mitä sinä iltana tapahtui. Läsna oli vain pieni määrä pappeudenhaltijoita. Aivan kuten siinä seurakunnassa Kanadan lähetyksentällä, tuotakin seurakuntaa johti ja oli aina johtanut lähetyssaarnaaja.

Sinä iltana meillä oli hieno kokous, mutta kun lauloimme loppulaulua, sain innoittavan tunteen, että seurakunnanjohtajan pitäisi olla paikallinen jäsen. Käännyn lähetyksentäjän puoleen ja kysyin: ”Eikö täällä ole ketään, joka voisi johtaa – joku paikkakuntalainen?”

Hän vastasi: ”En tiedä ketään.”

Tuota laulua laulaessamme katsoin tarkoin miehiä, jotka istuivat kolmessa ensimmäisessä penkkirivissä. Huomioni tuntui kiinnittyvän yhteen veljistä. Sanoin lähetyksentäjälle: ”Voisiko hän palvella seurakunnanjohtajana?”

Lähetyksentäjä vastasi: ”En tiedä. Kenties hän voisi.”

Sanoin: ”Lähetyksentäjä, vien hänet toiseen huoneeseen ja puhuttelen häntä. Puhu sinä täällä loppulaulun jälkeen siihen asti kun palaamme.”

Kun me kaksi palasimme takaisin huoneeseen, lähetyksentäjä päätti todistuksensa. Esitin, että tämä veli hyväksytään uudeksi seurakunnanjohtajaksi. Siitä päivästä lähtien Leadvillessä Coloradossa on ollut paikallinen jäsen johtamassa siellä olevaa yksikköä.

Sama periaate, veljet, soveltuu niihin, jotka eivät ole vielä jäseniä. Meidän tulee kehittää kykyä nähdä ihmiset – ei sellaisina kuin he ovat – vaan sellaisina, mitä heistä voi tulla, kun he ovat kirkon jäseniä, kun heidän todistus evankeliumista ja kun heidän elämänsä on sopusoinnussa sen opetusten kanssa.

Vuonna 1961 pidettiin maailmanlaajuinen konferenssi lähetyksentäjille, ja

jokainen kirkon lähetyksentäjä tuotiin Salt Lake Cityyn noihin kokouksiin. Minä tulin Salt Lake Cityyn lähetyksentäjäni Torontosta Kanadasta.

Eräässä tietystä kokouksessa N. Eldon Tanner, joka oli silloin kahdentoista koorumin apulainen, oli juuri palannut saatuaan ensimmäisen kokemuksensa Isossa-Britanniassa ja Länsi-Euroopassa olleiden lähetyksentäjien johtamisesta. Hän kertoi lähetyssaarnaajasta, joka oli ollut menestynein lähetyssaarnaaja, mitä hän oli tavannut kaikkien pitamiensä puhuttelujen aikana. Hän sanoi, että kun hän puhutteli tuota lähetyssaarnaajaa, hän sanoi tälle: ”Oletan, että kaikki ne ihmiset, jotka olet kostonut, tulivat kirkkoon nimiviitteiden avulla.”

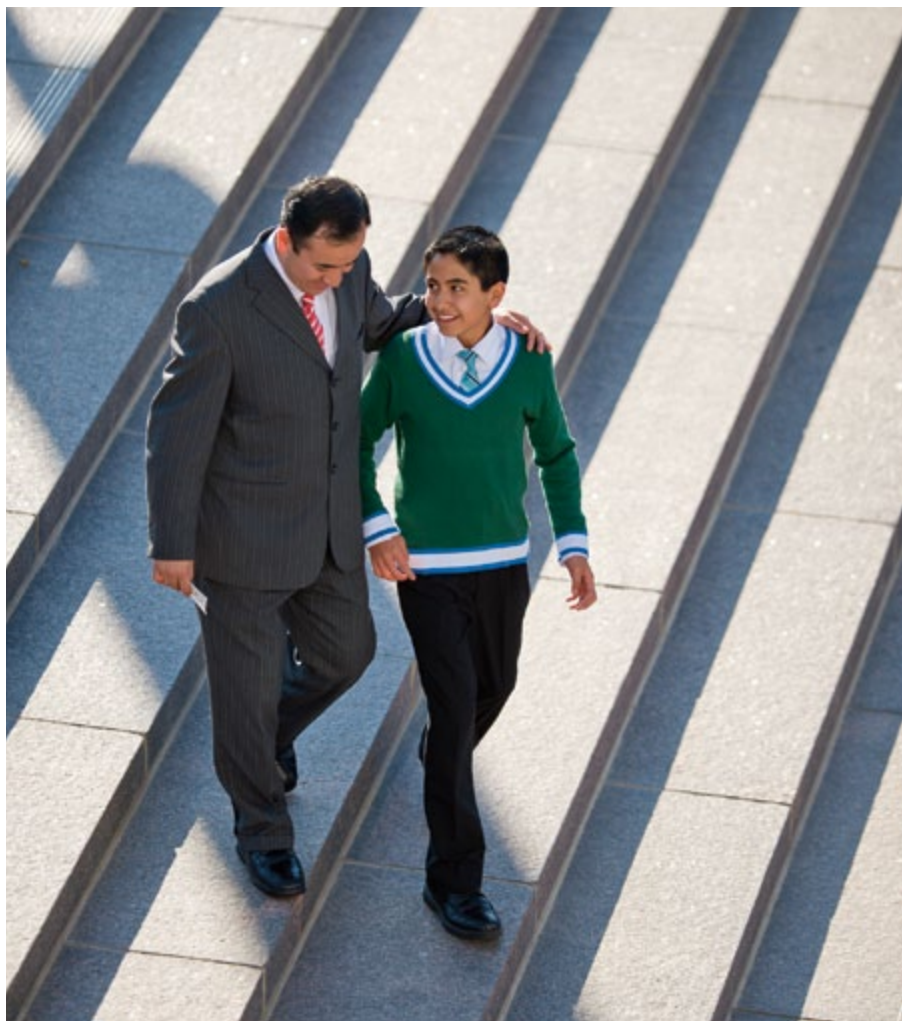
Nuorukainen vastasi: ”Ei, me löysimme heidät kaikki kulkemalla ovelta ovelle.”

Veli Tanner kysyi nuorukaiselta, mikä tämän lähestymistavassa erosi muista – miksi tällä oli niin ilmiömainen menestys, kun muilla ei ollut. Nuorukainen sanoi, että hän yritti

kastaa jokaisen tapaamansa ihmisen. Lähetyssaarnaaja sanoi, että jos hän koputti oveen ja näki miehen, joka tupakoi ja oli pukeutunut vanhoihin vaatteisiin eikä näyttänyt olevan kiinnostunut mistään – etenkin uskonnosta – hän kuvitteli mielessään, miltä tuo mies näyttäisi erilaisissa olosuhteissa. Mielessään hän näki miehen leuka ajeltuna ja pukeutuneena valkoiseen paitaan ja valkoisiin housuihin. Ja lähetyssaarnaaja näki itsensä johdattamassa tuota miestä kasteen vesiin. Nuorukainen sanoi: ”Kun katson ihmistä sillä tavoin, minulla on kyky todistaa hänelle siten, että se voi koskettaa hänen sydäntään.”

Meidän tehtävämme on katsoa ystäviämme, työtovereitamme ja naapureitamme tällä tavalla. Toistan: meidän tehtävämme on nähdä yksilöt – ei sellaisina kuin he ovat – vaan pikemminkin sellaisina, mitä heistä voi tulla. Pyydän hartaasti teitä ajattelemaan heitä tällä tavoin.

Veljet, Herra on sanonut meille jotakin siitä, kuinka tärkeä tämä meillä oleva pappeus on. Hän on sanonut,

että me otamme sen vastaan tehden valan ja liiton. Hän on antanut meille ohjeen, että meidän täytyy olla uskollisia ja tosia kaikessa, mitä otamme vastaan, ja että meidän velvollisuutemme on pitää tämä liitto aivan loppuun asti. Ja silloin me saamme kaiken, mitä Isällä on.²

Rohkeus on sana, joka meidän on tarpeen kuulla ja pitää lähellä sydäntämme – rohkeutta kääntää selkämme kiusaukselle, rohkeutta kohottaa äänemme todistamaan kaikille, jotka tapaamme, muistaen, että jokaisella täytyy olla tilaisuus kuulla sanoma. Useimmille näin toimiminen ei ole helppoa. Mutta me voimme aikanaan uskoa Paavalin sanat Timoteukselle:

”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen.

Älä siis häpeä todistaa Herrastamme.”³

Toukokuussa 1974 olin veli John H. Grobergin kanssa Tongan saarilla. Meillä oli sovittu tapaaminen Tongan kuninkaan kanssa, ja me tapasimme hänet eräässä virallisessa tilaisuudessa. Lausimme toisillemme tavanomaiset kohteliaisuudet. Ennen kuin lähdimme, John Groberg sanoi kuitenkin jotakin tavallisuudesta poikkeavaa. Hän sanoi: ”Teidän majasteettinne, teistä pitäisi oikeastaan tulla mormoni, ja samoin alamaisistanne, sillä silloin omat ongelmanne ja heidän ongelmansa tulisivat suurelta osin ratkaistuiksi.”

Kuningas hymyili leveästi ja vastasi: ”John Groberg, ehkäpä olette oikeassa.”

Ajattelin apostoli Paavalia Agrippan edessä. Ajattelin Agrippan vastausta Paavalin todistukseen: ”Melkein taivutat minut kristityksi.”⁴ Veli Grobergilla oli rohkeutta lausua todistuksensa kuninkaalle.

Tänä iltana joukossamme on monia tuhansia, jotka palvelevat Herraa kokoaikaisesti Hänen lähetyssaarnaajinaan. Vastatessaan kutsuun he ovat jättäneet taakseen kodin, perheen, ystävät ja koulun ja ovat lähteneet palvelemaan. Ne, jotka eivät ymmärrä, esittävät tämän kysymyksen: ”Miksi he

vastaavat kutsuun niin mielellään ja antavat auliisti niin paljon?”

Lähetyssaarnaajamme voisivat hyvinkin vastata samoin kuin Paavali, tuo verraton aiemman ajan lähetyssaarnaaja: ”Siinä, että julistan evankeliumia, ei ole mitään ylpeilemistä, sillä minun on pakko tehdä sitä. Voi minua, ellen evankeliumia julista!”⁵

Pyhissä kirjoituksissa ei ole merkityksellisempää julistusta, ei sitovampaa tehtävää, ei suurempaa ohjetta kuin se käsky, jonka ylösnoussut Herra antoi ilmestyessään Galileassa yhdelletoista opetuslapselle. Hän sanoi:

”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käsenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.”⁶

Tämä jumalallinen käsky ja siihen liittyvä suurenmoinen lupaus on meidän tunnuslauseemme tänään kuten se oli ajan keskipäivänä. Lähetystyö on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolle ominainen piirre. Se on aina ollut, ja se on aina oleva. Kuten profeetta Joseph Smith on julistanut: ”Kaiken sen jälkeen, mitä on sanottu, suurin ja tärkein velvollisuus on saarnata evankeliumia.”⁷

Kahdessa lyhyessä vuodessa kaikki ne kokoaikaiset lähetyssaarnaajat, jotka nyt palvelevat tässä Jumalan kuninkaallisessa armeijassa, ovat päättäneet kokoaikaisen työnsä ja palanneet kotiinsa ja rakkaitensa luo. Heidän tilalleen tulevat löytyvät tänä iltana kirkon Aaronin pappeuden haltijoiden joukosta. Nuoret miehet, oletteko valmiita vastaamaan kutsuun? Oletteko halukkaita tekemään työtä? Oletteko valmistautuneita palvelemaan?

Presidentti John Taylor tiivisti vaatimukset: ”Sellaiset miehet, joita me haluamme evankeliumin sanoman lähettiläiksi, ovat miehiä, joilla on uskoa Jumalaan; miehiä, joilla on uskoa uskontoonsa; miehiä, jotka

kunnioittavat pappeuttaan; – – miehiä, jotka ovat täynnä Pyhää Henkeä ja Jumalan voimaa – –, kunniakkaita, vilpittömiä, hyveellisiä ja puhtaita miehiä.”⁸

Veljet, jokaisella meillä on toimeksianto viedä eteenpäin Kristuksen evankeliumia. Kun elämämme noudattaa Jumalan omaa mittapuuta, niin ne, jotka ovat vaikutuspiirissämme, eivät koskaan vaikeroi: ”Sadonkorjuu on ohi, kesä on mennyt, mutta meitä ei ole pelastettu!”⁹

Sielujen täydellinen Paimen, lähetyssaarnaaja, joka lunasti ihmiskunnan, on antanut meille jumalallisen vakuutuksensa:

”Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huutaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!

Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdanneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni!”¹⁰

Hänestä, joka nämä sanat sanoi, minä julistan oman henkilökohtaisen todistukseni. Hän on Jumalan Poika, meidän Lunastajamme ja meidän Vapahtajamme.

Rukoilen, että meillä on rohkeutta ojentaa ystävyiden käsi, sitkeyttä yrittää ja yrittää uudelleen ja tarvittavaa nöyryyttä etsiä opastusta Isältämme, kun täytämme toimeksiantomme viedä evankeliumia eteenpäin. Vastuu on meidän, veljet, Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa Bill Sands, *The Seventh Step*, 1967, s. 9.
2. Ks. OL 84:33–39.
3. 2.Tim. 1:7–8.
4. Ap. t. 26:28, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
5. 1. Kor. 9:16.
6. Matt. 28:18–20.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 345.
8. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor*, 2002, s. 72–73.
9. Jer. 8:20, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
10. OL 18:15–16.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Missä on maja?

Maja, joka näyttää estävän jumalallisen avun, ei kätke Jumalaa, mutta toisinaan se kätkee meidät. Jumala ei ole koskaan kätöksessä, mutta joskus me olemme.

Olessaan tuskansa syvyyksissä Libertyn vankilassa profeetta Joseph Smith huudahti: ”Oi Jumala, missä olet, ja missä on maja, joka kätkee piilopaikkasi?”¹ Henkilökohtaisen tuskan hetkinä meistä monista tuntuu, että Jumala on kaukana meistä. Maja, joka näyttää estävän jumalallisen avun, ei kätke Jumalaa, mutta toisinaan se kätkee meidät. Jumala ei ole koskaan kätöksessä, mutta joskus me olemme, kun meidät kätkee sellaisten vaikuttimien maja, joka vie meitä pois Jumalan luota ja saa Hänet näyttämään kaukaiselta ja luoksepääsemättömältä. Meidän omat halumme, toisin kuin ajatus ”tapahtukoon sinun tahtosi”², muodostavat tunteen majasta, joka estää meitä näkemästä Jumalaa. Jumala pystyy kyllä näkemään meidät ja kommunikoimaan kanssamme, mutta me saatamme olla haluttomia kuuntelemaan tai alistumaan Hänen tahtoonsa ja Hänen aikaansa.

Tunteemme siitä, että olemme erossa Jumalasta, heikkenee tullessamme enemmän lapsen kaltaisiksi Hänen edessään. Se ei ole helppoa maailmassa, jossa muiden ihmisten mielipiteillä voi olla hyvin suuri

vaikutus motiiveihimme. Mutta se auttaa meitä tunnistamaan tämän totuuden: Jumala on lähellä meitä ja tietoinen meistä eikä koskaan kätkeydy uskollisilta lapsiltaan.

Kolmivuotias tyttärentyttäreni osoitti, millä voimalla viattomuus ja nöyryys yhdistää meidät Jumalaan. Hän oli mukana, kun perhe meni Utahissa sijaitsevan Brigham Cityn temppelein avoimien ovien tilaisuuteen. Yhdessä tuon kauniin rakennuksen huoneista hän katseli ympärilleen ja kysyi: ”Äiti, missä Jeesus on?” Hänen äitinsä selitti, ettei tytär näkisi Jeesusta temppelessä mutta voisi tuntea Hänen vaikutuksensa sydämessään. Eliza pohti äitinsä vastausta tarkoin ja näytti sitten tyytyväiseltä ja päätteli: ”Ai, Jeesus on mennyt auttamaan jotakuta.”

Mikään maja ei hämärtänyt Elizan ymmärrystä tai peittänyt hänen näkymäänsä todellisuudesta. Jumala on lähellä häntä, ja hän tuntee olevansa lähellä Jumalaa. Eliza tiesi, että temppeleli on Herran huone, mutta hän ymmärsi myös, että ylönousseella ja kirkastetulla Jeesuksella Kristuksella on ruumis ja että Hän voi olla vain yhdessä paikassa kerrallaan³. Jos Herra

ei ollut huoneessaan, Eliza ymmärsi, että Hänen täytyy olla jossakin toisessa paikassa. Ja sen perusteella, mitä hän tietää Vapahtajasta, hän tiesi, että Vapahtaja olisi jossakin tekemässä hyvää Isänsä lasten hyväksi. Oli selvää, ettei Eliza toivonut näkevänsä Jeesusta kokeakseen ihmeen, joka vahvistaisi Hänen olemassaolonsa, vaan yksinkertaisesti siksi, että hän rakasti Jeesusta.

Henki kykeni ilmoittamaan hänen lapsen kaltaiselle mielelleen ja sydämelleen sen lohdutuksen, jonka me kaikki haluamme ja jota me tarvitsemme. Jeesus Kristus elää, tuntee meidät, varjelee meitä ja välittää meistä. Kivun, yksinäisyyden tai hämmennyksen hetkinä meidän ei tarvitse nähdä Jeesusta Kristusta tietääksemme, että Hän on tietoinen olosuhteistamme ja että Hänen tehtävänsä on siunata.

Tiedän oman elämäni perusteella, että Elizan kokemus voi olla meidän kokemuksemme vielä kauan lapsuuden jälkeen. Urani varhaisvuosina tein kovasti töitä saadakseni Stanfordin yliopistossa vakinaisen professorin viran. Ajattelin, että olin hankkinut hyvän elämän itselleni ja perheelleni. Asuimme lähellä vaimoni vanhempia oikein mukavalla alueella. Maailman mittapuun mukaan olin saavuttanut menestystä. Mutta kirkko tarjosi minulle tilaisuuden lähteä Kaliforniasta ja siirtyä Idahon Rexburgissa sijaitsevaan Ricks Collegeen. Elinikäiset ammatilliset tavoitteeni olisivat voineet olla maja, joka erottaisi minut rakastavasta Isästä, joka tiesi minua paremmin, mitä tulevaisuuteni voisi sisältää. Mutta minua siunattiin tiedolla siitä, että mitä tahansa menestystä minulla oli ollut urallani ja perhe-elämässäni siihen saakka, se oli lahja Jumalalta. Ja niin, kuten lapsi, minä polvistuin rukoukseen kysyäkseeni, mitä minun tulisi tehdä. Pystyin kuulemaan mielessäni hiljaisen äänen, joka sanoi: ”Se on minun kouluni.” Ei ollut mitään majaa kätkemässä minua Jumalalta. Alistin tahtoni Hänen tahtoonsa uskossa ja nöyryydessä ja tunsin Hänen huolenpitonsa ja läheisyytensä.

Ricks Collegessa viettämäni vuodet, joiden aikana yritin etsiä Jumalan tahtoa ja toimia sen mukaan, estivät majaa kätkemästä minua tai peittämästä Jumalan aktiivista roolia elämässäni. Pyrkiessäni tekemään Hänen työtään tunsin olevani lähellä Häntä ja tunsin varmuutta siitä, että Hän oli tietoinen toimistani ja välitti syvästi onnestani. Mutta maailmallisia vaikuttimia alkoi ilmaantua minulle aivan kuten Stanfordissakin. Yksi oli houkutteleva työtarjous, joka esitettiin juuri kun lopettelin viidettä vuottani Ricks Collegen rehtorina. Harkitsin tarjousta ja rukoilin siitä ja keskustelin siitä jopa ensimmäisen presidenttikunnan kanssa. He vastasivat lämmöllä sekä osoittaen hieman huumoria mutta eivät tietenkään antaneet mitään ohjausta. Presidentti Spencer W. Kimball kuunteli, kun kuvailin suurelta yhtiöltä saamaani tarjousta, ja sanoi: ”No, Hal, sehän kuulostaa erinomaiselta tilaisuudelta! Ja jos me joskus tarvitsemme sinua, tiedämme, mistä sinut löytää.” He olisivat tienneet, mistä minut löytäisi, mutta ammatilliseen

menestykseen liittyvät toiveeni olisivat voineet muodostaa majan, jonka vuoksi minun olisi vaikea löytää Jumala ja vaikeampaa kuunnella ja seurata Hänen kehotuksiaan.

Vaimoni vaistosi tämän, ja hänellä oli voimakas tunne, ettei meidän pitäisi lähteä Ricks Collegesta. Sanoin: ”Se riittää minulle.” Mutta viisaasti hän vaati, että minun täytyi saada oma ilmoitus. Niinpä minä rukoilin uudestaan. Tällä kertaa sainkin ohjeen mielessäni kuuluvan äänen muodossa, joka sanoi: ”Minä *annan* sinun pysyä Ricks Collegessa vähän pitempään.” Henkilökohtaiset tavoitteeni olisivat voineet sumentaa näkemystäni todellisuudesta ja vaikeuttaa ilmoituksen vastaanottamista.

Kuukausi sen jälkeen kun minua oli siunattu innoitetulla päätöksellä hylätä saamani työtarjous ja jäädä Ricks Collegeen, Tetonin pato lähistöllä murtui. Jumala tiesi, että se pato murtuisi ja että sadat ihmiset tarvitsivat apua. Hän antoi minun etsiä ohjausta ja saada Häneltä lupa jäädä Ricks Collegeen. Hän tiesi kaiken sen,

minkä vuoksi palvelemiseni collegessa ja Rexburgissa saattaisi yhä olla arvokasta. Siellä siis olin ja pyysin usein taivaalliselta Isältä rukouksessa, että Hän antaisi minun tehdä sellaista, mikä auttaisi ihmisiä, joiden omaisuus ja elämä olivat kärsineet tuhossa. Vietin tuntikausia tehden töitä muiden kanssa tyhjentääksemme koteja mudasta ja vedestä. Haluni tietää ja tehdä Hänen tahtonsa soi minulle sielua kasvattavan tilaisuuden.

Tuo tapahtuma havainnollistaa toista tapaa, jolla me voimme luoda esteen Jumalan tahdon tai Hänen meitä kohtaan tuntemansa rakkauden tuntemiselle: emme voi vaatia asioita *oman* aikataulumme mukaan, kun Jumalalla on omansa. Luulin käyttäneeni riittävästi aikaa palvellessani Rexburgissa, ja minulla oli kiire päästä eteenpäin. Joskus se, että toimimme itsepintaisesti oman aikataulumme mukaan, voi peittää meiltä Hänen tahtonsa meitä kohtaan.

Libertyn vankilassa profeetta Joseph Smith pyysi Jumalaa rankaisemaan niitä, jotka vainosivat kirkon jäseniä Missouriissa. Hän rukoili varmaa ja pikaista kostoja. Mutta Herra vastasi hänelle, ”ettei tästä ajasta kulu monta vuotta”⁴, kun Hän huolehtisi noista kirkon vihamiehistä. Opin ja liittojen luvun 121 jakeissa 24 ja 25 Hän sanoo:

”Katso, minun silmäni näkevät ja tuntevat kaikki heidän tekonsa; ja minulla on varattuna pikainen tuomio aikansa heille kaikille;

sillä hetki on määrätty jokaiselle ihmiselle sen mukaan, millaisia hänen tekonsa ovat.”⁵

Me poistamme majan, kun tuntemme ja rukoilemme: ”Tapahtukoon Sinun tahtosi” ja ”Sinun omana aikanasasi”. Hänen aikansa pitäisi olla tarpeeksi nopeaa meille, koska tiedämme, että Hän haluaa vain parasta.

Yksi miniöistäni eli monta vuotta tuntien, että Jumala oli asettanut majan hänen ylleen. Hän oli nuori kolmen lapsen äiti, joka toivoi lisää lapsia. Kahden keskenmenon jälkeen hänen anovista rukouksistaan tuli ahdistuneita. Kun lisää hedelmättömiä vuosia kului, hän tunsu kiusausta vihaan. Kun hänen nuorimmaisensa lähti kouluun,

hänen talonsa tyhjiys tuntui pilkkaavan hänen keskittymistään äitiyteen – samoin tekivät tuttavien suunnittelemattomat ja jopa ei-toivotut raskaudet. Hän tunsu olevansa yhtä sitoutunut ja pyhittäytynyt kuin Maria, joka julisti: ”Minä olen Herran palvelijatar.”⁶ Mutta vaikka hän lausui nämä sanat sydämessään, hän ei kuullut minkäänlaista vastausta.

Toivoen voivansa piristää vaimoiaan hänen miehensä pyysi häntä mukaan työmatkalle Kaliforniaan. Kun mies osallistui kokouksiin, vaimo käveli kauniilla, tyhjällä rannalla. Sydän halkeamaisillaan hän rukoili ääneen. Ensimmäistä kertaa hän ei pyytänyt lisää lapsia vaan jumalallista tehtävää. ”Taivaallinen Isä”, hän huudahti, ”minä annan sinulle kaiken aikani. Näytähän minulle, kuinka voisit täyttää sen.” Hän ilmaisi halukkuutensa viedä perheensä mihin tahansa heitä vaadittaisiinkin menemään. Tuosta rukouksesta seurasi odottamaton rauhan tunne. Se ei tyydyttänyt hänen mielensä halua varmuuteen, mutta ensi kertaa vuosiin se rauhoitti hänen sydämensä.

Tuo rukous poisti majan ja avasi taivaan ikkunat. Kahden viikon kuluessa hän sai tietää odottavansa lasta. Tuo uusi vauva oli vasta vuoden ikäinen, kun poikani ja miniäni saivat lähetystyökutsun. Koska miniäni oli luvannut lähteä minne tahansa ja tehdä mitä tahansa, hän siirsi pelon syrjään ja vei lapsensa ulkomaille. Lähetyskentällä hän sai vielä yhden lapsen – eräänä lähetysaarnajien vaihtopäivänä.

Alistuminen täysin taivaan tahtoon, kuten tämä nuori äiti teki, on välttämätöntä poistaaksemme hengelliset majat, joita joskus kasaamme päämme päälle. Mutta se ei takaa välittömiä vastauksia rukouksiimme.

Abrahamin sydän vaikuttaa olleen oikeanlainen kauan ennen kuin Saara alkoi odottaa lisäkiä ja ennen kuin he saivat luvattua maansa. Taivaalla oli ensin toteutettavana muita päämääriä. Noihin päämääriin sisältyi paitsi Abrahamin ja Saaran uskon kasvattaminen myös iankaikkisten totuuksien opettaminen heille. He kertoivat niistä muille pitkällä, mutkittavalla reitillään heitä varten valmistettuun

maahan. Herran viiveet tuntuvat usein pitkiltä; jotkut kestävät eliniän. Mutta ne on suunniteltu aina siunaamaan. Niiden ei tarvitse koskaan olla yksinäisyyden, surun tai malttamattomuuden aikaa.

Vaikka Hänen aikansa ei aina ole meidän aikamme, me voimme olla varmoja, että Herra pitää lupauksensa. Kaikille teille, joista nyt tuntuu, että Häntä on vaikea tavoittaa, todistan, että päivä on tuleva, jolloin me kaikki näemme Hänet kasvoista kasvoihin. Aivan kuten mikään ei nyt peitä meitä Hänen näkyvistään, ei tule olemaan mitään, mikä peittäisi Hänet meidän näkyvistämme. Me kaikki seisomme itse Hänen edessään. Kuten tyttären-tyttäreni, me haluamme nähdä Jeesuksen Kristuksen nyt, mutta varma jälleennäkemisemme Hänen kanssaan tuomioistuimen edessä tulee olemaan mieluisampi, jos me teemme ensin niitä asioita, jotka tekevät Hänestä yhtä tutun meille kuin me olemme Hänelle. Palvellessamme Häntä meistä tulee Hänen kaltaisiaan, ja me tunnemme olevamme lähempänä Häntä lähestyessämme sitä päivää, jolloin mikään ei kätke näkymäämme.

Liike kohti Jumalaa voi olla jatkuvaa. ”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti”⁷, Vapahtaja opettaa. Ja sitten Hän kertoo meille, kuinka:

”Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.

Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa?’

Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut?’

Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?’

Kuningas vastaa heille: ’Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’⁸

Kun teemme sitä, mitä Herra haluaa meidän tekevän Isänsä lapsille, Hän pitää sitä ystävällisyyden osoituksena Hänelle, ja me tunnemme olevamme lähempänä Häntä tuntiessamme Hänen rakkautensa ja Hänen hyväksyntänsä. Ajan mittaan meistä tulee Hänen kaltaisiaan, ja me ajattelemme tuomiopäivää iloisen odottavina.

Maja, joka tuntuu kätkevän teidät Jumalalta, saattaa olla ihmispelko, sen sijaan että teillä olisi tämä halu palvella muita. Vapahtajan ainoa vaikutin oli ihmisten auttaminen. Monet teistä, kuten minäkin, ovat kokeneet pelkoa

lähestyessään jotakuta, jota olette loukanneet tai joka on vahingoittanut teitä. Ja kuitenkin minä olen nähnyt Herran sulattavan sydämiä kerta toisensa jälkeen, myös omani. Niinpä minä kehotan teitä menemään Herran puolesta jonkun luo, mahdollisista peloistanne huolimatta, tarjotaksenne rakkautta ja anteeksiantoa. Lupaamme teille, että kun te menette, te tunnette Vapahtajan rakkauden tuota henkilöä kohtaan sekä Hänen rakkautensa teitä kohtaan, eikä se tunnu tulevan kaukaa. Teillä tuo haaste saattaa olla perheessä, se saattaa olla yhteisössä tai se saattaa olla toisella puolella maata.

Mutta jos te menette siunaamaan toisia Herran puolesta, Hän näkee ja palkitsee sen. Jos teette näin tarpeeksi usein ja tarpeeksi kauan, tunnette luonteessanne muutoksen Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta. Tunnette olevanne paitsi lähempänä Häntä myös tulevanne yhä enemmän Hänen kaltaiseksi. Sitten, kun te tosiaan näette Hänet, kuten me kaikki tulemme näkemään, teistä tuntuu kuten Moronista, kun hän sanoi: ”Ja nyt minä jätän kaikille jäähyväiset. Pian minä menen lepoon Jumalan paratiisiin, kunnes minun henkeni ja ruumiini yhdistyvät jälleen ja minut saatetaan voitokkaana ilman halki kohtaamaan teidät iloiten suuren Jehovan, sekä elävien että kuolleiden iankaikkisen Tuomarin, tuomioistuinten edessä. Aamen.”⁹

Jos me palvelemme uskossa, nöyryydessä ja haluten toteuttaa Jumalan tahdon, minä todistan, että suuren Jehovan tuomioistuin tulee olemaan mieluisa. Me tulemme näkemään rakastavan Isämme ja Hänen Poikansa, kuten He näkevät nyt meidät – täysin selkeästi ja täydellisellä rakkautella. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 121:1.
2. Ks. Matt. 6:10; Luuk. 11:2; 3. Nefi 13:10; Et. 12:29; OL 109:44; Moos. 4:2.
3. Ks. OL 130:22.
4. OL 121:15.
5. OL 121:24–25.
6. Luuk. 1:38.
7. Matt. 25:34.
8. Matt. 25:35–40.
9. Moroni 10:34.

Presidentti Boyd K. Packer

kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Sovitus

Minne sitten jäsenemme ja lähetyssaarnaajamme menevätkin, sanomamme on Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskon ja toivon sanoma.

Sanomani on suunnattu keskuudessamme niille, jotka kärsivät ja joita painaa syyllisyys ja heikkous sekä epäonnistuminen, suru ja epätoivo.

Vuonna 1971 sain tehtävän osallistua vaarnakonferensseihin Länsi-Samoassa ja muun muassa perustaa uuden vaarnan Upolun saarelle. Puhuttelujen jälkeen nousimme pieneen lentokoneeseen ja lähdimme Savai'in saarelle pitääksemme siellä vaarnakonferenssin. Kone laskeutui ruohikkoiselle kentälle Faalassa, ja sen oli määrä palata seuraavana iltpäivänä hakemaan meidät takaisin Upolun saarelle.

Sinä päivänä, kun meidän oli määrä palata Savai'in saarelta, satoi. Koska tiesimme, ettei kone voisi laskeutua märälle kentälle, ajoimme saaren länsipäähän, jossa oli jonkinlainen kiitorata korallikannaksella. Odotimme kunnes tuli pimeä, mutta konetta ei tullut. Viimein saimme radioviestin välityksellä kuulla, ettei kone ollut myrskyn vuoksi päässyt lähtemään matkaan. Lähetimme vastaukseksi radiosanoman, että tulimme veneellä. Jonkun oli määrä olla meitä vastassa Mulifanuassa.

Kun lähdimme vesille Savai'in sata-
masta, 12-metrinen veneen kapteeni

kysyi lähetysohtajalta, oliko tällä taskulamppua. Onneksi lähetysohtajalla oli, ja hän lahjoitti sen kapteenille. Teimme 21 kilometrin matkan Upolun saarelle hyvin myrskyisellä merellä. Kukaan meistä ei tajunnut, että saarelle oli iskenyt raivoisa trooppinen myrsky ja että me olimme matkalla suoraan sitä kohti.

Saavuimme Mulifanuassa olevan sataman luo. Sinne vei yksi kapea väylä, jonka läpi meidän oli päästävää riuttaa seuraten. Kapean väylän merkkeinä olivat rannalta kohoavalla kukkulalla oleva valo ja toinen valo sitä alempana. Kun venettä ohjattiin niin, että nuo kaksi valoa olivat allekkain, vene olisi oikeassa suunnassa ja ohittaisi vaaralliset karikot, jotka reunustivat väylää.

Mutta sinä yönä valoja oli vain yksi. Kaksi vanhinta oli odottamassa meitä laiturilla, mutta ylitys vei paljon kauemmin kuin tavallisesti. Vahdituaan tuntikausia merkkejä veneestämme vanhimmat väsyivät ja nukahtivat unohtaen syyttää toisen, alemman valon. Sen vuoksi väylä riutan läpi ei näkynyt selkeästi.

Kapteeni ohjasi venettä parhaansa mukaan sitä ainoaa rannalla olevaa ylempää valoa kohti samalla kun yksi miehistön jäsen piteli lainattua

taskulamppua keulan yllä etsien edessä olevia karikkoja. Kuulimme, kuinka aallot murtuivat riuttaan. Kun olimme niin lähellä, että näimme ne taskulampun valossa, kapteeni huusi hädissään peruutusta ja ajoi taaksepäin yrittäen löytää väylän uudelleen.

Monien yritysten jälkeen hän tiesi, että väylän löytäminen olisi mahdollista. Emme voineet tehdä muuta kuin yrittää päästä Apian satamaan, joka oli 64 kilometrin päässä. Olimme avuttomia luonnonvoimien raivoisaa voimaa vastaan. En muista olleeni koskaan niin pimeässä.

Ensimmäiseen tuntiin me emme edistyneet lainkaan, vaikka moottori kävi täydellä teholla. Vene nousi vaivoin ylös vuorenkorkuista aaltoa ja pysähtyi sitten uupuneena sen harjalle potkurien noustessa vedenpinnan yläpuolelle. Potkurien tärinä ravisteli veneen miltei palasiksi, kunnes se taas liukui alas aallon toista puolta.

Me makasimme raajat levällään lastiruuman kannen päällä pidellen käsillämme kiinni toiselta puolen ja painaen varpaillamme toista puolta, jotteivät aallot pyyhkäisisi meitä laidan yli. Veli Mark Littleford menetti otteensa ja paiskautui vasten matalaa

rautakaidetta. Hän sai päähänsä haavan, mutta kaide esti häntä huuhtoutumasta mereen.

Viimein liikuimme eteenpäin, ja oli jo lähes valoisaa, kun lopulta saavuimme satamaan Apiassa. Veneet oli kiinnitetty toisiinsa turvallisuuden vuoksi. Koko laiturilla oli niitä täynnä. Ryövimme veneiden yli yrittäen olla häiritsemättä kannella nukkuvia. Kuljimme Pesegaan, kuivasimme vaatteemme ja suuntasimme Vailuutaihin järjestämään uuden vaaran.

En tiedä, ketkä olivat olleet odotusmassa meitä Mulifanuan rannalla. En antanut kenenkään kertoa minulle. Mutta on totta, että tuon alemman valon puuttuessa me kaikki olisimme voineet hukkuu.

Kirkkomme laulukirjassa on hyvin vanha ja harvoin laulettu laulu, jolla on minulle hyvin erityinen merkitys.

*Isän rakkaus aina loistaa
Niin kuin tuike majakan,
Mutta pienten lamppujemme
Hän myös toivoo palavan.
Synnin yö jo synkkeneepi,
Vihan tyrskyt vyöryä,
Moni silloin toivon katsein
Rannan tulta tähystä.*

*Oman lamppus tulta hoida,
Muista Herraa, merimies.
Satamaan kun purtes pyrkii,
Eksyt pimeään kenties.*

*Kauas ylle ulapoiden
Nosta lamppus loistamaan.
Ehkä jonkun merimiehen
Autat rantaan suojaasaan.¹*

Puhun tänään niille, jotka ovat kenties eksyksissä ja etsivät tuota alempana olevaa valoa, joka auttaisi ohjaamaan heidät takaisin.

Jo alusta asti ymmärrettiin, että kuolevaisuudessa me emme kykenisi olemaan täydellisiä. Meiltä ei odotettu, että eläisimme rikkomatta yhtä tai toista lakia.

”Sillä luonnollinen ihminen on Jumalan vihollinen ja on ollut Aadamin lankeemuksesta asti ja on oleva aina ja ikuisesti, ellei hän taivu Pyhän Hengen kutsuun ja riisu päältänsä luonnollista ihmistä ja tule pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta.”²

Kallisarvoisesta helmestä me saamme tietää, että ”mikään saastainen ei voi asua [Jumalan valtakunnassa]”³, ja niinpä kaikille, jotka tekevät syntiä, varattiin keino tehdä parannus ja tulla

jälleen kelvolliseksi pääsemään taivaallisen Isämme eteen.

Valittiin Välimies, Lunastaja, joka eläisi elämänsä täydellisesti, ei tekisi syntiä ja antaisi ”itsensä uhriksi synnin tähden täyttääkseen lain vaatimukset kaikkien niiden hyväksi, joilla on särkynyt sydän ja murtunut mieli, eikä kenenkään muun hyväksi voida lain vaatimuksia täyttää”⁴.

Alman kirjassa meille opetetaan sovituksen merkitystä: ”Sillä on välttämätöntä, että sovitus suoritetaan; – – tai muuten koko ihmissuvun täytyisi väistämättä hukkuu.”⁵

Jos ette ole tehneet yhtään virhettä, silloin ette tarvitse sovitusta. Jos olette tehneet virheitä, ja kaikki meistä ovat, olivatpa ne vähäisiä tai vakavia, niin silloin teillä on valtava tarve ottaa selville, kuinka ne voidaan pyyhkiä pois, niin että ette ole enää pimeydessä.

”[Jeesus Kristus] on maailman valo ja elämä.”⁶ Kun kiinnitämme katsemme Hänen opetuksiinsa, meidät opastetaan hengellisen turvan satamaan.

Kolmannessa uskonkappaleessa sanotaan: ”Me uskomme, että koko ihmissuku voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia.”⁷

Presidentti Joseph F. Smith on opettanut: ”Ihmiset eivät voi antaa anteeksi omia syntejään; he eivät voi puhdistaa itseään syntiensä seurauksista. Ihmiset voivat lakata tekemästä syntiä ja menetellä oikein vastaisuudessa, ja [sikäli kuin] heidän tekonsa ovat otollisia Herran edessä, [niistä tulee] huomion arvoisia. Mutta kuka korjaa ne vääryydet, joita he ovat tehneet itselleen ja muille ja joita he eivät ilmeisestikään voi itse korjata? Jeesuksen Kristuksen sovituksessa parannuksentekijän synnit pestään pois; vaikka ne olisivat purppuranpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin villa [ks. Jes. 1:18]. Tämä on teille annettu lupaus.”⁸

Emme tiedä tarkalleen, kuinka Herra toteutti sovituksen. Mutta sen me tiedämme, että ristiinnaulitsemisen julma kidutus oli vain osa sitä kauhistuttavaa tuskaa, joka alkoi

Getsemanessa – tuolla kärsimyksen pyhällä paikalla – ja saatettiin päätökseen Golgatalla.

Luukas kirjoittaa:

”Itse hän meni vähän edemmäs, kivenheiton päähän, polvistui ja rukoili:

’Isä, jos tahdot, niin ota tämä malja minulta pois. Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.’

Silloin taivaasta ilmestyi hänelle enkeli, joka vahvisti häntä.

Suuressa tuskassaan Jeesus rukoili yhä kiihkeämmin, niin että hänen hikensä vuoti maahan veripisaroiden tavoin.”⁹

Sikäli kuin olen pystynyt päättämään, on vain yksi ainoa kertomus, jossa Vapahtaja kuvailee omin sanoin, mitä Hän kesti Getsemanen puutarhassa. Ilmoituksessa kerrotaan:

”Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen;

mutta elleivät he tee parannusta, heidän täytyy kärsiä samoin kuin minä, mikä kärsimys sai minut, tosiaankin Jumalan, suurimman kaikista, vapisemaan tuskasta ja vuotamaan verta joka huokosesta.”¹⁰

Elämäne aikana voi olla hetkiä, jolloin olette käyneet paikoissa, joissa teidän ei olisi koskaan pitänyt käydä, ja tehneet asioita, joita teidän ei olisi koskaan pitänyt tehdä. Jos käännytte pois synnistä, kykenette jonakin päivänä tuntemaan rauhan, joka tulee siitä, että kulkee täydellisen parannuksen tietä.

Olivatpa rikkomuksemme olleet mitä tahansa, olivatpa tekomme kenties loukanneet muita kuinka paljon tahansa, tuo syyllisyys voidaan pyyhkiä pois kokonaan. Minusta kenties kaunein virke kaikissa pyhissä kirjoituksissa on se, jossa Herra sanoi: ”Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää.”¹¹

Tämä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ja sovituksen lupaus: ottaa jokainen, joka tulee, jokainen, joka liittyy, ja panna hänet käymään läpi kokemus, niin että elämänsä päättyessä hän voi mennä väliverhon läpi synneistään parannuksen tehneenä ja Kristuksen verellä puhtaaksi pestynä.¹²

Sitä myöhempien aikojen pyhät tekevät ympäri maailman. Se on valo, jota me tarjoamme niille, jotka ovat

pimeydessä ja kadottaneet suuntansa. Minne sitten jäsenemme ja lähetyssaarnaajamme menevätkin, sanomamme on Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskon ja toivon sanoma.

Presidentti Joseph Fielding Smith kirjoitti sanat lauluun ”Onko vaikea ties?” Hän oli rakas ystäväni. Laulu sisältää rohkaisua ja lupauksen niille, jotka pyrkivät noudattamaan Vapahtajan opetuksia:

*Onko vaikea ties,
Jyrkät rinteet nuo
Essäs kohoaa ohdakkeineen?
Kivet haavoja lyö,
Kun sä vaivalla käyt
Päivän helteessä korkeuteen?*

*Sydän uupunut lie,
Sielu yksinäinen?
Eikö huoliisi lohtua näy?
Raskas taakkako myös,
Jonka harteilles sait,
Eikä ainutkaan auttamaan käy?*

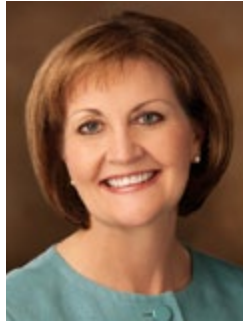
*Ole rohkea vain,
Kun sä matkahan käyt.
Joku vastaan sua lähetettiin.
Ylös silmäsi luo,
Tartu käteensä vain;
Hän vie uusihin korkeuksiin.*

*Näet: puhdas on maa,
Vaiva päättynyt on,
Eikä synty sua valtaansa saa.
Kätös anna sä vain,
Kaikki muu taakse jää;
Kanssaan sinne Hän sun johdattaa.¹³*

Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Isän rakkaus aina loistaa”, *MAP-lauluja*, 1965, 36.
2. Moosia 3:19.
3. Moos. 6:57.
4. 2. Nefi 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Moosia 16:9.
7. UK 3.
8. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 99–100.
9. Luuk. 22:41–44.
10. OL 19:16–18.
11. OL 58:42.
12. Ks. Ilm. 1:5.
13. ”Onko vaikea ties?”, *MAP-lauluja*, 72.

Linda K. Burton
Apuyhdistyksen ylijohtaja

Ensin huomaa, sitten palvele

Harjoituksen myötä meistä jokainen voi tulla enemmän Vapahtajan kaltaiseksi, kun palvelemme Jumalan lapsia.

Yksi suurimmista todisteista, mitä meillä on siitä, että rakas profeettamme presidentti Thomas S. Monson on Herran valitsema palvelija, on se, että hän on oppinut noudattamaan Vapahtajan esimerkkiä – palvelemaan henkilökohtaisesti, yhtä kerrallaan. Ne meistä, jotka ovat astuneet kasteen vesiin, ovat tehneet liiton tehdä samoin. Olemme tehneet liiton muistaa Vapahtaja aina ja pitää Hänen käskynsä¹, ja Hän on sanonut: ”Minun käskyne on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.”²

Huomatkaa, kuinka presidentti Monsonin seuraavat sanat sisältävät saman kutsun: ”Ympärillämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat huomiotamme, rohkaisuamme, tukeamme, lohdutustamme ja ystävällisyyttämme. – Me olemme Herran kädet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan. Hän on riippuvainen meistä jokaisesta.”³

Kuulitteko sen – kutsun rakastaa toinen toistamme? Se, että palvelee yhtä kerrallaan noudattaen Vapahtajan esimerkkiä, ei käy kaikilta helposti. Mutta harjoituksen myötä meistä jokainen voi tulla enemmän Vapahtajan kaltaiseksi, kun palvelemme Jumalan

lapsia. Auttaakseni meitä paremmin rakastamaan toisiamme haluaisin ehdottaa, että painamme mieleen tämän nelisanaisen ohjeen: ”Ensin huomaa, sitten palvele.”

Lähes 40 vuotta sitten mieheni ja minä menimme temppeliin perjantain treffi-iltanamme. Olimme olleet naimisissa vasta vähän aikaa, ja minua jännitti, koska se oli naimisiinmenoni jälkeen vasta toinen kertani siellä. Eräs vieressäni istuva sisar varmaankin huomasi sen. Hän kumartui puoleeni ja kuiskasi kunnioittavasti: ”Älä ole huolissasi. Minä autan sinua.” Pelkoni tyyntyivät, ja pystyin nauttimaan temppeli-istunnon jäljellä olevasta osuudesta. Hän ensin huomasi, sitten palveli.

Meitä kaikkia kehoitetaan noudattamaan Jeesuksen opetuksia ja palvelemaan muita. Tämä kehoitus ei rajoitu enkelimäisiin sisariin. Kun kerron muutamia arkisia esimerkkejä jäsenistä, jotka ovat oppineet ensin huomaamaan ja sitten palvelemaan, kuunnelkaa, mitä Jeesuksen opetuksia ne havainnollistavat.

Eräs kuusivuotias Alkeisyhdistyksen lapsi sanoi: ”Kun minut valittiin luokan apulaiseksi, sain valita kaverin, jonka

kanssa auttaisin. Valitsin [luokastani erään pojan, joka kiusasi minua], koska muut eivät koskaan valitse häntä. Halusin tehdä hänet iloiseksi.”⁴

Mitä tämä lapsi huomasi? Hän huomasi, ettei luokan häirikköä valitse koskaan. Millä tavalla hän palveli? Hän vain valitsi pojan kaverikseen luokan apulaiseksi. Jeesus opetti: ”Rakastakaa vihollisianne, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat.”⁵

Eräässä seurakunnassa Aaronin pappeuden haltijat ensin huomasivat ja nyt palvelevat merkityksellisellä tavalla. Joka viikko nuoret miehet saapuvat aikaisin ja seisovat seurakuntakeskuksen ulkopuolella, satoi tai paistoi, odottaen monien seurakuntansa ikääntyneiden jäsenten saapumista. He nostavat autoista pyörätuoleja ja rollaattoreita, tarjoavat vakaan käsivarren, josta ottaa tukea, ja kärsivällisesti saattavat hopeahapsisia vanhuksia rakennukseen. He todellakin täyttävät velvollisuuttaan Jumalaa kohtaan. Kun he huomaavat ja sitten palvelevat, he ovat elävinä esimerkkeinä Vapahtajan opetuksesta: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”⁶ Kun uusi nuorten opetusohjelma otetaan käyttöön, näiden

nuorten miesten silmät avautuvat epäilemättä näkemään vieläkin enemmän mahdollisuuksia palvella Kristuksen kaltaisella tavalla.

Huomaaminen ja palveleminen vaativat toisinaan suuria ponnistuksia. Eräs innoitettu nuori nainen nimeltä Alexandria huomasi, että hänen serkkunsa Madison ei pystynyt suorittamaan omia Edistymisen-ohjelman vaatimuksiaan, koska hän kärsii vaikeasta autismista. Alexandria innosti seurakuntansa nuoret naiset mukaan. He neuvottelivat johtajiensa kanssa ja päättivät tehdä Maddyn puolesta jotakin sellaista, mitä tämä ei pystynyt tekemään itse. Kukin nuorista naisista suoritti osan Edistymisen-ohjelman toiminnoista ja projekteista sijais-työnä, jotta Maddy voisi saada oman riipuksensa.⁷

Nämä nuoret naiset edistyvät hyvin äitiyden ja Apuyhdistyksen sisaruuden tehtäviin, koska he oppivat ensin huomaamaan, sitten palvelemaan laupiajin tavoin.

Presidentti Monson on muistuttanut meille, että rakkaus, ”tuo Kristuksen puhdas rakkaus”⁸ – eli toisin sanoen huomaaminen ja palveleminen – ”näky selkeästi, kun iäkästä leskirouvaa muistetaan ja hänet tuodaan seurakunnan tapahtumiin” ja ”kun

Apuyhdistyksessä yksin istuva sisar saa kutsun: ”Tule istumaan meidän kanssamme.”⁹ Tähän sopii kultainen sääntö: ”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te samoin heille.”¹⁰

Eräs huomaavainen aviomies palveli kahdella tärkeällä tavalla. Hän kertoo:

”Autoin eräänä sunnuntaina vaimoani, kun hän opetti Alkeisyhdistyksen luokkaa, joka oli täynnä energisiä seitsenvuotiaita. Kun Alkeisyhdistyksen yhteinen tuokio alkoi, huomasin yhden luokan jäsenistä käpertyneenä tuolillaan selvästi-kin pahoilla mielin. Henki kuiskasi minulle, että tyttö tarvitsi lohtua, joten istuin hänen viereensä ja kysyin hiljaisella äänellä, mikä oli vialla. Hän ei vastannut – –, joten aloin laulaa hänelle vaimeasti.

Alkeisyhdistyksessä opeteltiin uutta laulua, ja kun lauloimme: ’Jos kuuntelen sydämelläni, Herran äänen kuulla saan’, aloin tuntea sieluni täyttyvän mitä uskomattomimmalla valolla ja lämmöllä. – – Sain henkilökohtaisen todistuksen Vapahtajamme rakkaudesta tuota tyttöä – – ja itseäni kohtaan. – – Opin, että me olemme [Vapahtajan käsinä], kun palvelemme toista ihmistä.”¹¹

Sen lisäksi että tämä Kristuksen kaltainen veli huomasi tarpeen auttaa vaimoan luokassa, joka oli täynnä energisiä seitsenvuotiaita, hän myös palveli henkilökohtaisesti lasta, joka oli avun tarpeessa. Hän seurasi Vapahtajaa, joka opetti: ”Niitä tekoja, joita te olette nähneet minun tekevän, teidänkin tulee tehdä.”¹²

Äskettäin eräs tulva tarjosi monia tilaisuuksia Jeesuksen Kristuksen opetuslapsille ensin huomata ja sitten palvella. Miehet, naiset, nuoret ja lapset näkivät, kuinka liikerakennuksia ja koteja tuhoutui, ja he jättivät kaiken auttaakseen vaurioituneiden rakennusten raivaamisessa ja korjaamisessa. Jotkut huomasivat, että apua tarvittiin pyykinpesun valtavassa työssä. Toiset pyyhkivät huolellisesti valokuvia, virallisia asiakirjoja, kirjeitä ja muita tärkeitä papereita ja sitten ripustivat niitä varovasti kuivumaan säilyttääkseen sen mitä pystyivät. Huomaaminen ja sitten palveleminen ei ole aina mukavaa eikä se aina sovi omaan aikatauluunne.

Mikä onkaan parempi paikka ensin huomata ja sitten palvella kuin kotona? Esimerkki vanhin Richard G. Scottin elämästä havainnollistaa tätä:

”Yhtenä yönä pieni poikamme Richard, jolla oli sydänvika, heräsi itkien. – – Yleensä vaimoni nousi aina hoitamaan itkevää vauvaa, mutta tällä kertaa sanoin: ’Minä huolehdin hänestä.’

Poikamme sydänvika aiheutti sen, että hänen itkiessään hänen pieni sydämensä löi erittäin taajaan. Yleensä hän oksensi ja tahrui vuodevaatteet. Sinä yönä pidin häntä hyvin lähellä yrittäen rauhoittaa hänen kiivaasti pamppailevaa sydäntään ja saada hänet lopettamaan itkunsa, kun vaihdoin hänelle vaatteet ja laitoin vuoteeseen uudet lakanat. Pidin häntä sylissäni, kunnes hän nukahti. En tiennyt silloin, että vain muutamaa kuukautta myöhemmin hän kuolisi. Tulen aina muistamaan, miten pidin häntä sylissäni silloin keskellä yötä.”¹³

Jeesus sanoi: ”Joka tahtoo teidän joukossanne tulla suureksi, se olkoon toisten palvelija.”¹⁴

Joskus tunnemme kiusausta palvella juuri niin kuin itse haluamme palvella, emmekä välttämättä niin kuin

sillä hetkellä on tarpeen. Kun vanhin Robert D. Hales opetti kaukonäköisen elämäntavan periaatetta, hän kertoi esimerkin siitä, kun hän oli ostamassa lahjaa vaimolleen. Tämä kysyi: ”Oletko ostamassa tätä minulle vai itsellesi?”¹⁵ Jos me palvellessamme sovellamme tätä kysymystä itseemme ja kysymme: ”Teenkö tämän Vapahtajalle vai teenkö tämän itselleni?”, on todennäköisempää, että palvelemisemme muistuttaa Vapahtajan palvelua. Vapahtaja kysyi ja niin pitäisi meidänkin kysyä: ”Mitä haluatte minun tekevän teille?”¹⁶

Muutama viikko sitten olin kiireinen ja lopen uupunut, koska sille päivälle oli liian paljon tehtäviä asioita. Olin toivonut ehtiväni temppeliin sinä päivänä, mutta minusta tuntui, että minulla oli aivan liian kiire. Heti kun mieleeni tuli tuo ajatus siitä, että minulla on liian kiire palvellakseni temppelissä, se herätti minut huomaamaan, mitä tekemistä tarvitsin eniten. Lähdin toimistostani kävelläkseni Suolajärven temppeliin miettien, kuinka aikaisin korvata menettämäni ajan. Onneksi Herra on kärsivällinen ja armollinen ja opetti minulle sinä päivänä ihanan asian.

Kun istuuduin istuntohuoneeseen, eräs nuori sisar kumartui puoleeni ja kuiskasi kunnioittavasti: ”Minua jännittää kovasti. Tämä on minulle vasta

toinen kerta temppelissä. Voitko sinä auttaa minua?” Kuinka hän olisi mitenkään pystynyt tietämään, että juuri ne sanat minun oli tarpeen kuulla? Hän ei tiennyt, mutta taivaallinen Isä tiesi. Hän oli huomannut suurimman tarpeeni. Tarvitsin sitä, että saisin palvella. Hän innoitti tätä nöyrää nuorta sisarta palvelemaan minua pyytämällä minua palvelemaan häntä. Vakuutan teille, että minä olin se, joka hyötyi eniten.

Tunnen syvää kiitollisuutta niitä monia Kristuksen kaltaisia ihmisiä kohtaan, jotka ovat palvelleet perhettämme vuosien varrella. Kiitän sydämestäni rakasta aviomiestäni ja perhettäni, jotka palvelevat epäitsekäästi ja suurta rakkautta osoittaen.

Toivon, että me kaikki pyrimme ensin huomaamaan, sitten palvelemaan. Kun teemme niin, pidämme liitot, ja meidän palvelemisemme, kuten presidentti Monsonin palveleminen, on todisteena meidän opetuslapseudestamme. Tiedän, että Vapahtaja elää. Hänen sovituksensa ansiosta me kykenemme elämään Hänen opetustensa mukaan. Tiedän, että presidentti Monson on profeettamme tänä aikana. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 20:77.
2. Joh. 15:12.
3. ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 86.
4. Canyon H., ”A Good Choice”, *Friend*, tammikuu 2012, s. 31.
5. Matt. 5:44.
6. Matt. 25:40.
7. Ks. ”For Madison”, [lds.org/youth/video/for-madison](https://www.lds.org/youth/video/for-madison).
8. Moroni 7:47.
9. ”Rakkaus ei koskaan katoa”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 124–125; ks. myös *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 107.
10. 3. Nefi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, ”Toista palvellessa”, *Liahona*, elokuu 2012, s. 19; ks. myös Sally DeFord, ”Jos kuuntelen sydämelläni”, *Vuoden 2011 yhteisten tuokioiden ohjelma*, s. 28.
12. 3. Nefi 27:21.
13. ”Avioliiton iankaikkiset siunaukset”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 96.
14. Matt. 20:26.
15. ”Kaukonäköinen huolehtiminen – ajallisesti ja hengellisesti”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 9.
16. Matt. 20:32.

Vanhin Walter F. González
seitsemänkymmenen koorumiin johtokunnasta

Oppikaamme sydämellä

Yksi tapa tulla Kristuksen luokse on pyrkiä oppimaan olennaisia totuuksia sydämellämme.

Tulkaa ”minun luokseni voidaksenne tuntea ja nähdä”¹. Tämä on käsky, jonka Vapahtaja esitti muinaisen Amerikan asukkaille. He tunsivat omin käsin ja näkivät omin silmin, että Jeesus on Kristus. Tämä käsky on aivan yhtä tärkeä meille tänä aikana kuin se oli heille heidän aikanaan. Kun me tulemme Kristuksen luokse, me voimme tuntea ja tietää varmasti² – emme käsillämme emmekä silmillämme vaan koko sydämestämme ja mielestämme – että Jeesus on Kristus.

Yksi tapa tulla Kristuksen luokse on pyrkiä oppimaan olennaisia totuuksia sydämellämme. Kun teemme niin, Jumalalta tulevat vaikutelmat antavat meille tietoa, jota emme voi saada millään muulla keinoin. Apostoli Pietari tiesi varmasti, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika. Vapahtaja selitti, ettei se lähde, josta Pietari oli saanut tietonsa, ollut ”liha eikä veri, vaan [Isä], joka on taivaissa”³.

Profeetta Abinadi selitti niiden tunteiden osuutta, jotka tulevat sydämeemme Jumalalta. Hän opetti, ettemme voi ymmärtää pyhiä kirjoituksia täysin, elleemme käytä ymmärtämiseen sydäntämme.⁴

Tämä totuus on ilmaistu hienosti kuuluisassa lastenkirjassa nimeltä *Pikku prinssi*, jonka on kirjoittanut Antoine de Saint-Exupéry. Tarinassa pikku prinssi ystäväystyy ketun kanssa. Heidän erotessaan kettu kertoo pikku prinssille salaisuuden. Se sanoo: ”Tämä on salaisuuteni. – – Ainoastaan sydämellään näkee hyvin. Tärkeimpiä asioita ei näe silmillä.”⁵

88-vuotias veli Thomas Coelho on hyvä esimerkki ihmisestä, joka on nähnyt tärkeimpiä asioita sydämellään. Hän oli uskollinen korkean neuvostomme jäsen Paysandússa Uruguayssa. Ennen kirkkoon liittymistään hän joutui onnettomuuteen ajaessaan moottoripyörällään. Kun hän makasi maassa kykenemättä seisomaan, kaksi lähetyssaarnaajaamme auttoi häntä nousemaan pystyyn ja palaamaan kotiinsa. Veli Coelho sanoi, että hän tunsii jotakin erityistä, kun lähetyssaarnaajat tulivat hänen avukseen. Myöhemmin hän tunsii jälleen voimakkaita tunteita, kun lähetyssaarnaajat opettivat häntä. Noiden tunteiden vaikutuksesta hän luki Mormonin kirjan kannesta kanteen vain muutamassa päivässä. Hän meni kasteelle, ja siitä päivästä alkaen

hän palveli uupumatta. Muistan, kuinka hän ajoi moottoripyörällään pitkin ja poikin kaupunkimme katuja jopa kylminä ja sateisina talvina tuodakseen muita kirkkoon, jotta he voisivat tuntea, nähdä ja tietää varmasti, kuten hän.

Nykyään kun ympärillämme on niin suuri määrä informaatiota, me saatamme kuvitella, että selaamalla miljoonia verkkosivuja saamme tietää kaiken, mitä meidän on tarpeen tietää. Voimme löytää verkosta hyvää ja huonoa informaatiota, mutta informaatio yksin ei riitä. Jumala on antanut meille erään toisen lähteen, josta saamme suurempaa tietoa⁶, taivaasta lähetettyä tietoa. Taivaallinen Isämme voi antaa meille tällaista tietoa, kun selaamme selestistä verkkoa, joka on sydämesämme ja mielestämme. Profeetta Joseph Smith on sanonut, että hänellä oli ”vanhin kirja [sydämessään]: Pyhän Hengen lahja”⁷.

Me pääsemme käsiksi tähän selestiseen lähteeseen, kun teemme senkaltaisia asioita kuten luemme pyhiä kirjoituksia, kuulemme elävää profeettaa sekä rukoilemme. On myös tärkeää varata aikaa olla levollinen⁸ ja tuntea selestiset kehotukset sekä noudattaa niitä. Kun teemme näin, me ”tuntemme ja näemme” asioita, joita ei voi oppia modernin tekniikan keinoin. Kun olemme vähän kokeneempia selaamaan tätä selestistä verkkoa, me erotamme totuuden, jopa silloin kun luemme maallista historiaa tai muita aiheita. Vilpittömät totuudenetsijät tulevat tuntemaan totuuden kaikesta Pyhän Hengen voimalla.⁹

Nyt varoituksen sana: pahuus ja Herran unohtaminen vaikeuttavat pääsyä tähän selestiseen verkkoon. Nefi sanoi veljilleen, että nämä eivät ”voineet tuntea hänen [Herran] sanojaan”, koska he olivat ”kerkeitä tekemään pahaa [ja] hitaita muistamaan Herraa”¹⁰. Pahuus heikentää kykyämme nähdä ja tuntea sekä rakastaa toisia. Se, että olemme nopeita muistamaan Herraa rukoilemalla ”koko sydämen voimalla”¹¹ ja muistelemalla hengellisiä kokemuksemme, laajentaa kykyämme nähdä ja tuntea sitä, mikä on Kristuksen. Kysyn nyt teiltä:

Barcelona, Espanja

- Muistatteko sen rauhan, jota tunsitte, kun paljon ahdingon jälkeen huusitte Isän puoleen voimallisessa rukouksessa?
- Muistatteko muuttaneenne suunnitelmianne seurataksenne sydämesänne tuntemaan kehotusta?

Mormonin kirjan suurmiehet edistivät pääsyä suurempaan tietoon muistelemalla tärkeimpiä hengellisiä kokemuksiaan. Alma lujitti ja vahvisti lapsiaan muistuttamalla heitä omasta kääntymyskokemuksestaan.¹² Helaman opetti Nefiä ja Lehiä muistamaan – muistamaan, että heidän täytyy rakentaa perustuksensa Kristuksen kalliolle, jottei Paholaisella olisi valtaa heihin.¹³ Meidän täytyy tehdä samoin. Jumalan muistaminen auttaa meitä tuntemaan ja elämään. Tämä antaa syvemmän merkityksen kuningas Benjaminin sanoille. Hän on sanonut: ”Ja nyt, oi ihminen, muista, äläkä huku.”¹⁴

Yksi pyhimmistä vaalimistani muistoista on se tunne, joka minulla oli, kun opin tietämään, että Mormonin kirja on Jumalan sanaa. Opin, että me voimme tuntea sanoin kuvaamatonta iloa. Sinä päivänä polvillani tunsin ja tiesin varmasti asiat, joita en olisi voinut oppia millään muulla tavoin.

Sellainen muisto on ikuisen kiittolisuuden aihe ja vahvistaa minua vaikeina aikoina.

Ne, jotka saavat tietoa, eivät lihalla ja vereltä vaan taivaalliselta Isältämme, tietävät varmasti, että Jeesus on Kristus ja että tämä on Hänen kirkkonsa. Juuri tuo tieto tuo voimaa tehdä välttämättömiä muutoksia, jotta voi tulla Kristuksen luokse. Tästä syystä me kutsumme jokaista sielua ottamaan kasteen, tekemään parannuksen ja kääntymään Hänen puoleensa nyt.¹⁵

Tulemalla Kristuksen luokse jokainen sielu voi nähdä, tuntea ja tietää varmasti, että Kristus kärsi ja sovitti meidän syntimme, jotta me voimme saada iankaikkisen elämän. Jos me teemme parannuksen, meidän ei tarvitse kärsiä tarpeettomasti.¹⁶ Hänen ansiostaan haavoittuneet sielut voidaan parantaa ja särkyneet sydämet voidaan korjata. Ei ole taakkaa, jota Hän ei voi helpottaa tai ottaa pois. Hän tuntee meidän heikkoutemme ja sairautemme. Lupaan ja todistan teille, että kun kaikki ovet näyttävät olevan kiinni, kun kaikki muu tuntuu pettävän, Hän ei petä teitä. Kristus auttaa ja on itse ulospääsy, koska kampa kampa sitten riippuvuutta, masennusta tai jotakin muuta. Hän osaa auttaa kansaansa.¹⁷ Avioliitot ja

perheet, jotka kamppailevat mistä syystä tahansa – taloudellisten haasteiden, median huonojen vaikutteiden tai perheen dynamiikan vuoksi – tuntevat rauhoittavaa vaikutusta taivaasta. On lohduttavaa ”tuntea ja nähdä”, että Hän nousi kuolleista ”parantaminen siivissään”¹⁸, että Hänen ansiostaan me tapaamme taas ne rakkaat, jotka ovat kuolleet, ja syleilemme heitä. Kääntymisemme Häneen palkitaan todellakin parantumisellamme.¹⁹

Tiedän varmasti, että kaikki tämä on totta. Tästä syystä liitän ääneni muinaisen Amerikan varhaisten asukkaiden ääneen huudahtaen: ”Hoosianna! Siunattu olkoon Korkeimman Jumalan nimi!”²⁰ Hän tuo meille pelastuksen. Todistan, että Jeesus on Kristus, pyhä Messias. Hän on Herra Sebaot, Vapahtajamme ja Lunastajamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 3. Nefi 18:25.
2. Ks. 3. Nefi 11:15.
3. Ks. Matt. 16:16–17.
4. Ks. Moosia 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *Pikku prinssi*, 2008, suom. Irma Packalén, s. 72.
6. Ks. Et. 4:13.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 136.
8. Ks. OL 101:16.
9. Ks. Moroni 10:3–5.
10. 1. Nefi 17:45.
11. Moroni 7:48.
12. Ks. Alma 36:5–24; 38:6–9.
13. Ks. Hel. 5:12.
14. Moosia 4:30.
15. Ks. 3. Nefi 9:13.
16. Ks. OL 19:16.
17. Ks. Alma 7:12.
18. 2. Nefi 25:13; ks. myös 3. Nefi 25:2.
19. Ks. 2. Nefi 16:10; 3. Nefi 9:13.
20. Ks. 3. Nefi 11:15–17.

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Käskyistä suurin ja tärkein

Meidän on annettava omistautuneen opetuslapsen elämä osoitukseksi rakkaudestamme Herraa kohtaan.

Historiassa ei ole juuri mitään muuta ryhmää, jota kohtaan tunnen enemmän myötätuntoa kuin yhtätoista jäljelle jäänyttä apostolia kohtaan heti maailman Vapahtajan kuoleman jälkeen. Luulen, että me unohtamme joskus, kuinka todella kokemattomia he yhä olivat ja kuinka täysin riippuvaisia Jeesuksesta he olivat pakostakin olleet. Hän sanoi heille: ”[Ettekö] tunne minua, vaikka olen jo näin kauan ollut teidän seurassanne?”¹

Mutta tietenkään Hän ei ollut heidän mielestään ollut heidän kanssaan läheskään tarpeeksi kauan. Kolme vuotta ei ole pitkä aika kutsua kokonainen kahdentoista apostolin koorumi kourallisesta uusia käännynnäisiä, puhdistaa heistä vanhojen tapojen erheet, opettaa heille Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ihmeet ja jättää heidät sitten viemään työtä eteenpäin, kunnes heidätkin surmataisiin. Melkoisen ällistytävä tulevaisuudenkuva joukolle juuri asetettuja vanhimpia.

Etenkin se vaihe, jossa he jäisivät yksin. Jeesus oli toistuvasti yrittänyt kertoa heille, että Hän *ei* pysyisi fyysisesti heidän luonaan, mutta he eivät joko voineet tai halunneet ymmärtää

niin tuskallista ajatusta. Markus kirjoittaa:

”Hän opetti opetuslapsiaan. Hän sanoi heille: ’Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin, ja he tappavat hänet, mutta kolmen päivän kuluttua hän nousee kuolleista.’

Opetuslapset eivät ymmärtäneet, mitä hän näillä sanoillaan tarkoitti, mutta eivät rohjenneet kysyä häneltä.”²

Sitten – kun heillä oli ollut niin vähän aikaa oppia ja vielä vähemmän aikaa valmistautua – se kammottava asia tapahtui, uskomattomasta tuli totta. Heidän Herransa ja Mestarinsa, heidän Neuvonantajansa ja Kuninkaansa ristiinnaulittiin. Hänen palvelutyönsä kuolevaisuudessa oli ohi, ja kamppaileva pieni kirkko, jonka Hän oli perustanut, näytti olevan tuomittu tulemaan hylätyksi ja katoamaan. Hänen apostolinsa kyllä näkivät Hänet Hänen ylösnousseessa tilassaan, mutta se vain lisäsi heidän hämmennystään. Koska he ovat aivan varmasti mietti-neet: ”Mitä me nyt teemme?”, he kääntyivät pyytämään vastausta Pietarilta, vanhimmalta apostolilta.

Pyydän nyt, että sallitte minulle vapauden esittää tämän sananvaihdon sanoin, joita ei ole pyhissä

kirjoituksissa. Pietari sanoi tovereilleen jotenkin tähän tapaan: ”Veljet, nämä kolme vuotta ovat olleet loistavia. Yksikään meistä ei olisi kyennyt kuvittelemaan vain muutamia lyhyitä kuukausia aiemmin niitä ihmeitä, joita olemme nähneet, ja sitä jumalallisuutta, josta olemme nauttineet. Me olemme puhuneet, rukoilleet ja työskennelleet itse Jumalan Pojan kanssa. Me olemme kulkeneet Hänen kanssaan ja itkeneet Hänen kanssaan, ja tuona kauheana yönä, kun se päättyi, kukaan ei itkenyt katkerammin kuin minä. Mutta se on ohi. Hän on päättänyt työnsä, ja Hän on noussut haudasta. Hän on tehnyt työn omaksi pelastukseksi ja meidän pelastukseksi. Kysytte siis: ’Mitä me nyt teemme?’ En osaa sanoa teille muuta kuin että palatkaa entiseen elämäänne riemuiten. Minä aion lähteä kalaan.” Ja ainakin kuusi kymmenestä muusta jäljellä olevasta apostolista sanoi yksissä tuumin: ”Me tulemme mukaan.” Johannes, joka oli yksi heistä, kirjoittaa: ”He nousivat veneeseen ja lähtivät järvelle.”³

Mutta voi, kalastaminen ei oikein sujunut. Ensimmäisenä yönään taas järvellä he eivät saaneet mitään – eivät yhtä ainuttakaan kalaa. Aamun ensi säteiden myötä he kääntyivät pettyneinä kohti rantaa, jossa he näkivät etäältä hahmon, joka kutsui heitä: ”Lapset, oletteko saaneet mitään?” Apeina nämä apostolit, joista oli tullut taas kalastajia, antoivat vastauksen, jota yksikään kalastaja ei halua antaa. ”Me emme saaneet mitään”, he mutisivat, ja asiaa pahensi entisestään se, että heitä kutsuttiin lapsiksi.⁴

”Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin saatte”⁵, muukalainen huusi – ja noiden yksinkertaisten sanojen myötä ymmärrys täytti pian heidän mielensä. Vain kolme vuotta aiemmin nämä samat miehet olivat olleet kalassa tällä samalla järvellä. Tuossakin tilanteessa he olivat ”tehneet työtä koko yön [eivätkä olleet] saaneet mitään”⁶, kirjoituksissa sanotaan. Mutta eräs rannalla ollut galilealaistoveri oli huutanut heitä laskemaan verkkonsa, ja he saivat niin ”suuren kalaparven”⁷, että heidän verkkonsa repeilivät ja saalis täytti kaksi venettä

niin äärimmilleen, että veneet alkoivat upota.

Nyt niin oli käymässä jälleen. Nämä ”lapset”, kuten heitä oikein kutsuttiin, laskivat innokkaina verkkonsa, ”ja kalaa tuli niin paljon, etteivät he jaksaneet vetää verkkoa ylös”⁸. Johannes sanoi itsestäänselvyyden: ”Se on Herra!”⁹ Ja pidättelemätön Pietari hyppäsi yli veneen laidan.

Ylösnousseen Jeesuksen kanssa kokemansa iloisen jälleennäkemisen jälkeen Pietari kävi Vapahtajan kanssa keskustelun, jota minä pidän apostolisen palvelutyön ratkaisevana käännekohtana yleisesti ja varmastikin Pietarin kohdalla henkilökohtaisesti, sillä se innoitti tämän suurenmoisen kallionlujan miehen majesteettiseen palvelemisen ja apostolisen johtamisen täyttämään elämäänsä. Katsellessaan heidän pieniä kolhiintuneita veneitään, heidän rispaantuneita verkkojaan ja ällistytävää 153 kalan kasaa Jeesus sanoi vanhimmalle apostolilleen: ”Pietari, rakastatko sinä minua enemmän kuin tätä kaikkea?” Pietari vastasi: ”Rakastan, Herra – –, sinä tiedät, että olet minulle rakas.”¹⁰

Vapahtaja reagoi tuohon vastaukseen mutta katsoi edelleen opetuslastaan silmiin ja kysyi uudelleen: ”Pietari, rakastatko sinä minua?” Tämä suuri kalastaja, joka oli epäilemättä hieman hämmentynyt siitä, että kysymys toistettiin, vastasi toisen kerran: ”Rakastan, Herra – –, sinä tiedät, että olet minulle rakas.”¹¹

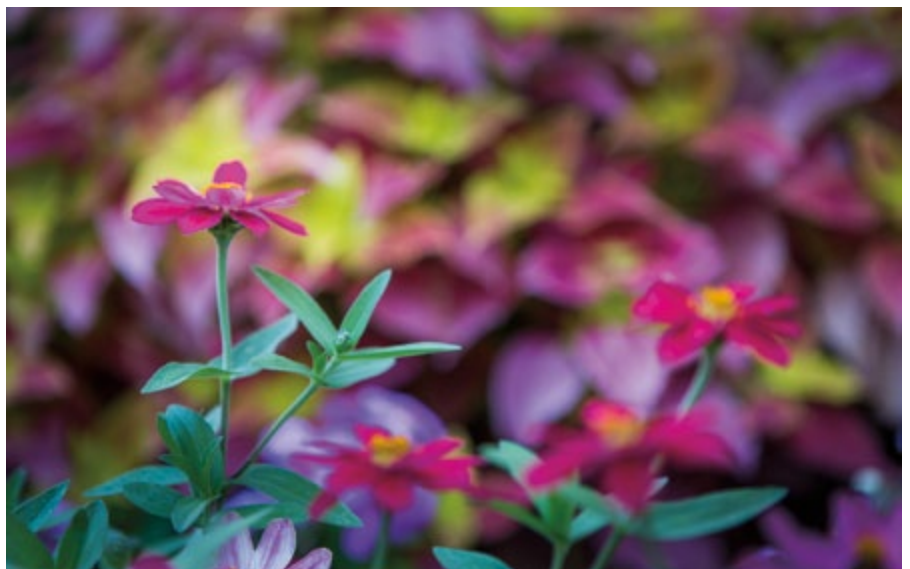
Vapahtaja vastasi jälleen lyhyesti, mutta herpaantumattomasti tutkistellen kysyi kolmannen kerran: ”Pietari, rakastatko sinä minua?” Tässä vaiheessa Pietari varmastikin tunsilonsa todella epämukavaksi. Ehkäpä hänen sydämessään oli muisto vain muutamaa päivää aiemmalta ajalta, kun hänelle oli esitetty toinen kysymys kolme kertaa ja hän oli vastannut aivan yhtä painokkaasti – mutta kieltäen. Tai ehkäpä hän alkoi miettiä, oliko hän ymmärtänyt väärin Mestariopettajan kysymyksen. Tai ehkäpä hän tutki omaa sydäntään etsien rehellistä vahvistusta vastaukselle, jonka hän oli antanut niin auliisti, miltei automaattisesti. Olivatpa Pietarin tunteet

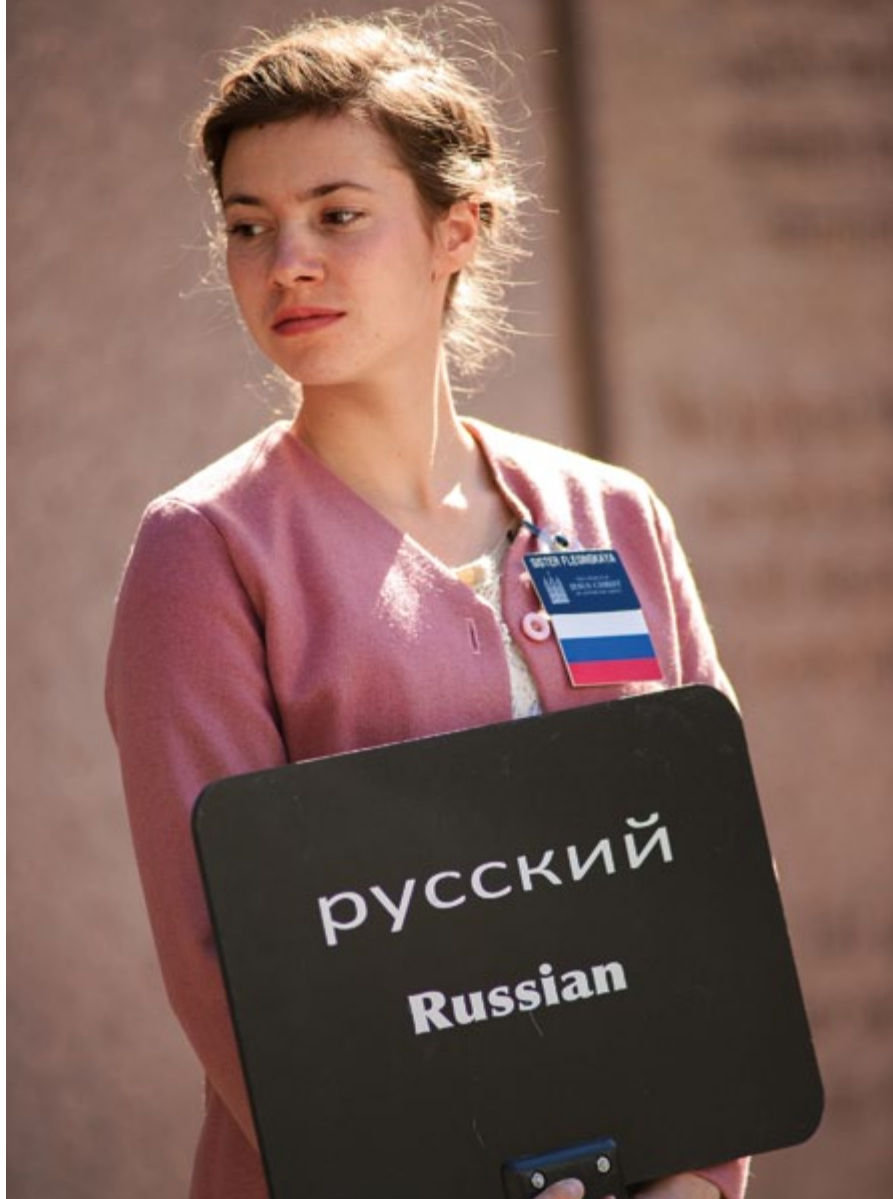
mitkä tahansa, hän sanoi kolmannen kerran: ”Herra, sinä tiedät – –, että olet minulle rakas.”¹²

Tähän Jeesus vastasi (ja tässä jälleen tunnustan, ettei kuvittelemani sananvaihtoa ole pyhissä kirjoituksissa) ehkäpä sanoen jotenkin tähän tapaan: ”Miksi sitten, Pietari, olet täällä? Miksi olemme jälleen tällä samalla rannalla näiden samojen verkkojen äärellä käymässä tätä samaa keskustelua? Eikö ollut ilmeistä silloin ja eikö ole ilmeistä nyt, että jos haluan kalaa, voin saada kalaa? Mutta, Pietari, minä tarvitsen opetuslapsia – ja minä tarvitsen heitä pysyvästi. Minä tarvitsen jonkun ruokkimaan lampaitani ja pelastamaan karitsani. Minä tarvitsen jonkun saarnaamaan evankeliumiani ja puolustamaan uskontoani. Minä tarvitsen jonkun, joka rakastaa minua, todella, todella rakastaa minua, ja rakastaa sitä, mitä taivaallinen Isä on käskennyt minun tehdä. Meidän sanomamme ei ole heikko. Se ei ole hetkellinen tehtävä. Se ei ole onneton. Se ei ole toivoton. Sitä ei tulla sysäämään historian tuhkakasaan. Se on kaikkivaltiaan Jumalan työtä, ja sen on määrä muuttaa maailma. Niinpä, Pietari, toisen ja oletettavasti viimeisen kerran, minä pyydän sinua jättämään tämän kaiken ja lähtemään opettamaan ja todistamaan, ahkeroimaan ja palvelemaan uskollisesti siihen päivään asti, jolloin he tekevät sinulle täsmälleen saman kuin he tekivät minulle.”

Sitten kääntyen kaikkien apostolien puoleen Hän on saattanut hyvinkin sanoa jotenkin tähän tapaan: ”Olitteko te yhtä harkitsemattomia kuin kirjanoppineet ja fariseukset? Kuin Herodes ja Pilatus? Ajattelitteko te heidän laillaan, että tämä työ voitaisiin tuhota yksinkertaisesti tappamalla minut? Ajattelitteko te heidän laillaan, että risti ja naulat ja hauta olivat kaiken sen loppu ja että jokainen voisi autuaasti palata samanlaiseksi kuin mitä aiemmin olivatkin olleet? Lapset, eikö minun elämäni ja rakkauteni koskettanut sydäntänne tätä syvemmin?”

Rakkaat veljeni ja sisareni, en tiedä aivan varmasti, millainen kokemuksemme tulee olemaan tuomiopäivänä, mutta olen hyvin yllättyneet, ellei jossakin vaiheessa tuossa keskustelussa Jumala kysy meiltä täsmälleen samaa, mitä Kristus kysyi Pietarilta: ”Rakastitko sinä minua?” Luulen, että Hän haluaa tietää, josko me kovin kuolevaisessa, kovin riittämättömässä ja joskus lapsellisessa käsityksessämme asioista ymmärsimme ainakin *yhden* käskyn, niistä kaikista suurimman ja tärkeimmän – ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämeistäsi ja koko sielustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi”¹³. Ja jos me sellaisella hetkellä pystymme jotenkin sanomaan: ”Rakastan, Herra. Sinä tiedät, että olet minulle rakas”, niin Hän saattaa muistuttaa meitä siitä, että

muut juhlapöydän antimet, minä sanon: ”Pelkään, että eteenne tulee paljon pitkiä öitä ja tyhjiä verkkoja.” Kutsu on tulla takaisin, pysyä uskollisena, rakastaa Jumalaa ja ojentaa auttava käsi. Sisällytän tuohon vakaan uskollisuuden kutsuun jokaisen lähetytyössä palvelleen vanhimman, joka on joskus seissyt kastealtaassa ja käsi kohotettuna sanonut: ”Jeesuksen Kristuksen antamalla valtuudella.”¹⁶ Tuon toimeksiannon oli määrä muuttaa käännynnäisenne ainiaaksi, mutta sen oli epäilemättä tarkoitus muuttaa iäksi teidätkin. Kirkon nuorille, jotka valmistautuvat lähetytyöhön ja temppeleihin ja avioliittoon, me sanomme: ”Rakastakaa Jumalaa ja pysykää puhtaina tämän sukupolven verestä ja synneistä. Teillä on tehtävänä valtava työ, jota tähdensi tuo hieno asia, josta presidentti Thomas S. Monson eilisäämuna ilmoitti. Taivaallinen Isänne odottaa teiltä uskollisuutta ja rakkautta jokaisessa elämänvaiheessanne.”

Kaikille ääneni kuuluvilla oleville: Kristuksen ääni kuuluu kautta kaikkien aikojen ja kysyy meiltä jokaiselta niin kauan kuin on aikaa: ”Rakastatko sinä minua?” Ja jokaisen meidän puolesta minä vastaan kunniani ja sieluni kautta: ”Rakastamme, Herra. Olet meille todella rakas.” Emmekä me auran tartuttuamme ikinä katso taakse¹⁷, ennen kuin tämä työ on tehty ja Jumalan ja lähimmäistemme rakkaus hallitsee maailmaa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joh. 14:9.
2. Mark. 9:31–32.
3. Joh. 21:3.
4. Ks. Joh. 21:5 ja vastaava kohta englanninkielisestä kuningas Jaakon raamatunkäännöksestä.
5. Joh. 21:6.
6. Luuk. 5:5.
7. Luuk. 5:6.
8. Joh. 21:6.
9. Joh. 21:7.
10. Joh. 21:15.
11. Joh. 21:16.
12. Joh. 21:17.
13. Ks. Luuk. 10:27; ks. myös Matt. 22:37–38.
14. Joh. 14:15.
15. Ks. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, 1994, s. 656; ks. luku 62, jossa on enemmän tietoa tämän juuri perustetun kirkon ahdingosta.
16. OL 20:73.
17. Ks. Luuk. 9:62.

rakkauden tärkein ominaispiirre on aina uskollisuus.

”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni”¹⁴, Jeesus on sanonut. Niinpä meidän tehtävänä on siunata lähimmäisiä, suojella lapsia, auttaa köyhiä ja puolustaa totuutta. Tehtävänä on oikaista vääryyksiä, kertoa muille totuuksista ja tehdä hyvää. Lyhyesti sanottuna meidän on annettava omistautuneen opetuslapsen elämä osoitukseksi rakkaudestamme Herraa kohtaan. Me emme voi luovuttaa emmekä me voi mennä takaisinpäin. Kun olemme kohdanneet elävän Jumalan elävän Pojan, mikään ei ikinä enää ole samoin kuin aiemmin. Jeesuksen Kristuksen ristiinnaulitseminen, sovitusta ja ylösnousemus merkitsevät kristillisen elämän alkua, eivät sen loppua.

Tämän totuuden, tämän todellisuuden ansiosta kourallinen galilealaisia kalastajia, joista oli jälleen tullut apostoleja, jätti nuo verkot toistamiseen ja lähti ilman ainuttakaan synagogaa tai miekkaa¹⁵ muovaamaan sen maailman historiaa, jossa me nyt elämme.

Todistan koko sydämeistäni, sieluni voimalla kaikille, jotka kuulevat minun ääneni, että nuo apostoliset avaimet on palautettu maan päälle ja ne löytyvät Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta. Niille, jotka eivät ole vielä liittyneet joukkoomme tässä suuressa, lopullisessa Kristuksen asiassa, me sanomme: ”Tulkaa.” Niille, jotka kerran olivat kansamme mutta ovat vetäytyneet pois poimien ja valiten mieluummin muutamia kulttuurillisia alkupaloja palautuksen voileipäpöydästä ja jättäen

Presidentti Thomas S. Monson

Huomatkaa siunaukset

Taivaallinen Isämme on tietoinen tarpeistamme ja auttaa meitä, kun me huudamme Hänen puoleensa saadaksemme apua.

Rakkaat veljeni ja sisareni, tässä konferenssissa tulee kuluneeksi 49 vuotta siitä, kun minut hyväksyttiin 4. lokakuuta 1963 kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi. 49 vuotta on pitkä aika. Monella tapaa tuntuu kuitenkin olevan hyvin lyhyt aika siitä, kun seisoin tabernaakkelin puhujakorokkeella ja pidin aivan ensimmäisen yleiskonferenssipuheeni.

Paljon on muuttunut vuoden 1963 lokakuun 4. päivän jälkeen. Me elämme ainutlaatuista aikaa maailmanhistoriassa. Meitä on siunattu niin todella paljon. Ja kuitenkin joskus on vaikea katsoa ympärillämme olevia ongelmia ja sallivuutta ja olla lannistumatta. Olen huomannut, että jos me kielteisten asioiden vatvomisen sijaan otamme hieman etäisyyttä ja mietimme elämässämme olevia siunauksia, myös näennäisen pieniä, joskus huomaamatta jääneitä siunauksia, me voimme kokea suurempaa onnea.

Kun olen tarkastellut kuluneita 49:ää vuotta, olen tehnyt joitakin havaintoja. Yksi niistä on se, että lukemattomat kokemukset, joita minulla on ollut, eivät ole välttämättä olleet niitä, joita pidettäisiin poikkeuksellisina. Itse asiassa ne ovat tapahtuessaan näyttäneet usein vähäpätöisiltä ja jopa tavanomaisilta. Ja kuitenkin ne ovat

jälkeenpäin ajatellen rikastuttaneet ja siunanneet monen elämää – eivätkä vähiten omaani. Suosittelisin tätä samaa harjoitusta teille, nimittäin sitä, että tarkastelette omaa elämääänne ja kiinnitätte erityistä huomiota suuriin ja pieniin siunauksiin, joita olette saaneet.

Omia vuosiani tarkastellessani tietoni siitä, että rukoukset kuullaan ja niihin vastataan, on vahvistunut jatkuvasti. Me tunnemme Mormonin kirjan 2. Nefin kirjasta löytyvän totuuden: ”Ihmiset ovat, jotta heillä voisi olla ilo.”¹ Todistan, että suuri osa tuosta ilosta tulee siitä, että tunnistamme sen, että voimme kommunikoida taivaallisen Isämme kanssa rukouksen välityksellä ja että nuo rukoukset kuullaan ja niihin vastataan – ei ehkä sillä tavoin ja silloin kun me odotimme niihin vastattavan, mutta niihin *tullaan* vastaamaan, ja niihin vastaa taivaallinen Isä, joka täydellisesti sekä tuntee meidät että rakastaa meitä ja joka haluaa, että olemme onnellisia. Eikö Hän ole luvannut meille: ”Ole nöyrä, niin Herra, sinun Jumalasi, johdattaa sinua kädestä ja antaa sinulle vastauksen rukouksiisi”²?

Muutamien seuraavien minuuttien ajan, jotka minulle on varattu, haluaisin kertoa teille vain ihan pienen otannan niistä kokemuksistani, joissa

rukoukset kuultiin ja niihin vastattiin ja jotka jälkeenpäin ajatellen toivat siunauksia niin minun elämäni kuin muidenkin elämään. Päiväkirjani, jota olen pitänyt kaikki nämä vuodet, on auttanut joidenkin yksityiskohtien kanssa, joita en todennäköisesti muuten pystyisi kertomaan.

Vuoden 1965 alkupuolella sain tehtäväksi osallistua vaarnakonferensseihin sekä pitää muita kokouksia ympäri eteläisen Tyynenmeren alueen. Tämä oli ensimmäinen vierailuni tuohon maailman kolkkaan, ja se oli aikaa, joka ei unohdu milloinkaan. Tämän tehtävän kuluessa tapahtui paljon sellaista, mikä oli luonteeltaan hengellistä, tavatessani johtajia, jäseniä ja lähetyssaarnaajia.

Helmikuun viikonloppuna 20.–21. päivä lauantaina ja sunnuntaina olimme Brisbanessa Australiassa pitämässä Brisbanen vaarnan tavanomaisia konferenssikokouksia. Lauantaina kokousten kuluessa minut esiteltiin viereisen alueen piirinjohtajalle. Kätellessäni häntä minulle tuli voimakas tunne siitä, että minun tuli puhua hänen kanssaan ja antaa neuvoja, joten kysyin häneltä, voisiko hän olla mukanani sunnuntain aamukokouksessa, jotta se olisi mahdollista.

Sunnuntain kokouksen jälkeen meillä oli tilaisuus keskustella. Me puhuimme hänen monista tehtävistään piirinjohtajana. Kun teimme niin, tunsin innoitusta tarjota hänelle tiettyjä ehdotuksia, jotka koskivat lähetystyötä ja sitä, kuinka hän ja hänen piirinsä jäsenet voisivat auttaa kokoaikaisia lähetyssaarnaajia heidän työssään hänen alueellaan. Sain myöhemmin tietää, että tämä mies oli rukoillut opastusta tässä asiassa. Hänelle keskustelumme oli erityinen todistus siitä, että hänen rukouksensa kuultiin ja että niihin vastattiin. Tämä oli näennäisen vähäpätöinen tapaaminen, mutta olen vakuuttunut, että Henki ohjasi sitä ja että se vaikutti tuon piirinjohtajan elämään ja palvelustehtävään, hänen piirinsä jäsenten elämään ja alueella palvelevien lähetyssaarnaajien menestykseen.

Veljeni ja sisareni, Herran tarkoitukset täytetään usein, kun me

kiinnitämme huomiota Hengen johdantukseen. Uskon, että mitä enemmän me toimimme saamamme innoituksen ja vaikutelmien mukaan, sitä enemmän Herra uskoo meille Hänen tehtäviään.

Olen oppinut, kuten olen aiemmissa puheissa maininnut, etten koskaan viivyttelen kehotuksen noudattamisessa. Monia vuosia sitten

olin kerran uimassa matkaa vanhassa Deseretin urheiluhallissa Salt Lake Cityssä, kun tunsin innoitusta mennä yliopiston sairaalaan katsomaan hyvää ystävääni, joka oli menettänyt alaraajojensa hallinnan pahanlaatuisen kasvaimen ja sitä seuranneen leikkauksen vuoksi. Lähdin heti altaalta, pukeuduin ja olin pian matkalla katsomaan tätä hyvää miestä.

Kun saavuin hänen huoneeseensa, huomasin sen olevan tyhjä. Kysytyäni asiasta sain tietää, että löytäisin hänet todennäköisesti sairaalan uima-allasosastolta, jota käytettiin fysioterapiaan. Niin kävikin. Ystävänäni oli ohjannut itsensä sinne pyörätuolissaan ja oli ainoa ihminen tuossa hallissa. Hän oli uima-altaan kauimmaisessa päässä, lähellä syvää päätä. Huhuilin hänelle, ja hän ohjasi pyörätuolinsa luokseni tervehtiäkseen minua. Meillä oli miellyttävä juttutuokio, jonka jälkeen saatoin hänet takaisin hänen sairaala-huoneeseensa, jossa annoin hänelle siunauksen.

Sain myöhemmin tietää ystävältäni, että hän oli ollut täysin epätoivoinen tuona päivänä ja että hän oli harkinnut oman henkensä riistämistä. Hän oli rukoillut huojennusta, mutta hänestä oli alkanut tuntua, ettei hänen rukouksiinsa vastattu. Hän meni altaalle ajatellen, että tämä olisi keino päättää hänen kurjuutensa – ohjata pyörätuoli altaan syvään päähän. Minä olin saapunut ratkaisevalla hetkellä, reagoiden siihen, minkä tiedän olleen innoitusta korkeudesta.

Ystävänäni sai elää vielä monta vuotta – onnen ja kiitollisuuden täyttämää vuosia. Kuinka iloinen olenkaan, että sain olla välineenä Herran käsissä tuona ratkaisevana päivänä sillä uima-altaalla.

Eräessä toisessa tilanteessa, kun sisar Monson ja minä olimme ajamassa kotiin vierailtuamme ystävien luona, minä tunsin innoitusta, että meidän tulisi mennä kaupunkiin, jonne oli monen kilometrin ajomatka, vierailemaan iäkkään lesken luona, joka oli joskus asunut seurakunnassamme. Hänen nimensä oli Zella Thomas. Hän oli siihen aikaan asukkaana vanhainkodissa. Tapasimme hänet tuona varhaisena iltapäivänä erittäin heikkona mutta makaamassa levollisesti sängyllään.

Zella oli ollut pitkään sokea, mutta hän tunnisti heti äänemme. Hän kysyi, voisinko antaa hänelle siunauksen, lisäten, että hän oli valmis kuolemaan, jos Herra halusi hänen palaavan kotiin. Huoneessa oli suloinen, rauhallinen henki, ja me

kaikki tiesimme, että hänen aikansa kuolevaisuudessa ei olisi enää pitkä. Zella otti minua kädestä ja sanoi, että hän oli rukoillut hartaasti, että minä tulisin katsomaan häntä ja antamaan hänelle siunauksen. Kerroin hänelle, että olimme tulleet taivaalliselta Isältä saadun suoran innoituksen tähden. Suukotin häntä otsalle tietäen, etten kenties näkisi häntä enää kuolevaisuudessa. Niin kävikin, sillä hän kuoli seuraavana päivänä. Se, että pystyin antamaan hiukan lohtua ja rauhaa ihanalle Zellallemme, oli siunaus hänelle ja minulle.

Tilaisuus olla siunauksena muiden elämässä tulee usein yllättäen. Eräänä erittäin kylmänä lauantai-iltana vuosien 1983–1984 talven aikana sisar Monson ja minä ajoimme useita kilometrejä Midwayn vuoristolaaksoon Utahissa, jossa meillä on koti. Tuona iltana lämpötila oli -31°C , ja halusimme varmistaa, että kaikki oli kunnossa siellä sijaitsevassa kodissamme. Tarkistimme ja huomasimme kaiken olevan kunnossa, joten lähdimme palataksemme Salt Lake Cityyn. Pääsimme vain vaivaiset muutaman kilometriä valtatielle, kun automme lakkasi toimimasta. Olimme täysin jumissa. Olen harvoin, jos koskaan, ollut niin kylmissäni kuin mitä me olimme tuona iltana.

Lähdimme vastentahtoisesti kävelemään lähintä kaupunkia kohden autojen kiitäessä ohitsemme. Lopulta yksi auto pysähtyi, ja nuori mies tarjosi apuaan. Meille selvisi lopulta, että dieselöljy oli sakeutunut polttoainesäiliössämme kylmyyden takia, mikä teki automme ajamisen mahdottomaksi. Tämä ystävällinen nuori mies vei meidät takaisin Midwayn kotiimme. Yritin korvata hänelle hänen palveluksensa, mutta hän kieltäytyi kohteliaasti. Hän sanoi olevansa partiolainen ja haluavansa tehdä hyvän työn. Kerroin hänelle, kuka olen, ja hän osoitti olevansa kiitollinen etuoikeudesta auttaa. Olettaen hänen olevan suunnilleen lähestyväikäinen kysyin häneltä, josko hänellä oli suunnitelmassa palvella lähetystyössä. Hän sanoi, ettei ollut aivan varma, mitä halusi tehdä.

Seuraavana maanantaiaamuna kirjoitin kirjeen tälle nuorelle miehelle ja kiitin häntä hänen ystävällisyydestään. Kirjeessä kannustin häntä palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä. Liitin mukaan erään kirjani ja alleviivasin lähetystyöpalveluun liittyvät luvut.

Noin viikkoa myöhemmin tuon nuoren miehen äiti soitti minulle ja kertoi, että hänen poikansa oli erinomainen nuori mies mutta tiettyjen hänen elämässään olevien vaikutusten takia hänen pitkäaikainen halunsa palvella lähetystyössä oli heikentynyt. Äiti antoi ymmärtää, että hän ja pojan isä olivat paastonneet ja rukoilleet, että pojan sydän muuttuisi. He olivat laittaneet hänen nimensä Utahissa sijaitsevan Provon temppelin rukousluetteloon. He toivoivat, että jotenkin, jollakin tavoin, hänen sydäntään kosketettaisiin ja hänen halunsa palvella lähetystyössä ja palvella Herraa uskollisesti palaisi. Äiti halusi minun tietävän, että hän piti noita kylmän illan tapahtumia vastauksena heidän rukouksiinsa poikansa puolesta. Sanoin: ”Olen samaa mieltä.”

Muutamia kuukausia myöhemmin ja oltuamme lisää yhteydessä tämän nuoren miehen kanssa sisar Monson ja minä olimme ikionnellisia, kun voimme osallistua hänen läksiäisjuhlaansa ennen hänen lähtöään Vancouverin lähetyskentälle Kanadaan.

Oliko se, että tiemme kohtasivat tuona kylmänä joulukuun iltana, sattumaa? En usko niin hetkeäkään. Uskon pikemminkin, että tapaamisemme oli vastaus äidin ja isän vilpittömiin rukouksiin heidän rakkaan poikansa puolesta.

Sanon taas, veljeni ja sisareni, että taivaallinen Isämme on tietoinen tarpeistamme ja auttaa meitä, kun me huudamme Hänen puoleensa saadaksemme apua. Uskon, ettei mikään huolenaiheemme ole liian pieni tai vähäpätöinen. Herra on mukana jopa elämämme yksityiskohdissa.

Haluaisin päättää kertomalla erään kokemuksen, jolla oli vaikutusta satoihin. Se tapahtui Kansas Cityn temppelin kunniaksi järjestetyssä kulttuurijuhlissa vain viisi kuukautta

sitten. Kuten niin monien elämässämme tapahtuvien asioiden kanssa, tämäkin vaikutti tapahtuessaan jälleen yhdeltä kokemukselta, jossa kaikki lopulta järjestyi. Kuitenkin, kun sain tietää temppelin pyhittämistä edeltävänä iltana pidettyyn kulttuurijuhlaan liittyneistä olosuhteista, tajusin, ettei sen illan esitys ollut tavallinen. Se oli ennemminkin melkoisen hätkähdyttävä.

Kuten kaikissa temppelin pyhittämisen yhteydessä pidettävissä kulttuuritapahtumissa, Kansas Cityn Missourin temppelipiirin alueen nuoret olivat harjoitelleet esitystä erillisissä ryhmissä omilla alueillaan. Suunnitelma oli, että kaikki tapaisivat toisensa isossa, vuokratussa kuntakeskuksessa lauantaiamuna ennen esiintymistä, jotta he voisivat opetella, milloin ja mistä tulla sisään, missä heidän tulisi seistä, paljonko etäisyyttä heidän välillään tulisi olla ja kuka olisi heidän vieressään, kuinka he poistuisivat esiintymislavalta ja niin edelleen – paljon yksityiskohtia, jotka heidän tuli oppia päivän aikana sillä aikaa kun ohjelmasta vastaavat yhdistäisivät eri kohtaukset niin, että lopullinen esitys olisi hiottu ja ammattimainen.

Sinä päivänä oli kuitenkin yksi iso ongelma. Koko tuotanto oli riippuvainen ennalta nauhoitetuista osioista, joita näytettäisiin isolla näytöllä nimeltä Jumbotron. Nuo nauhoitetut osiot olivat ratkaisevan tärkeitä koko tuotannolle. Ne eivät vain liittäisi esitystä yhteen kokonaisuudeksi, vaan jokainen televisioitu osio esittelisi seuraavan esityksen. Nuo video-osiot loivat puitteet, joiden varaan koko tuotanto rakentui. Eikä Jumbotron toiminut.

Teknikot tekivät kuumeisesti töitä ratkaistakseen ongelman samalla kun nuoret, joita oli sadoittain, odottivat menettäen kallisarvoista harjoitusaikaa. Tilanne alkoi vaikuttaa mahdottomalta.

Esityksen käsikirjoittaja ja ohjaaja Susan Cooper selitti myöhemmin: ”Kun siirryimme suunnitelmasta A suunnitelmaan B ja sitten Ö, tiesimme, ettei se toimisi. – – Kun katsoimme aikataulua, tiesimme, ettemme pystyisi

eivät koskaan unohda, ei siksi, että lattia oli kova, vaan siksi, että Henki sulatti heidän luunsa.”⁴

Pian tämän jälkeen yksi teknikoista tuli kertomaan, että ongelma oli paikannettu ja korjattu. Hän piti ratkaisua onnena, mutta kaikki nuo nuoret tiesivät, mistä oli kyse.

Kun me sinä iltana saavuimme keskukseen, meillä ei ollut aavistustakaan päivän vaikeuksista. Saimme tietää niistä vasta myöhemmin. Se, mitä näimme, oli kuitenkin kaunis, hiottu esitys – yksi parhaista, mitä olen nähnyt. Nuoret säteilivät upeaa, vahvaa henkeä, jonka kaikki paikalla olleet tunsivat. He tuntuivat tietävän tarkkaan, mistä tulla sisään, missä seistä ja miten olla vuorovaikutuksessa kaikkien muiden ympärillään olevien esiintyjien kanssa. Kun sain tietää, että heidän harjoituksensa oli jäänyt lyhyeksi eikä monia osioita ollut harjoiteltu koko ryhmän kanssa, olin ällistynyt. Kukaan ei olisi tiennyt sitä. Herra oli tosiaan täydentänyt sen, mikä oli jäänyt vajaaksi.

En koskaan lakkaa ihmettelemästä sitä, kuinka Herra voi kannustaa ja ohjata valtakuntansa jokaista osaa, ja silti Hänellä on aikaa antaa innoitusta yhtä henkilöä varten – tai yhtä kulttuurijuhlaa tai yhtä Jumbotronia varten. Se tosiasia, että Hän pystyy siihen, että Hän tekee sen, on todistuksena minulle.

Veljeni ja sisareni, Herra on meidän kaikkien elämässä. Hän rakastaa meitä. Hän haluaa siunata meitä. Hän haluaa meidän tavoittelevan Hänen apuaan. Kun Hän ohjaa ja opastaa meitä ja kun Hän kuulee rukouksemme ja vastaa niihin, me koemme sitä onnea, jota Hän haluaa meidän saavan, tässä ja nyt. Rukoilen, että me olisimme tietoisia Hänen siunauksistaan elämässämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 2. Nefi 2:25.
2. OL 112:10.
3. Susan Cooper, julkaisussa Maurine Proctor, ”Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration”, *Meridian Magazine*, 9. toukokuuta 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, ”Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration”.

tähän itse, mutta tiesimme, että meillä oli yksi suurimmista vahvuuksista alkukerrassa – kolmetuhatta nuorta. Meidän täytyi mennä alas ja kertoa [heille], mitä oli tapahtumassa, ja ammentaa voimaa heidän uskostaan.”³

Vain tuntia ennen kuin yleisö alkaisi saapua keskukseen 3 000 nuorta polvistui lattialle ja rukoili

yhdessä. He rukoilivat, että ne, jotka tekivät töitä Jumbotronin parissa, saisivat innoitusta tietääkseen, mitä tehdä korjatakseen sen. He pyysivät tai vaallista Isäämme täydentämään sen, mitä he itse eivät pystyisi tekemään ajanpuutteen vuoksi.

Eräs, joka kirjoitti siitä jälkepäin, sanoi: ”Se oli rukous, jota nuo nuoret

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Olkaamme kristillisempiä kristittyjä

*Tämä on Kristuksen kutsu jokaiselle kristitylle tänä päivänä:
"Ruoki minun karitsoitani. – – Ruoki minun lampaitani."*

Mitä tarkoittaa olla kristitty? Kristitty uskoo Herraan Jeesukseen Kristukseen ja siihen, että Hän on kirjaimellisesti Jumalan Poika, jonka Hänen Isänsä lähetti kärsimään meidän syntiemme tähden ja toteuttamaan sen äärimmäisen rakkaudenosoituksen, jonka me tunnemme sovituksena.

Kristitty uskoo, että Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen armosta me voimme tehdä parannuksen, antaa toisille anteeksi, pitää käskyt ja saada iankaikkisen elämän.

Sanalla *kristitty* tarkoitetaan sitä, että me otamme Kristuksen nimen päällemme. Me teemme sen menemällä kasteelle ja ottamalla vastaan Pyhän Hengen lahjan niiden käten päällepanemisella, joilla on Hänen pappeutensa valtuus.

Kristitty tietää, että kautta aikain Jumalan profeetat ovat aina todistaneet Jeesuksesta Kristuksesta. Yhdessä taivaallisen Isän kanssa tuo samainen Jeesus ilmestyi profeetta Joseph Smithille vuonna 1820 ja palautti evankeliumin ja alkuperäisen kirkkonsa järjestyksen.

Pyhien kirjoitusten ja Joseph Smithin todistuksen avulla me tiedämme, että Jumalalla, taivaallisella Isällämme, on kirkastettu ja täydellinen lihaa ja luuta oleva ruumis. Jeesus Kristus on Hänen ainosyntyinen Poikansa lihassa. Pyhä Henki on henkipersoonana, jonka tehtävänä on todistaa Isästä ja Pojasta. Jumaluus käsittää kolme erillistä ja erilaista olentoa, jotka ovat yhtä tarkoituksessa.

Koska nämä opit ovat uskomme perusta, niin voiko olla epäilystäkään tai mitään erimielisyyttä siitä, että me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet olemme kristittyjä? Silti jokaiselle kristitylle voidaan esittää yksinkertainen kysymys: millaisia kristittyjä me olemme? Toisin sanoen, kuinka me suoriudumme pyrkimyksessämme seurata Kristusta?

Pohtikaa kanssani tätä kahden kristityn opetuslapsen kokemusta:

"Kun Jeesus kulki Galileanjärven rantaa, hän näki kaksi veljestä, Simonin, toiselta nimeltä Pietarin, ja hänen veljensä Andreaksen. He olivat heittelemässä verkkoa järveen, sillä he olivat kalastajia.

Jeesus sanoi heille: 'Lähtekää minun mukaani. Minä teen teistä ihmisten kalastajia.'

He jättivät heti verkkonsa ja lähtivät seuraamaan Jeesusta."¹

Nykyajan kristittyinäkin meillä on mahdollisuus toimia heti, viipymättä ja päättäväisesti, aivan kuin Pietari ja Andreas: "he jättivät heti verkkonsa ja lähtivät seuraamaan Jeesusta"². Meitäkin pyydetään jättämään verkkomme, hylkäämään maailmalliset tottumuksemme, tapamme ja perinteemme. Meitä pyydetään myös hylkäämään syntimme. "Jeesus kutsui väkijoukon – – ja sanoi heille: 'Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.'³ Se, että hylkäämme jumalattoman käytöksen, on parannuksen-teen alku. Se saa aikaan voimallisen sydämen muutoksen, "niin ettei meillä ole enää halua tehdä pahaa"⁴.

Tämä muutos, jota sanotaan kääntymykseksi, on mahdollista ainoastaan Vapahtajan avulla. Jeesus on luvannut: "Jos ihmiset tulevat minun luokseni, minä näytän heille heidän heikkouksensa. – – Ja minun armoni riittää kaikille ihmisille, jotka nöyrytyvät minun edessäni; sillä jos he nöyrytyvät minun edessäni ja uskovat minuun, niin *minä teen sen, mikä on heikkoo, heissä vahvaksi*."⁵ Kun meidät uudistetaan Kristuksessa, jopa luonteemme muuttuu, emmekä enää halua palata vanhoihin tapoihimme.

Siltikin uskolliset kristityt tulevat aina saamaan siunaukseksen vaikeuksien ja pettymysten kokemuksia. Kun sellaisia jalostavia haasteita tulee, saatamme kokea kiusausta palata vanhoihin tapoihimme. Ristiinnaulitsemisensa jälkeen Vapahtaja ilmestyi naisille ja kertoi heille, että veljet löytäisivät Hänet Galileasta. Kun apostoleista virkaiältään vanhin, Pietari, palasi Galileaan, hänkin palasi tuttuihin tapoihinsa – siihen, mikä häneltä luontui helposti. "Minä lähden kalaan"⁶, hän selitti ja otti muutamia opetuslapsia mukaansa.

Itse asiassa Pietari ja nuo toiset kalastivat koko yön saamatta yhtään kalaa. Seuraavana aamuna Jeesus ilmestyi rannalle ja huusi heille veden

poikki: ”Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle.” Veneessä olleet opetuslapset noudattivat Vapahtajan neuvoa ja huomasivat pian verkkojensa olevan ihmeellisesti täpötäynnä kalaa. Johannes tunnisti heti Vapahtajan äänen, ja Pietari heittäytyi välittömästi veteen ja ui rannalle.⁷

Te kristityt, jotka olette palanneet vanhoihin vähemmän uskollisiin tapoihinne, pohtikaa Pietarin uskollista esimerkkiä. Älkää viivytelkö. Tulkaa kuulemaan ja tunnistamaan Mestarin äänen kutsu. Palatkaa sitten heti Hänen luokseen ja saakaa jälleen Hänen runsaat siunauksensa.

Kun veljet palasivat rannalle, he näkivät aterian, joka sisälsi kalaa ja leipää. ”Tulkaa syömään”⁸, Vapahtaja pyysi. Antaessaan heille ruokaa Hän kysyi Pietarilta kolme kertaa: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?” Kun Pietari sanoi rakastavansa, Vapahtaja pyysi häntä hartaasti: ”Ruoki minun karitsoitani. – – Ruoki minun lampaistani.”⁹

Tämä on Kristuksen kutsu jokaiselle kristitylle tänä päivänä: ”Ruoki minun

karitsoitani. – – Ruoki minun lampaistani” – vie evankeliumiani eteenpäin nuorille ja vanhoille kohottaen, siunaten, lohduttaen, kannustaen ja rakentaen heitä, etenkin niitä, jotka ajattelevat ja uskovat eri tavoin kuin me teemme. Me ruokimme Hänen karitsoitana kodissamme sillä, kuinka me elämme evankeliumin mukaan: pitäen käskyt, rukoillen, tutkien pyhiä kirjoituksia ja osoittaen Hänen rakkauttaan. Me ruokimme Hänen lampaitaan kirkossa, kun palvelemme pappeuskourumeissa ja apujärjestöissä. Ja me ruokimme Hänen lampaitaan kaikkialla maailmassa olemalla hyviä kristittyjä lähimmäisiä, harjoittamalla puhdasta uskontoa käymällä leskien, isättömien, köyhien ja kaikkien tarvitsevien luona ja palvelemalla heitä.

Monelle kutsu olla kristitty voi tuntua vaativalta, jopa musertavalta. Mutta meidän ei tarvitse pelätä tai tuntea riittämättömyyttä. Vapahtaja on luvannut, että Hän tekee meistä kykeneviä työhönsä. Hän sanoi: ”Lähtekää minun mukaani. *Minä* teen teistä ihmisten kalastajia.”¹⁰ Kun lähdemme

Hänen mukaansa, Hän siunaa meitä lahjoilla, kyvyillä ja voimalla tehdä Hänen tahtonsa mukaan. Ne sallivat meidän mennä mukavuusalueemme ulkopuolelle ja tehdä sellaista, mitä emme koskaan aiemmin uskoneet mahdolliseksi. Se voi olla sitä, että kerromme evankeliumista naapureillemme, pelastamme hengellisesti eksyneitä, palvelemme kokoaikaisessa lähetystyössä, palvelemme temppeleissä, kasvatamme lasta, jolla on erityistarpeita, rakastamme tuhlaajapoikaa, palvelemme sairaalloista kumppania, kestämmme väärinymmärryksissä tai kärsimme ahdingoissa. Se tarkoittaa sitä, että valmistaudumme vastaamaan Hänen kutsuunsa sanomalla: ”Käyn minne vain tahdot Sä, Herrani – –. Vien kaikille taivaisen sanoman Sun tahtosi ain täyttäen.”¹¹

Täyttääksemme taivaallisen Isän tahdon me seuraamme Jeesusta Kristusta. Todistan, että Hän kutsuu meitä jatkuvasti seuraamaan itseään. Jos olette vasta opettelemassa myöhempien aikojen pyhien kristillistä sitoutumista tai jos ette ole olleet kovin

aktiivisia kirkossa ja haluatte seurata Häntä jälleen – älkää pelätkö! Herran ensimmäiset opetuslapset olivat kaikki uusia kirkon jäseniä, vasta kääntyneitä Hänen evankeliumiinsa. Jeesus opetti kärsivällisesti kutakin heistä. Hän auttoi heitä täyttämään velvollisuutensa. Hän kutsui heitä ystävikseen ja antoi henkensä heidän puolestaan. Ja Hän on jo tehnyt saman teidän puolestanne ja minun puolestani.

Todistan, että Hänen päättämättömän rakkautensa ja armonsa avulla meistä voi tulla kristillisempiä kristittyjä. Pohtikaa seuraavia Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia. Kuinka me suoriudumme niiden vahvistamisesta itsessämme?

Kristillinen rakkaus. Vapahtaja arvosti jokaista. Hän oli ystävällinen ja huolehtivainen kaikkia kohtaan, Hän jätti ne yhdeksänkymmentäyhdeksän löytääkseen sen yhden¹², sillä Hänelle meidän jokainen hiuskarvammekin on laskettu¹³.

Kristillinen usko. Kiusauksista, koettelemuksista ja vainoista huolimatta Vapahtaja luotti taivaalliseen Isäämme ja päätti olla uskollinen ja

kuuliainen Hänen käskyilleen.

Kristillinen uhraus. Koko elämänsä ajan Vapahtaja antoi ajastaan, voimistaan, ja lopulta sovituksessa Hän antoi henkensä, jotta kaikki Jumalan lapset voisivat nousta ylös ja saada mahdollisuuden iankaikkiseen elämään.

Kristillinen välittäminen. Laupiaan samarialaisen tavoin Vapahtaja pyrki jatkuvasti pelastamaan, rakastamaan ja hoivaamaan ympärillään olevia ihmisiä heidän kulttuuristaan, uskonnostaan tai olosuhteistaan riippumatta.

Kristillinen palvelu. Olipa kyseessä veden nostaminen kaivosta, kala-aterian valmistaminen tai pölyisten jalkojen peseminen, Vapahtaja vietti päivänsä muita palvelleen – uupuneita kohottaen ja heikkoja vahvistaen.

Kristillinen kärsivällisyys. Omien murheidensa ja kärsimystensä keskellä Vapahtaja odotti Isänsä apua. Kärsivällisyydessään meitä kohtaan Hän odottaa meidän menevän itseemme ja tulevan kotiin Hänen luokseen.

Kristillinen rauha. Koko palvelutehtävänsä ajan Vapahtaja kannusti ymmärtämykseen ja puhui rauhan

puolesta. Etenkin opetuslastensa parissa Hän opetti, etteivät kristityt saa kilpailla toisten kristittyjen kanssa, vaikka he olisivatkin erilaisia.

Kristillinen anteeksianto. Vapahtaja opetti meitä siunaamaan niitä, jotka meitä kiroavat. Hän osoitti meille tien rukoilemalla, että ne, jotka ristinnaulitsivat Hänet, saisivat anteeksi.

Kristillinen kääntymys. Kuten Pietari ja Andreas, monet tunnistavat evankeliumin totuuden heti kun vain kuulevat siitä. He kääntyvät siinä samassa. Toisten kohdalla se voi kestää kauemmin. Joseph Smithin saamassa ilmoituksessa Vapahtaja opetti: ”Se, mikä on Jumalasta, on valo; ja se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka¹⁴, kääntymyksemme täydelliseen päivään saakka. Jeesus Kristus on ”maailman valo ja Lunastaja; totuuden Henki”¹⁵.

Kristillinen loppuun asti kestäminen. Koko elämänsä aikana Vapahtaja ei koskaan jättänyt Isän tahtoa tekemättä, vaan kesti vanhurskaudessa, hyvydessä, laupeudessa ja totuudessa kuolevaisen elämänsä loppuun asti.

Nämä ovat niiden luonteenpiirteitä, jotka kuulevat Vapahtajan äänen ja tottelevat sitä. Yhtenä Hänen erityisistä todistajistaan maan päällä lausun kristillisen todistukseni siitä, että Hän kutsuu teitä tänä päivänä: ”Tule sitten ja seuraa minua.”¹⁶ Tulkaa polulle, joka johtaa iankaikkiseen onneen, iloon ja ikuiseen elämään taivaallisen Isämme valtakunnassa. Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 4:18–20.
2. Mark. 1:18.
3. Mark. 8:34.
4. Moosia 5:2.
5. Et. 12:27, kursivointi lisätty.
6. Joh. 21:3.
7. Ks. Joh. 21:3–8.
8. Joh. 21:12.
9. Ks. Joh. 21:15–17.
10. Matt. 4:19, kursivointi lisätty.
11. ”Käyn minne vain tahdot Sä”, *MAP-lauluja*, 176.
12. Ks. Matt. 18:12–14.
13. Luuk. 12:7.
14. OL 50:24.
15. OL 93:9.
16. Luuk. 18:22.

Vanhin Richard G. Scott
kahdentoista apostolin koorumista

Kuolleiden lunastamisen aikaansaama ilo

”Hän istuttaa lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen.”

Herra ilmoitti profeetta Joseph Smithille ylevän opin, joka koskee pyhää kastetoimitusta. Tämä valo saatiin aikana, jolloin muut kristilliset kirkot opettivat, että kuolema määrittä sielun kohtalon peruuttamattomasti ja iankaikkisesti. Ne opettivat, että kastetut palkittiin loputtomalla ilolla, kun taas kaikki muut kohtasivat iankaikkista piinaa vailla lunastuksen toivoa.

Herran ilmoitus siitä, että asianmukaisella pappouden valtuudella kaste voitaisiin suorittaa sijaistoimituksena kuolleiden puolesta, säilytti Hänen lausumansa oikeudenmukaisuuden: ”Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan.”¹ Sijaiskaste voi armollisesti suoda tämän välttämättömän toimituksen kaikille kelvollisille kuolleille, jotka eivät saaneet sitä kuolevaisuudessa.

Tämä loistava oppi on jälleen yksi todiste Jeesuksen Kristuksen sovituksen kaiken käsittävästä luonteesta. Hän teki pelastuksen mahdolliseksi jokaiselle katuvalle sielulle. Hänen sovituksensa voitti kuoleman, ja Hän sallii kelvollisten edesmenneiden saada kaikki pelastuksen

toimitukset sijaistoimituksina.

Kirjeessä, joka kirjoitettiin yli 150 vuotta sitten, Joseph Smith esitti: ”Pyhillä on oikeus tulla kastetuiksi – – sukulaistensa puolesta, jotka ovat kuolleet – – [ja] jotka ovat hengessä vastaanottaneet evankeliumin – – niiden – – välityksellä, joille on annettu tehtävä saarnata heille.”² ”Ne pyhät, jotka jättivät tekemättä työn poismenneiden omaistensa puolesta, tekevät sen oman pelastuksensa uhalla.”³

Profeetta Elia antoi sijaistyön avaimet Joseph Smithille Kirtlandin temppelissä⁴ täyttääkseen Herran lupauksen, että ”hän istuttaa lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät *heidän* isiensä puoleen”⁵.

Myöhempien ilmoitusten myötä, joita on annettu Joseph Smithille ja hänen jälkeensä seuranneille profeetoille, on saatu ymmärrystä ja ohjeita temppelityöstä ja sitä tukevista sukututkimuspyrkimyksistä. Jokainen profeetta Joseph Smithistä lähtien on tähdentänyt sitä, kuinka välttämätöntä on suoda kaikki toimitukset meille itsellemme ja edesmenneille esivanhemmillemme.

Temppeli- ja sukututkimustyö on

yhtä ja samaa työtä, joka jakautuu kahteen osaan. Ne liittyvät yhteen kuten kasteen ja Pyhän Hengen lahjan toimitukset. Jotkut jäsenet eivät pysty tekemään molempia, koska heidän terveytensä tai välimatka temppeliin on esteenä.

Presidentti Howard W. Hunter on opettanut:

”Meidän on toimitettava pappouden temppelitoimitukset, jotka ovat välttämättömät omalle korotuksellemme; sitten meidän on tehtävä välttämätön työ niiden puolesta, joilla ei ollut tilaisuutta ottaa vastaan evankeliumia kuolevaisuudessa. Työ muiden puolesta suoritetaan kahdessa vaiheessa: ensin tutkimalla sukuamme, niin että löydämme esivanhempamme; ja toiseksi toimittamalla temppelitoimitukset antaaksemme heille samat mahdollisuudet kuin elossa olevat saavat.

Silti on monia kirkon jäseniä, joilla on vain rajalliset mahdollisuudet päästä temppeliin. He tekevät parhaansa. He tekevät sukututkimustyötä ja pyytävät muita suorittamaan temppelitoimitukset. Vastaavasti on sellaisia jäseniä, jotka ovat mukana temppelityössä mutta eivät tee sukututkimusta oman sukunsa keskuudessa. Vaikka he suorittavat jumalallista palvelua auttaessaan muita, he menettävät siunauksen, kun eivät etsi omia sukulaisiaan kuten myöhempien aikojen profeetat ovat Jumalan ohjeiden mukaisesti opastaneet. – –

Olen oppinut, että ne, jotka tekevät sukututkimusta ja sitten suorittavat temppelityön niiden puolesta, joiden nimet he ovat löytäneet, tuntevat enemmän iloa siksi, että he saavat molemmat puolet siunauksesta.”⁶

Taivaan Isä haluaa meistä jokaisen saavan tämän tärkeän sijaistyön siunauksen kummankin osan. Hän on ohjannut muita näyttämään meille, kuinka voimme olla kelvollisia siihen. Teidän ja minun tehtävänä on saada itsellemme nuo siunaukset.

Kaikki työ, jota teette temppelissä, on hyvin käytettyä aikaa, mutta toimitusten saaminen toimiessanne sijaisena jonkun oman esivanhempanne puolesta tekee temppelissä vietetystä ajasta pyhemmän, ja saatte vieläkin

suurempia siunauksia. Ensimmäinen presidenttikunta on julistanut: ”Ensimmäisenä velvollisuutenamme on etsiä tietoja omista esivanhemmistamme.”⁷

Haluatteko te nuoret varman tavan poistaa vastustajan vaikutuksen elämästänne? Uppoutukaa tutkimaan tietoja esivanhemmistanne, valmistakaa heidän nimiään pyhiä sijaistointuituksia varten, joita voi tehdä temppelissä, ja menkää sitten temppeliin toimien sijaisina heidän puolestaan, niin että he saavat kasteen ja Pyhän Hengen lahjan toimitukset. Kun vartutte, pystytte osallistumaan myös muiden toimitusten vastaanottamiseen. En osaa ajatella mitään suurempaa suojaa vastustajan vaikutukselta elämässänne.

Venäjäällä Rostov-na-Donun lähetyskentän nuorilta pyydettiin, että jokainen indeksoisi 2 000 nimeä ja valmistaisi sitten ainakin yhden oman sukulaisensa nimen temppelitoimituksia varten. Ne, jotka saavuttivat tämän tavoitteen, kutsuttiin pitkälle linja-automatkalle uuteen Kiovan temppeliin Ukrainaan. Eräs nuori mies kertoi omasta kokemuksestaan: ”Käytin paljon aikaa pelaten tietokonepelejä. Kun aloin indeksoida, minulla ei ollut aikaa pelata. Alussa ajattelin: ”Voi ei! Miten tämä onnistuu?” Kun tämä projekti oli ohi, en ollut enää edes kiinnostunut peleistä. – – Sukututkimustyö on sellaista, mitä voimme tehdä täällä maan päällä ja mikä säilyy taivaassa.”

Monet uskolliset pyhät ovat tutkineet sukulinjojaan, ja he käyttävät FamilySearchin varaamisominaisuutta varatakseen toimitukset, niin että heidän oman sukunsa jäsenet voivat toimia sijaisina. Nimien varaamisen tarkoituksena on suoda jäsenille kohtuullinen aika suorittaa toimitukset esivanhempien ja sivusukulaisten puolesta. Tällä hetkellä varattuja nimiä on 12 miljoonaa, ja niitä vastaavia toimituksia on miljoonia. Monet nimet ovat olleet varattuina vuosikausia. Esivanhemmat, jotka on löydetty, ovat epäilemättä innoissaan ja haltioissaan, kun heidän nimensä selvitetään toimituksia varten. He eivät kenties kuitenkaan ole kovinkaan onnellisia, kun heidän täytyy edelleen odottaa, kunnes toimitukset suoritetaan.

Kannustamme niitä teistä, joilla on laaja varasto nimiä, jakamaan nimet, niin että sukulaisenne tai seurakuntanne tai vaarnanne jäsenet voivat auttaa teitä suorittamaan tämän työn. Voitte tehdä tämän jakamalla temppelikortteja niille seurakuntanne tai vaarnanne jäsenille, jotka ovat halukkaita auttamaan, tai FamilySearchin tietokonejärjestelmää käyttäen lähettää nimet suoraan temppeliin. Tätä jälkimmäistä vaihtoehtoa Cindy Blevins Casperista Wyomingista Yhdysvalloista on käyttänyt vuosia.

Sisar Blevins kastettiin teinikäisenä, ja hän on sukunsa ainoa jäsen, joka on liittynyt kirkkoon. Hän on tehnyt valtavan määrän sukututkimustyötä. Mutta nimiä on aivan liian paljon, että hän ja hänen perheensä voisivat ne suorittaa. Tämän vuoksi sisar Blevins on lähettänyt nimet temppeliin, ja hän kertoo, että toimitukset tehdään usein muutaman viikon kuluessa tavallisesti jommasakummassa hänen kotiaan lähinnä olevassa temppelissä. Hän kertoo, että hänestä on mukava ajatella, että hänen ystävänsä ja naapurinsa hänen omassa seurakunnassaan ja

vaarnassaan saattavat olla niitä, jotka auttavat suorittamaan työn hänen esivanhempiansa puolesta. Hän arvostaa sitä, että he tekevät tätä työtä.

Rakas vaimoni Jeanene rakasti sukututkimustyön tekemistä. Kun lapsemme olivat pieniä, hänellä oli tapana vuorotella ystäviensä kanssa lasten kaitsemisessa, jotta hän pystyi aina muutaman viikon välein tutkimaan muutaman tunnin ajan sukulinjojamme. Kun nuorin lapsemme muutti pois kotoa, Jeanene kirjoitti omaan päiväkirjaansa näin: ”Olen juuri tehnyt erään päätöksen ja haluan julistaa sen kuuluvalla äänellä. Miken vanhasta huoneesta on tullut minun sukututkimustyöhuoneeni. Se on hyvin varustettu, jotta voin järjestää aikakirjat ja työskennellä niiden parissa. Elämäni keskittyy nyt keskeisen tärkeään sukututkimukseen ja nimien lähettämiseen temppeliin. Olen hyvin innoissani ja palan halusta ryhtyä työhön.”⁸

Erään toisen kerran hän kirjoitti päiväkirjaansa: ”Koin ihmeen Mel Olsenin sukututkimustoimistossa, kun hän ojensi minulle tulosten kaikista tiedossa olevista sukupuistani.

Tuloste oli otettu Ancestral File -tietokonearkiston päivitetystä tiedostoista, jotka on lähetetty sukututkimusseuraan. Tiedot ovat peräisin pääasiassa neljän polven ohjelman aikakirjoista, johon ohjelmaan kirkko kannusti monia vuosia sitten. Tuntui ylivoimaiselta ajatella edessäni olevaa valtavaa tehtävää koota kaikkien esivanhempieni sukutiedot sukuseuroista ja saada ne kaikki tietokoneelle, kun Ancestral File -tietokonearkisto ensimmäisen kerran jaettiin laajaan käyttöön. Ja siinä ne olivat kaikki kauniisti järjestyksessä ja lasertulosteina edessäni olevalla työpöydällä. Olin niin haltioissani ja niin häkellyksissäni, että vain istuin siinä hölmistyneenä, ja sitten aloin itkeä, koska olin niin onnellinen. – – Minulle, joka olen sinnikkäästi, huolellisesti tutkinut sukua kolmenkymmenen vuoden ajan, kaikkien näiden asiakirjojen tietokoneelle saaminen on todella jännittävää. Ja kun ajattelen niitä satojatuhansia ihmisiä, jotka nyt tai pian tallentavat tietokoneelle valtavia järkäleitä väestönlaskentatietoja ja yksityisiä sukututkimuslevykeitä, – – olen aivan innoissani. Tämä on todella Herran työtä, ja Hän johtaa sitä.”⁹

Olen riittävässä määrin maistanut tämän ylevän työn hedelmiä tietääkseni, että avaimet, jotka Elia palautti Joseph Smithille, suovat sydäntemme liittyä yhteen ja jokaisen meistä tulla liitetyksi niihin esivanhempimme, jotka odottavat apuamme. Pyhissä tempeleissä täällä maan päällä suorittamamme työn avulla, jota tehdään Vapahtajan antamalla valtuudella, meidän esivanhempamme saavat pelastavat toimitukset, joiden ansiosta he voivat nauttia iankaikkisesta onnesta.

Aikaisemmin yksittäiset jäsenet, joilla on ollut syvä vakaumus työn pyhydestä, ovat uskollisesti kohdanneet haasteen, joka on tuntunut samalta kuin yrittäisi yksin korjata käsin kaiken viljasadon Nebraskassa. Nyt työssä on monta voimakasta leikkuupuimuria. Yhdessä me pysytymme suorittamaan ja suoritammekin vaaditun työn.

Todistan, että Elian henki koskettaa monien Isän lasten sydäntä kaikkialla maailmassa saaden kuolleiden puolesta suoritettavan työn kiihtymään ennennäkemättömällä vauhdilla.

Mutta entä sinä? Oletko sinä rukoilut omien esivanhempiesi puolesta suoritettavan työn hyväksi? Siirrä syrjään ne asiat elämässäsi, joilla ei oikeastaan ole merkitystä. Päätä tehdä jotakin sellaista, millä on iankaikkisia seurauksia. Kenties olet tuntenut innoitusta etsiä esivanhempia, mutta et tunne olevasi sukututkija. Huomaatko, ettei sinun enää tarvitsekaan olla? Kaikki alkaa rakkaudesta ja vilpittömästä halusta auttaa verhon toisella puolella olevia, jotka eivät voi auttaa itseään. Katso ympärillesi. Omalla alueellasi on joku, joka voi auttaa sinua onnistumaan.

Tämä työ on hengellistä työtä, valtavaa yhteistyötä verhon kummallakin

puolella, ja apua annetaan kumpaankin suuntaan. Olitpa missä tahansa maailmassa, niin rukouksen, uskon, päättäväisyyden, ahkeruuden ja joidenkin uhrausten avulla voit omalta osaltasi edistää tätä työtä voimallisesti. Aloita nyt. Lupaam sinulle, että Herra auttaa sinua löytämään keinon. Ja se antaa sinulle mahtavan tunteen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joh. 3:5.
2. *History of the Church*, osa 4, s. 231.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 493–494.
4. Ks. OL 110:13–16.
5. OL 2:2, kursivointi lisätty.
6. Ks. ”Temppelein innoittama kansa”, *Valkeus*, toukokuu 1995, s. 5–6.
7. Ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 29. helmikuuta 2012, kursivointi lisätty.
8. Jeanene Watkins Scott, henkilökohtainen päiväkirja, huhtikuu 1988.
9. Jeanene Watkins Scott, henkilökohtainen päiväkirja, 23. syyskuuta 1989.

Russell T. Osguthorpe
pyhäkoulun ylijohtaja

Askeleen lähemmäksi Vapahtajaa

Kääntymys on kaiken evankeliumin oppimisen ja opettamisen päämäärä. Kääntymys ei ole kertaluonteinen tapahtuma. Se on elinikäinen pyrkimys tulla enemmän Vapahtajamme kaltaiseksi.

Viiime kesänä lyhyt artikkeli, jonka olin kirjoittanut, ilmestyi *Ensign*-lehdessä. Poikani kirjoitti minulle sähköpostia sanoen: ”Isä, ehkä voisit kertoa meille, kun sinulta on ilmestymässä artikkeli.” Vastasin hänelle: ”Halusin vain nähdä, luetaanko teillä kirkon lehtiä.” Poikani kirjoitti taas ja selitti, että hänen kymmenvuotias tyttärensä oli ”läpäissyt kokeen. Hän haki *Ensignin* postilaatikosta, tuli sisään ja luki sen. Sitten hän tuli ylös huoneeseemme ja näytti meille artikkelisi.”

Pojantyttäreni luki *Ensign*-lehden, koska hän halusi oppia. Hän toimi omin neuvoin käyttämällä tahdonvapauttaan. Ensimmäinen presidenttikunta on hiljattain hyväksynyt nuorille uuden oppiaineiston, joka tukee nuorten luontaista halua oppia evankeliumia, elää sen mukaan ja kertoa siitä. Verkossa on nyt tarkasteltavana uutta lähdeaineistoa. Tammikuussa alamme käyttää sitä luokissa. (Lisää tietoa uudesta nuorten oppiaineistosta on osoitteessa lds.org/youth/learn.)

Kun Vapahtaja opetti, oppijan tahdonvapaus oli etusijalla. Hän näytti

meille paitsi sen, mitä opettaa, myös sen, kuinka opettaa. Hän keskittyi oppijan tarpeisiin. Hän auttoi yksilöitä saamaan totuuden selville omakohteisesti.¹ Hän kuunteli aina heidän kysymyksiään.²

Tämä uusi oppiaineisto auttaa meitä kaikkia oppimaan ja opettamaan Vapahtajan tavalla kodeissamme ja luokkahuoneissamme.³ Kun teemme niin, me vastaamme Hänen kutsuunsa ”tule – ja seuraa minua”⁴, aivan kuten vanhin Robert D. Hales niin kauniisti opetti. Kun tätä uutta oppiaineistoa kehitettiin, näin apujärjestöjen ja seminaarin johtajien ja opettajien neuvottelevan vanhempien kanssa, jotta he voisivat vastata oppijoidensa tarpeisiin. Olen nähnyt nuorten naisten luokissaan, nuorten miesten Aaronin pappeuden koorumeissaan ja nuorten pyhäkoululuokissaan oppivan käyttämään tahdonvapauttaan ja toimimaan omasta puolestaan.

Eräs nuorten pyhäkoulunopettaja pohti, kuinka auttaa kahta autistista nuorta miestä toimimaan omasta puolestaan. Kun hän pyysi luokan jäseniä

kertomaan oppimastaan, hän oli huolissaan, että nuo kaksi nuorta miestä saattaisivat kieltäytyä tehtävästä. Mutta he eivät tehneet niin. Toinen nousi opettaakseen, mitä hän oli oppinut, ja pyysi sitten autistista luokkatoveriaan auttamaan häntä. Kun ensimmäinen pojista alkoi takellella, hänen luokkatoverinsa pysyi hänen rinnallaan ja kuiskasi hänen korvaansa, jotta hän voisi tuntea onnistuvansa. Sinä päivänä he molemmat opettivat. He opettivat sitä, *mitä* Vapahtaja opetti, mutta he opettivat myös sitä, *miten* Vapahtaja opetti. Kun Vapahtaja opetti, Hän toimi rakkaudesta sitä kohtaan, jota Hän oli opettamassa, aivan kuten tämä luokkatoveri toimi ystäväänsä kohtaan.⁵

Kun opimme ja opetamme Hänen sanaansa Hänen tavallaan, me otamme vastaan Hänen kutsunsa ”tule ja seuraa minua”. Me seuraamme Häntä askel kerrallaan. Me pääsemme lähemmäksi Vapahtajaa joka askeleella. Me muutumme. Herra tiesi, ettei hengellinen kasvu tapahdu yhdellä kertaa. Se tapahtuu vähitellen. Joka kerta, kun otamme vastaan Hänen kutsunsa ja päätämme seurata Häntä, me edistymme tiellä täydelliseen kääntymykseen.

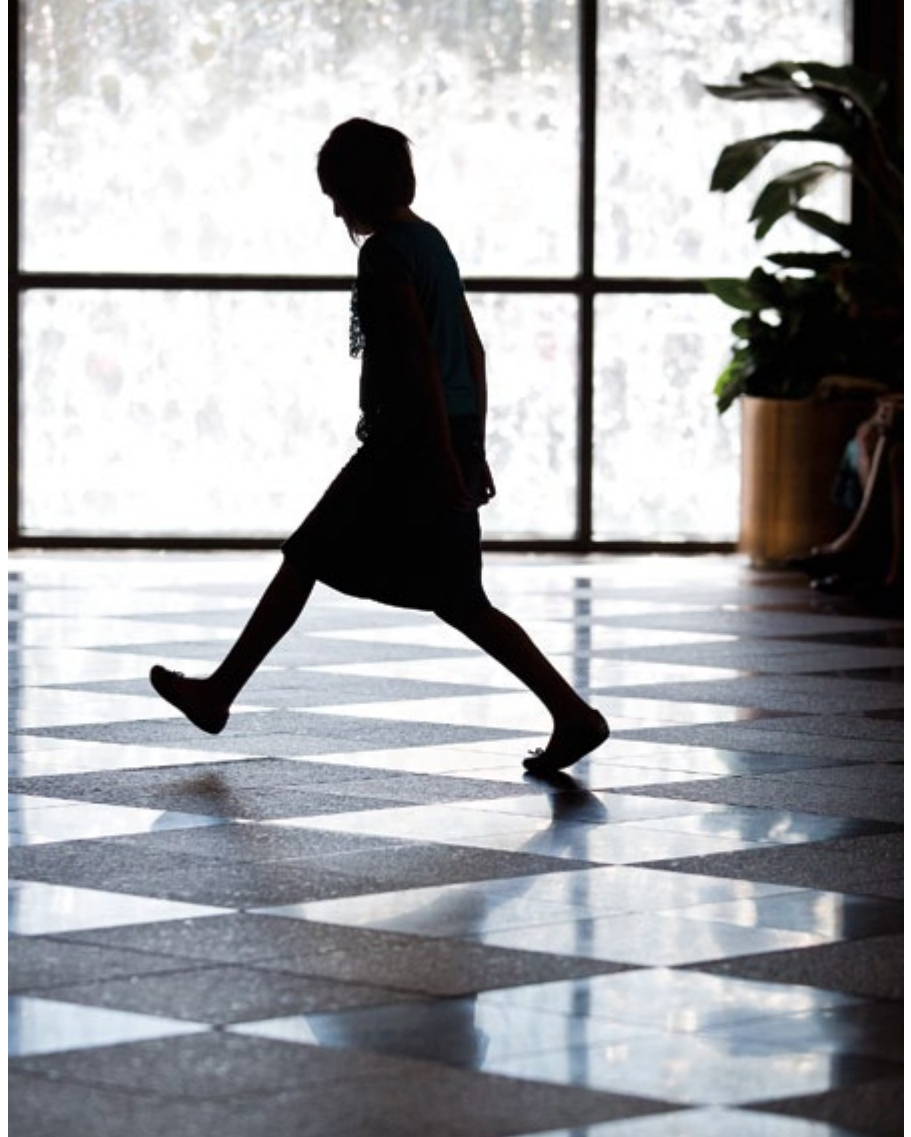
Kääntymys on kaiken evankeliumin oppimisen ja opettamisen päämäärä. Kääntymys ei ole kertaluonteinen tapahtuma. Se on elinikäinen pyrkimys tulla enemmän Vapahtajamme kaltaiseksi. Vanhin Dallin H. Oaks on muistuttanut meitä siitä, että *tietäminen* ei riitä. Kääntymisen ”vaatii meitä *tekemään* jotakin ja *tulemaan* joksikin”⁶. Joten kääntymykseen tähtäävä oppiminen on jatkuva tietämisen, tekemisen ja joksikin tulemisen prosessi. Niin ikään kääntymykseen tähtäävä opettaminen vaatii keskeistä evankeliumin oppia, kehotuksia toimia ja luvattuja siunauksia⁷. Kun opetamme tosi oppia, me autamme oppijaa tietämään. Kun kehotamme muita toimimaan, autamme heitä harjoittamaan oppia tai elämään sen mukaan. Ja kun Herran lupaamat siunaukset tulevat, me muutumme. Meistä voi Alman tavoin tulla uusia luotuja.⁸

Uudella nuorten oppiaineistolla on yksi keskeinen päämäärä: auttaa nuoria kääntymään Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. Näin hiljattain erään nuoren miehen eräissä nuorten pyhäkoululuokassa saavan totuuden omakohtaisesti selville. Kun huomasin, että hänen oli hankalaa yhdistää sovitusta omaan elämäänsä, kysyin häneltä, oliko hän koskaan kokenut anteeksiantoa. Hän vastasi: ”Joo, kuten sillä kerralla, kun mursin yhden kaverin nenän, kun pelasimme jalkapalloa. Olin siitä pahoillani. Mietin, mitä minun pitäisi tehdä, jotta minulle tulisi parempi olo. Niin sitten menin hänen kotiinsa ja pyysin häntä antamaan minulle anteeksi, mutta tiesin, että minun piti tehdä enemmän, joten rukoilin ja sitten tunsin, että taivaallinen Isä antoi anteeksi myös minulle. Tätä sovitus tarkoittaa minulle.”

Kertoessaan luokassa tuona päivänä kokemuksestaan hän luki kohdasta Joh. 3:16 – ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa” – ja todisti sitten sovituksen voimasta. Tämä oppi ei ollut tälle nuorelle miehelle enää abstrakti käsite. Siitä tuli osa hänen elämäänsä, koska hän esitti oman kysymyksensä ja käytti sitten tahdonvapauttaan toimia⁹.

Tämä nuori mies koki etenevää kääntymystä, ja niin kokivat hänen luokkatoverinsakin. He keskittyivät erääseen keskeiseen oppiin tutkimalla pyhiä kirjoituksia. He vertasivat noita pyhiä sanoja omaan elämäänsä ja todistivat sitten niistä siunauksista, joita he olivat saaneet sen seurauksena, että he elivät opin mukaan. Opettaessamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia me keskityimme pyhiin kirjoituksiin ja nykyajan profeettojen sanoihin. Me turvaudumme pyhään tekstiin auttaaksemme vahvistamaan uskoa ja lujittamaan todistusta sekä auttaaksemme kaikkia kääntymään täydellisemmin. Uusi nuorten oppiaineisto auttaa kaikkia, jotka käyttävät sitä, ymmärtämään Jumalan sanaa ja elämään sen mukaisesti.

Opettaessani pyhiä Costa Ricassa näytin kirjaa *Opettaminen, kutsu- muksista suurin* ja kysyin: ”Kuinka

monella teistä on tämä oppikirja?” Melkein kaikki nostivat kätensä. Sanoin hymyillen: ”Ja te varmaan luette sitä joka ikinen päivä.” Yllätyksekseni eräs sisar eturivistä nosti kätensä ilmaisten, että hän luki sitä joka päivä. Pyysin häntä tulemaan puhujakorokkeelle ja selittämään. Hän vastasi: ”Minä luen Mormonin kirjaa joka aamu. Sitten minä luen jonkin kohdan kirjasta *Opettaminen, kutsu- muksista suurin*, jotta voin opettaa lapsilleni parhaimmalla mahdollisella tavalla sen, mitä olen juuri oppinut.”

Tuo sisar halusi oppia ja opettaa Herran sanaa Herran tavalla, joten hän opiskeli Herran sanaa pyhistä kirjoituksista ja sitten hän opiskeli, kuinka voisi opettaa Herran sanaa niin että hänen lapsensa voisivat tulla täysin kääntyneiksi. Uskon, ettei tuon sisaren evankeliumin oppimisen ja opettamisen tapa muodostunut yhdellä kertaa.

Hän teki päätöksen tehdä jotakin. Ja mitä enemmän hän teki sitä, mitä hän tiesi, että hänen tulisi tehdä, sitä enemmän Herra vahvisti häntä kulkemaan Hänen tietään.

Joskus tie kääntymykseen voi olla pitkä ja kova. Lankoni oli vähemmän aktiivinen kirkossa 50 vuoden ajan. Hän alkoi hyväksyä Vapahtajan kutsun tulla takaisin vasta ollessaan kuusissakymmenissään. Monet auttoivat häntä matkan varrella. Eräs kotiopettaja lähetti hänelle postikortin joka kuukausi 22 vuoden ajan. Mutta lankoni täytyi päättää, että hän halusi tulla takaisin. Hänen täytyi käyttää tahdonvapauttaan. Hänen täytyi ottaa tuo ensimmäinen askel – ja sitten seuraava ja sitä seuraava. Nyt hän ja hänen vaimonsa on sinetöity yhteen, ja hän palvelee piispakunnassa.

Näytimme hänelle hiljattain videot, joita on kehitetty johtajien ja opettajien

Ateena, Kreikka

avuksi uuden oppiaineiston käyttöön-otossa. Katsottuamme nuo videot lankoni nojautui taaksepäin tuolissaan ja sanoi melkoisen liikuttuneena: ”Ehkä jos minulla olisi ollut nuo, kun olin nuori, en olisi luopunut.”

Useita viikkoja sitten tapasin nuoren miehen, jolla oli vaikeuksia. Kysyin häneltä, oliko hän kirkon jäsen. Hän kertoi olevansa agnostikko, mutta että hän oli tutustunut kirkkoon aikaisemmin elämässään. Kun kerroin hänelle tehtävästäni pyhäkoulussa ja että puhuisin yleiskonferenssissa, hän sanoi: ”Hei, jos sinä puhut siellä, minä katson sen kokouksen.” Toivon, että hän katselee tätä tänään. Tiedän, että jos hän katselee, hän on oppinut jotakin. Tämä konferenssikeskus on ainutlaatuinen kääntymykseen tähtäävän oppimisen ja opettamisen paikka.

Kun me elämme niiden periaatteiden mukaan, joita tukemamme profeetat, näkijät ja ilmoituksensaajat opettavat meille, me opimme Vapahtajan tavalla.¹⁰ Otamme askeleen lähemmäs Häntä. Tämän konferenssin lähetessä loppuaan kehotan kaikkia ääneni kuuluvilla olevia ottamaan tuon askeleen. Kuten muinaiset nefiläiset, me voimme palata koteihimme ja pohdiskella sitä, mitä on sanottu, ja pyytää Isältä Kristuksen nimessä, että me voisimme ymmärtää.¹¹

Me haluamme jokaisen nuoren ymmärtävän. Haluamme heidän oppivan, opettavan ja elävän Jeesuksen Kristuksen evankeliumia joka päivä. Juuri sitä Herra haluaa kaikille lapsilleen. Oletpa sitten lapsi, nuori tai aikuinen, kehotan sinua tulemaan ja seuraamaan Hänen jalanjäljissään.

Todistan, että Herra vahvistaa meitä jokaisella ottamallamme askeleella. Hän auttaa meitä tulemaan loppumatkan. Sitten kun esteitä ilmaantuu, me jatkamme matkaa. Kun epäily iskee, me jatkamme matkaa. Me emme koskaan käänny takaisin. Me emme koskaan luovu.

Todistan, että Isä Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus elävät. Todistan, että Vapahtaja kutsuu meitä edelleen tulemaan luokseen, juuri niin kuin Hän kutsui varhaisempina aikoina. Me kaikki voimme ottaa vastaan Hänen kutsunsa. Me kaikki voimme oppia ja opettaa Hänen sanaansa ja elää sen mukaan Hänen tavallaan ottamalla askeleen lähemmäksi Vapahtajaa. Kun teemme niin, meistä tulee todella kääntyneitä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Ks. Joh. 3:1–7. Tässä kohdassa Vapahtaja vastasi Nikodemoksen itsensä esittämiin kysymyksiin. Hän opetti Nikodemoksen tarpeiden mukaan. Hän salli Nikodemoksen käyttää tahdonvapauttaan oppia. Hän auttoi Nikodemosta saamaan itse selville vastauksen.
2. Ks. Job 7:17; Joh. 3:4; JS–H 18.
3. Ks. ”Evankeliumin opettaminen Vapahtajan tavalla” (lds.org/youth/learn/guidebook).
4. Ks. Luuk. 18:18–22.
5. Ks. 1. Joh. 4:19.
6. Dallin H. Oaks, ”Haaste muuttua”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 41: ”Todistus merkitsee tietämistä ja julistamista. Evankeliumi haastaa meidät kääntymään, mikä puolestaan vaatii meitä tekemään jotakin ja tulemaan joksikin. Jos joku meistä luottaa yksin tietoonsa ja todistukseensa evankeliumista, hän on samassa asemassa kuin autuaat mutta vielä keskeneräiset apostolit, joita Jeesus kehotti kääntymään. Me kaikki tunnemme jonkun, jolla on vahva todistus mutta joka ei toimi sen mukaan että olisi kääntynyt.”
7. Ks. Abr. 2:11.
8. Ks. Moosia 27:24–26; 2. Kor. 5:17.
9. Ks. David A. Bednar, ”Pysyäkää valveilla hellittämättä”, *Liahona*: ”Autammeko te ja minä lapsiamme tulemaan itsenäisiksi toimijoiksi, jotka etsivät oppia tutkimalla ja uskon kautta, vai olemmeko kouluttaneet lapsemme odottamaan opetusta ja olemaan toiminnan kohteina? Annammeko me vanhempina lapsillemme etupäässä hengellisen kalan vastineita syötäväksi vai autammeko heitä johdonmukaisesti toimimaan, oppimaan itse ja pysymään lujina ja järkkymättöminä? Autammeko me lapsiamme tekemään innokkaasti työtä pyytäen, etsien ja kolkuttaen?”
10. Ks. Dennis B. Neuenschwander, ”Eläviä profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksensaajia”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 49–51.
11. 3. Nefi 17:3.

Vanhin Marcus B. Nash
seitsemänkymmenen koorumista

Uskon voimalla kaikki toteutuu

Usko – – auttaa meitä kiipeämään turvallisesti evankeliumin polkua, voittamaan kuolevaisuuden jokaisen haasteen ja palaamaan taivaallisen Isämme majesteettisuuden luo.

Jokin aika sitten muutamia meistä Nashin perheen jäsenistä patikoi Huayna Picchun huipulle, korkealle vuorelle lähellä Machu Picchun muinaisia inkaraunioita Perun vuoristossa. Nousu oli hyvin jyrkkää, näkymät henkeäsalpaavia ja rinteet pystysuoria. Valitettavasti muutamat patikoijat ovat menettäneet henkensä pudotessaan tuolta kapealta, jyrkältä reitiltä. Tällaisten murhenäytelmien välttämiseksi Huayna Picchun vuorenrinteen jyrkävään kallioon on kiinnitetty vahvoja vaijereita. Me pidimme kiivetessämme kiinni noista vaijereista, ja niiden avulla pääsimme turvallisesti huipulle, jossa näkymä oli majesteettinen.

Huayna Picchun polun tavoin kuolevaisuuden matkamme on jyrkkää ja vaikeaa kiipeämistä, ja onnistunut huipulle pääseminen edellyttää taivaallisen Isämme apua. Tästä syystä Hän on antanut evankeliumin periaatteet ja toimitukset, jotka tuovat meidät Vapahtajan ja Hänen pelastavan voimansa luo.¹ Ensimmäinen noista periaatteista, usko Herraan Jeesukseen Kristukseen², on kuin Huayna Picchun vaijerit: jos usko on lujasti ja varmasti

kiinnittynyt Lunastajamme kallioon³, se auttaa meitä kiipeämään turvallisesti evankeliumin polkua, voittamaan kuolevaisuuden jokaisen haasteen⁴ ja palaamaan taivaallisen Isämme majesteettisuuden luo. Kaikki toteutuu uskon voimalla.⁵

Usko on sekä toiminnan että voiman periaate.⁶ Se ”ei merkitse asioiden täydellistä tietämistä; jos [meillä] siis on usko, [me toivomme] sellaista, mikä ei näy, mutta mikä on totta”⁷. Se on oppimisemme kautta saatua Hengen varmuutta⁸, joka saa meidät toimimaan⁹ niin, että noudatamme Vapahtajan esimerkkiä ja pidämme rukoillen Hänen käskynsä jopa uhrausten ja koettelemusten aikoina¹⁰. Usko tuo meille Herran voiman, joka ilmenee – muun muassa – toivona hyvistä asioista tulevaisuudessa¹¹, uskoamme vahvistavina ihmeinä¹² sekä jumalallisena varjeluksena hengellisissä ja ajallisissa asioissa¹³.

Kirkon varhaisaikoina eläneen pioneerinaisen Ann Rowleyn elämä havainnollistaa, kuinka uskon osoittaminen vaikuttaa elämäämme suotuisasti. Sisar Rowley, joka oli englantilainen leskirouva, osoitti

uskoaan vastatessaan profeetan kutsuun kokoontua Siioniin. Hän kuului Willien käsikärrykomppaniaan, joka joutui syksyllä 1856 paksuihin lumi-kinoksiin matkan varrella. He olivat tulleet matkallaan siihen vaiheeseen, että hänen seitsemän lastaan näkivät kirjaimellisesti nälkää. Hän kirjoitti: ”Minun oli tuskallista nähdä lapseni nälkäisinä. – – Yö oli tulossa, eikä ilta-aterialle ollut mitään ruokaa. Pyysin Jumalan apua, kuten tein aina. Laskeuduin polvilleni ja muistin kaksi kovaa merikeksiä, jotka – – olivat jääneet jäljelle merimatkasta. Ne eivät olleet isoja, ja ne olivat niin kovia, ettei niitä pystynyt rikkomaan. Siinä ei todellakaan ollut riittävästi ruokaa kahdeksalle hengelle, mutta ei viidessä leivässä ja kahdessa kalasakaan ollut riittävästi ruokkimaan 5 000:ta ihmistä, mutta ihmeen avulla Jeesus oli tehnyt sen. Jumalan avulla kaikki on siis mahdollista. Etsin keksit ja panin ne pataan ja peitin ne vedellä ja pyysin Jumalan siunausta. Sitten panin pataan kannen ja asetin padan kuumille hiilille. Kun vähän myöhemmin otin kannen pois, näin, että pata oli täynnä ruokaa. Polvistuin perheeni kanssa ja kiitin Jumalaa Hänen hyvydestään. Sinä iltana perheelläni oli riittävästi ruokaa.”¹⁴

Ann Rowley eli evankeliumin mukaan suuria henkilökohtaisia uhrauksia tehden. Hän tarvitsi apua ja pyysi sitä rukouksessa. Uskonsa ansiosta hän oli täynnä toivoa ja sai ihmeellisesti ruokaa perheelleen. Herra siunasi häntä myös iankaikisesti merkittäväällä kyvyllä kestää ”uskossa loppuun asti”¹⁵. Epävarmasta tulevaisuudesta huolimatta hän ei vaahtanut tietoa, kuinka hän ruokkisi lapsensa seuraavana päivänä. Sen sijaan hän kärsivällisesti odotti Herraa¹⁶ ja ponnisteli eteenpäin toivon turvin – aivan kuten kauniissa kirkon laulussa ilmaistaan:

Kirkkahin tähti, aamutähtönen,

Sä johda mua!

Matka on outo, yössä harhailen;

Sä johda mua!

Miksi mä turhaan kauas katsonkaan.

Se kyllin on: vain askel kerrallaan.¹⁷

Mekin voimme osoittaa sellaista uskoa luottaen Herraan ja turvaten siihen, että hyvä ja muuttumaton Jumalamme¹⁸ siunaa meitä oman ajoituksen mukaisesti ihmeellisellä voimallaan, joka sopii olosuhteisiimme. Kun teemme niin, mekin näemme Jumalan käden ilmenevän elämässämme.

Herra käskee meitä ottamaan ”uskon [kilven], jolla te voitte sammuttaa *kaikki* jumalattomien palavat nuolet”¹⁹. Saatana käyttää sellaisia asioita kuin epäily, pelko tai synty houkutelakseen meitä hellittämään uskosta ja menettämään sen tarjoaman suojan. Tutkikaamme lyhyesti jokaista näistä uskon haasteista vuoron perään, jotta voimme tunnista vastustajan houkutukset ja olla piittaamatta niistä.²⁰

Ensiksi, se, ettemme usko Herraan tai Hänen evankeliumiinsa, saa meidät vastustamaan Jumalan Henkeä.²¹ Herran vastalääke epäilykseen on yksinkertainen. Kuten kuningas Benjamin

julisti: ”Uskokaa Jumalaan; uskokaa, että hän on ja että hän on luonut kaiken sekä taivaassa että maan päällä; uskokaa, että hänellä on kaikki viisaus ja kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä; uskokaa, että ihminen ei käsitä kaikkea, minkä Herra voi käsittää.”²²

Jos huomaatte, että epäuskon tai epäilyksen vuoksi uskonne horjuu, muistakaa, että jopa muinaiset apostolit pyysivät Herraa antamaan heille vahvemman uskon²³. Pitäkää mielessä, että usko ja ymmärrys ovat välttämättömiä kumppaneita, ja miettikää seuraavaa vertausta: usko ja ymmärrys ovat kuin lentokoneen siivet. Molemmat ovat lentämisen kannalta välttämättömiä. Jos ymmärrys näyttää omasta näkökulmastanne katsoen olevan ristiriidassa uskon kanssa, pysähtykää ja muistakaa, että meidän näkökulmamme on äärimmäisen rajallinen verrattuna Jumalan näkökulmaan.²⁴ Älkää hylätkö uskoa kuten ette irrottaisi siipeä lennossa

olevasta lentokoneestakaan. Sen sijaan ravitkaa vähäistä uskoa ja sallikaa sen tuottaman toivon olla ankkurina sielullenne – ja ymmärryksellenne.²⁵ Siksi meitä käsketään etsimään oppia ”tutkimalla *sekä* uskon kautta”²⁶. Muistakaa, että usko edeltää ja saa aikaan ihmeitä, joille meillä omassa kokemuspöyrissämme ei ole välitöntä selitystä, kuten se sai aikaan padallisen ruokaa kahdesta pienestä keksistä tai pelkästään uskon avulla kestämisen kaikista vaikeuksista huolimatta²⁷.

Toiseksi, pelko häiritsee ja horjuttaa uskoa Vapahtajaan. Apostoli Pietari katsoi Herraan yhtenä myrskyisenä iltana ja käveli veden päällä – kunnes käänsi katseensa ja huomasi, ”miten rajusti tuuli, [ja] hän pelästyi” ja vajosi sitten myrskyiseen mereen.²⁸ Ellei hän olisi pelännyt, hän olisi voinut jatkaa kävelemistä! Sen sijaan että keskitymme raivoisiin tuuliin ja aaltoihiin elämässämme ja pelkäämme niitä, Herra kehottaa meitä: ”Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.”²⁹

Kolmanneksi, synty vähentää Pyhän Hengen läsnäoloa elämässämme, ja ilman Henkeä meiltä puuttuu hengellistä kestävyyttä pitää kiinni uskosta ja osoittaa sitä. Meidän on parasta osoittaa uskomme olemalla ”koskematta pahaan lahjaan tai siihen, mikä on epäpuhdasta”³⁰, ja pitämällä tarkasti kaikki käskyt, ettei ”uskonne raukea tyhjiin ja etteivät vihollisenne voita teitä”³¹. Jos synty on tahrannut elämänne, pyydän hartaasti teitä osoittamaan parannukseen johtavaa uskoa³², niin Vapahtaja puhdistaa ja parantaa elämänne sovituksen kautta.

Veljet ja sisaret, Herra täyttää lupauksensa meidän uskomme mukaan ja tekee työtä kanssamme voittaaksemme jokaisen haasteen³³. Hän teki niin Ann Rowleyn kohdalla ja on tehnyt niin kansansa hyväksi kaikissa kansakunnissa ja jokaisena aikakautena ja jokaisen sukupolven kohdalla. Koska Hän on ihmeiden Jumala eikä muutu, Hän siunaa samalla tavoin meitä jokaista toivolla, varjeluksella ja voimalla sen mukaan kuin meillä on uskoa Häneen.³⁴ Luja

usko Herraan Jeesukseen Kristukseen – niin kuin vaijerit Huayna Picchun polulla – ankkuroi teidät ja rakkaanne Lunastajamme kallioon³⁵ ja Hänen vertaansa vailla olevaan voimaansa pelastaa.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Tulevaisuus on yhtä kirkas kuin uskonne.”³⁶ Todistan tuosta ylevästä, toivoa tuovasta totuudesta ja kutsun meitä jokaista ponnistelemaan lujasti eteenpäin uskoen Herraan, lainkaan epäilemättä³⁷. Tiedän, että Vapahtaja elää, on ”[uskomme] perustaja ja täydelliseksi tekijä”³⁸ ja ”palkitsee ne, jotka etsivät häntä”³⁹ uutterasti. Todistan siitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 84:19–21.
2. Ks. UK 4.
3. Ks. Hel. 5:12.
4. Ks. OL 76:53.
5. Ks. Et. 12:3.
6. Ks. *Lectures on Faith*, 1985, s. 3; ks. myös MK Jaak. 4:6; Et. 12:7–22; Hepr. 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Ks. JSR Hepr. 11:1.
9. Ks. 2. Nefi 25:23; Alma 34:15–17; Et. 12:6; Jaak. 2:17–26.
10. Ks. Et. 12:4–6; *Lectures on Faith*, s. 69.
11. Ks. Moroni 7:40–42.
12. Ks. PKO, hakusana ”Usko”; ks. myös Morm. 9:8–21; Moroni 7:33–37.
13. Ks. OL 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Julkaisussa Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 113.
15. OL 20:25.
16. Ks. Jes. 40:31.
17. ”Kirkkahan tähti, aamutähtönen”, *MAP-lauluja*, 53.
18. Ks. MK Jaak. 4:10; Morm. 9:9.
19. OL 27:17, kursivointi lisätty.
20. Ks. 1. Nefi 8:33–34; Alma 37:33; OL 20:22.
21. Ks. Alma 32:28.
22. Moosia 4:9.
23. Ks. Luuk. 17:5.
24. Ks. Moosia 4:9–10; Sananl. 3:5–7; Jes. 55:8–9.
25. Ks. Et. 12:4.
26. OL 88:118, kursivointi lisätty.
27. Ks. Moroni 7:33–38; Et. 12:19.
28. Ks. Matt. 14:25–31.
29. OL 6:36.
30. Moroni 10:30.
31. OL 136:42.
32. Ks. Alma 34:15–17; ks. myös Et. 12:3.
33. Ks. Et. 12:29; Alma 7:27.
34. Ks. Morm. 9:18–21; ks. myös Moroni 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Hel. 5:12.
36. ”Olkaa rohkealla mielellä”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 92.
37. Ks. Jaak. 1:6–8.
38. Moroni 6:4; ks. myös Hepr. 12:2.
39. Hepr. 11:6; ks. myös Et. 12:41.

Vanhin Daniel L. Johnson
seitsemänkymmenen koorumista

Todelliseksi opetuslapseksi tuleminen

Kun noudatamme Hänen käskyjään ja palvelemme lähimmäisiämme, meistä tulee parempia Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Ne meistä, jotka ovat astuneet kasteen vesiin ja saaneet Pyhän Hengen lahjan, ovat tehneet liiton, että olemme halukkaita ottamaan päällemme Jeesuksen Kristuksen nimen, eli toisin sanoen me julistaudumme Herran opetuslapsiksi. Uudistamme tuon liiton joka viikko nauttiessamme sakramentin ja osoitamme tuota opetuslapseutta sillä, kuinka elämme. Hiljattain Meksikossa sattuneet tapahtumat havainnollistavat kauniisti sellaista opetuslapseutta.

Kevät oli ollut kaunis Meksikon pohjoisosissa sijaitsevilla hedelmänviljelypaikkakunnilla. Hedelmäpuut olivat täydessä kukassa, ja odotukset yltykyläisestä sadosta olivat korkealla. Suunnitelmia lainojen takaisinmaksusta, varusteiden ja vanhenevien hedelmätarhojen uusimisesta sekä henkilökohtaisten sitoumusten kuten perheenjäsenten lukukausimaksujen hoitamisesta tehtiin jo. Suunnitelmissa oli jopa perhelomia. Ilmapiiiri oli yleisen toiveikas. Sitten eräänä

maaliskuun lopun maanantai-iltapäivänä iski talvimyrsky ja alkoi sataa lunta. Lumipyry kesti noin kello kolmeen aamuyöllä. Kun pilvet sitten väistyivät, lämpötila laski jyrkästi. Läpi yön ja varhaisen aamun tehtiin kaikki mahdollinen, jotta ainakin osa hedelmäsadosta saataisiin pelastettua. Siitä ei ollut mitään hyötyä. Ilma yksinkertaisesti kylmeni liikaa, ja sato jäätynä täysin. Tänä vuonna ei olisi lainkaan hedelmiä korjattavaksi eikä myytäväksi. Tiistai koitti, ja samalla kaikki nuo vielä eilispäivänä mietityt hienot suunnitelmat, odotukset ja unelmat oli järkyttävällä ja lannistavalla tavalla menetetty.

Sain Chihuahuassa sijaitsevan Colonia Juárezin temppelin johtokunnan silloisen ensimmäisen neuvonantajana John Hatchin vaimolta Sandra Hatchilta sähköpostiviestin tuosta kauheasta tiistaiaamusta. Lunaan osia tuosta sähköpostiviestistä: ”John nousi ylös varhain – puoli seitsemän aikoihin – ja riensi temppelille nähdäkseen,

pitäisikö meidän perua tämän aamun istunto. Hän palasi sanoen, ettei parkkipaikalla ja tiellä ollut lunta, joten päätimme pitää istunnon. Ajattelimme, että ehkä jotkut niistä työntekijöistä, joilla ei ole hedelmätarhoja, tulisivat ja voisimme laittaa kaikki työntekijät tuohon istuntoon. – Oli hyvin innoittavaa nähdä miesten tulevan sisään yksi toisensa jälkeen. Siinä he olivat, vaikka he eivät olleet nukkuneet lainkaan ja ajattelivat, että heidän satonsa oli mennyttä. – Katselin heitä valmistautumiskokouksemme aikana, ja heidän oli vaikea pysyä hereillä. Mutta sen sijaan että he olisivat ajatelleet, että heillä oli hyvä syy olla tulematta, he olivat siellä. Ja istunnossa oli 38 henkilöä (täysi istunto)! Aamu oli meille mieltä ylentävä, ja kiitimme taivaallista Isää niistä hyvistä ihmisistä, jotka hoitavat velvollisuutensa, tapahtuipa mitä hyvänsä. Tänä aamuna tunsin siellä erityisen hengen. Olen varma, että Hän oli hyvillään tietäessään, että me rakastamme Hänen huonettaan ja koimme, että siellä oli hyvä olla niin vaikeana aamuna.”

Kertomus ei pääty tähän, vaan itse asiassa jatkuu yhä.

Suurimmalla osalla niistä, jotka menettivät hedelmäsatonsa, oli hieman maata, johon kylvää vaihtoehdoisia satokauden viljelykasveja kuten chilippippuria tai papuja. Niiden antamasta sadosta saataisiin ainakin jonkin verran rahaa. Sen verran, että

selviydyttäisiin seuraavan vuoden hedelmäsatoon asti. Oli kuitenkin eräs hyvä veli, jolla oli nuori perhe. Hänellä ei ollut enempää maata, ja häntä odotti vuosi ilman mitään tuloja. Nähdessään tämän veljen hädänalaisen tilanteen muut paikkakuntalaiset hankkivat oma-aloitteisesti ja omilla varoillaan maapalan, jonka he muokkasivat omilla varusteillaan, sekä hankkivat hänelle chilin taimet istutettaviksi.

Tunnen ne miehet, joista olen juuri puhunut. Koska tunnen heidät, en yllätynyt siitä, mitä he tekivät. Mutta ne, jotka eivät heitä tunne, esittävät luultavasti kaksi kysymystä, joista kumpikin alkaa sanalla *miksi*. Miksi he tulivat temppeleihin hoitamaan velvollisuutensa ja palvelemaan, kun he olivat olleet valveilla koko yön ja saivat kuitenkin huomata menettäneensä valtaosan koko vuoden tuloistaan? Miksi he käyttivät varojaan, jotka olivat nyt niukat ja erittäin kallisarvoiset, auttaakseen yhtä, joka tarvitsi kipeästi apua, kun he itse olivat niin vakavassa taloudellisessa ahdingossa?

Jos ymmärrätte, mitä tarkoittaa olla Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi, niin tiedätte vastauksen noihin kahteen kysymykseen.

Se, että solmii liiton olla Kristuksen opetuslapsi, on elämänmittaisen prosessin alku, eikä tie ole aina helppo. Kun me teemme parannuksen synneistämme ja pyrimme tekemään sitä, mitä Hän haluaisi meidän tekevän,

ja palvelemaan lähimmäisiämme kuten Hän palvelisi heitä, meistä tulee väistämättä enemmän Hänen kaltaisia. Hänen kaltaiseksi tuleminen ja Hänen kanssaan yhtä oleminen on perimmäinen tavoite ja päämäärä – ja pohjimmitaan juuri todellisen opetuslapsuuden määritelmä.

Kuten Vapahtaja kysyi opetuslapsiltaan vieraillessaan Amerikan mantereella: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” Ja sitten, vastaten omaan kysymykseensä, Hän sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: Sellaisia kuin minä olen.” (3. Nefi 27:27.)

Vapahtajan kaltaiseksi tuleminen ei ole helppo tehtävä, varsinkaan maailmassa, jossa elämme. Kohtaamme esteitä ja vastoinkäymisiä lähes jokaisena elämämme päivänä. Siihen on syynsä, ja se on yksi kuolevaisuuden ensisijaisista tarkoituksista. Kuten luemme kohdasta Abraham 3:25: ”Ja koettelemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käsksee heidän tehdä.”

Näiden koetusten ja koettelemusten luonne ja voimakkuus vaihtelevat. Mutta kukaan ei poistu tästä kuolevaisuuden olemassaolosta kokematta niitä. Yleensä kuvittelemme koettelemuksen olevan esimerkiksi sadon tai työpaikan menetys, rakkaan ihmisen kuolema, sairaus, fyysinen, henkinen tai emotionaalinen kykenemättömyys, köyhyys tai ystävien menetys. Jopa ilmeisen arvokkaiden tavoitteiden saavuttaminen voi kuitenkin tuoda omat hyödyttömän ylpeyden vaaransa, kun pyrimme saamaan enemmän ihmisten kunnianosoituksia kuin taivaan hyväksyntää. Näitä saattavat olla maallinen suosio, julkinen tunnustus, fyysinen kyvykkyys, lahjakkuus taiteissa tai urheilussa, vauraus ja rikkaus. Joillakin meistä saattaa olla näistä jälkimmäisistä koettelemuksista samantapaisia ajatuksia kuin ne, jotka Tevje ilmaisi musikaalissa *Viulunsoittaja katolla*: Jos rikkaudet ovat kirous, ”Luoja langetakoon sen kirouksen päälleni! Älköönkö koskaan vapauttako siitä.”¹

Mutta nämä jälkimmäisen kaltaiset koettelemukset saattavat olla jopa pelottavampia, vaarallisempia

ja hankalampia voittoa kuin ensin mainitut. Opetuslapseutemme ei kehity eikä tule todistetuksi sillä, millaisia koettelemuksia kohtaamme, vaan sillä, kuinka kestämmme ne. Kuten presidentti Henry B. Eyring on opettanut meitä: ”Niinpä elämän suuri koetus on nähdä, kuuntelemmeko ja tottelemmeko me Jumalan käskyjä elämän myrskyissä. Koetus ei ole myrskyjen kestämisessä vaan oikean valitsemisessa niiden raivotessa. Ja elämän murhenäytelmä on epäonnistua tässä koetuksessa ja epäonnistua siten olemasta kelvollinen palaamaan loistossa taivaalliseen kotiimme.” (Ks. ”Hengellinen valmius: aloita varhain ja ole vakaa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 38.)

Minä olen 23 lastenlapsen ylpeä isoisä. Lastenlapseni eivät koskaan lakkaa hämmästyttämästä minua ymmärryksellään iankaikkisista totuuksista, jopa aivan nuorella ja vähäisellä iällä. Valmistautuessani tätä puhetta varten pyysin jokaista heistä lähettämään minulle hyvin lyhyen määritelmän sille, mitä heidän mielestään tarkoittaa olla opetuslapsi tai Jeesuksen Kristuksen seuraaja. Sain heiltä kaikilta hienoja vastauksia. Mutta haluaisin lukea teille tämän vastauksen, jonka kirjoitti 8-vuotias Benjamin: ”Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena oleminen tarkoittaa esimerkkinä olemista. Se tarkoittaa lähetyssaarnaajana olemista ja valmistautumista lähetyssaarnaajaksi. Se tarkoittaa muiden palvelemista. Se tarkoittaa pyhien kirjoitusten lukemista ja rukoilemista. Se tarkoittaa lepopäivän pyhittämistä. Se tarkoittaa Pyhän Hengen kuiskausten kuuntelemista. Se tarkoittaa kirkossa ja temppelissä käymistä.”

Olen samaa mieltä Benjaminin kanssa. Opetuslapseus on juuri sitä, mitä me teemme ja miksi me tulemme. Kun noudatamme Hänen käskyjään ja palvelemme lähimmäisiämme, meistä tulee parempia Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia. Kuuliaisuus ja Hänen tahtoonsa alistuminen tuovat Pyhän Hengen kumppanuuden sekä rauhan, ilon ja turvan siunaukset, jotka liittyvät aina tähän jumaluuden kolmanteen jäseneseen. Eikä niitä voi saada millään

muulla keinoin. Viime kädessä juuri alistuminen täysin Vapahtajamme tahtoon auttaa meitä tulemaan Hänen kaltaisikseen. Ja Hänen kaltaisikseen tuleminen ja Hänen kanssaan yhtä oleminen on perimmäinen tavoite ja päämäärä – ja pohjimmiltaan juuri todellisen opetuslapseuden määritelmä.

Opetuslapseus on sitä, mitä näin tehtävän Colonia Juárezin temppelissä ja sen lähistöllä olevilla pelloilla, kun uskonveljet ja -sisaret vahvistivat

sitoumuksensa Jumalalle ja toisilleen sydäntäsärkevästä vastoinkäymisestä huolimatta.

Todistan, että kun me noudatamme Hänen käskyjään, palvelemme muita ja alistamme tahtomme Hänen tahtoonsa, meistä todellakin tulee Hänen tosi opetuslapsiaan. Todistan siitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. Joseph Stein, *Viulunsoittaja katolla*, suom. Esko Elstelä, s. 36.

Vanhin Don R. Clarke
seitsemänkymmenen koorumista

Sakramentin siunauksia

Meitä siunataan, kun tunnemme kiitollisuutta Jeesuksen Kristuksen sovituksista, uudistamme kasteenliittomme, tunnemme anteeksiantoa ja saamme innoitusta Pyhäältä Hengeltä.

Minä vartuin Rexburgissa Idahossa, jossa sain vaikutteita ja opetusta erinomaiselta perheeltä, ystäviltä, opettajilta ja johtajilta. Jokaisella meistä on erityisiä kokemuksia elämässämme, jotka koskettavat sieluumme ja muuttavat koko loppuelämämme. Yksi sellainen kokemus sattui minulle nuoruudessani. Tämä kokemus muutti elämäni täysin.

Olin aina aktiivinen kirkossa ja etenin Aaronin pappeudessa. Ollessani teini-ikäinen opettajani veli Jacob pyysi minua kirjoittamaan kortille, mitä olin ajatellut sakramentin aikana. Otin korttini ja aloin kirjoittaa. Ensimmäisenä listalla oli koripallopeli, jonka olimme voittaneet edellisenä iltana. Tämän jälkeen tuli pelin jälkeiset treffit, ja lista jatkui tähän tapaan. Kaukana, eikä todellakaan isoilla kirjaimilla, oli Jeesuksen Kristuksen nimi.

Kortti täytettiin joka sunnuntai. Nuoren Aaronin pappeuden haltijan mielessä sakramentti ja sakramenttikokous alkoivat saada uuden, laajentuneen ja hengellisen merkityksen. Odotin innokkaasti sunnuntaita ja mahdollisuutta nauttia sakramentti, sillä Vapahtajan sovituksen

ymmärtäminen muutti minua. Joka sunnuntai nauttiessani sakramentin aina tähän päivään saakka näen mielessäni korttini ja arvioin listaani. Nyt luettelossani on aina ensimmäisenä ihmiskunnan Vapahtaja.

Uudessa testamentissa kerrotaan siitä, kun Vapahtaja ja Hänen apostolinsa kokoontuivat eräeseen yläkerran huoneeseen pääsiäisaterialle.

”Sitten hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.”

Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne.”¹

Jeesus asetti sakramenttitoimituksen myös vieraillessaan nefiläisten luona.² Olen oppinut näiden kahden tapahtuman tärkeyden.

Presidentti David O. McKay on sanonut: ”Tunnen innoitusta korostaa sitä, minkä Herra on tarkoittanut kirkon tärkeimmäksi kokoukseksi, ja se on sakramenttikokous.”³ Jos valmistaudumme sakramenttiin oikein, me voimme muuttaa elämämme täysin. Haluaisin ehdottaa viittä periaatetta, jotka voivat siunata

elämäämme, kun nautimme sakramentin kelvollisesti.

1. Tunnemme kiitollisuutta Jeesuksen Kristuksen sovituksista

Ensimmäinen periaate on tuntee kiitollisuutta taivaallista Isäämme kohtaan sakramentin aikana Hänen Poikansa sovituksista. Sakramentin jakamisesta kerrotaan seuraavaa kertomusta:

”Sakramentti ei ollut merkinnyt minulle paljoakaan ennen sitä sunnuntaita, jolloin minut asetettiin diakoniksi. Sinä iltapäivänä jaoin sakramenttia ensimmäisen kerran. Ennen sitä eräs diakoni varoitti minua: ”Varo veli Schmidtä. Voi olla, että joudut herättämään hänet!” Vihdoinkin koitti hetki, jolloin sain jakaa sakramenttia. Selviydyin kuudesta ensimmäisestä rivistä melko hyvin. Lapset ja aikuiset nauttivat leivän ilman mitään huomattavaa huolta tai ongelmaa. Sitten tulin riville seitsemän, jossa veli Schmidt aina istui. Mutta koin yllätyksen. Hän ei ollut unessa vaan täysin valveilla. Toisin kuin monet muut, joille olin tarjonnut sakramentin, hän näytti minusta ottavan leivän ajatuksella ja suurella kunnioituksella.

Muutamaa minuuttia myöhemmin vein vettä riville seitsemän. Tällä kertaa ystäväni oli oikeassa. Veli Schmidt istui pää painuksissa ja suuret silmänsä suljettuina. Näytti siltä, että hän oli sikeässä unessa. Mitä voisin tehdä tai sanoa? Katsoin hetken hänen otsaansa, johon vuosikausien uurastus ja koettelemukset olivat jättäneet ryppyysä ja uurteensa. Hän oli liittynyt kirkkoon nuorena miehenä ja oli kokenut paljon vainoa saksalaisessa pikkukaupungissaan. Olin kuullut hänen tarinansa monta kertaa todistuskokouksessa. Lopulta päätin tönäistä häntä hellästi olkapäästä, niin että hän heräisi. Kun ojensin kättäni tehdäkseen sen, hänen päänsä nousi hitaasti. Kyyneleet vierivät hänen poskillaan, ja kun katsoin hänen silmiinsä, näin rakkautta ja iloa. Hiljaa hän ojensi kätensä ja otti vesikupin. Vaikka olin silloin vasta 12-vuotias, muistan yhä elävästi, mitä tunsin nähdessäni tämän karkeapiirteisen vanhan miehen nauttivan sakramentin.

Tiesin yhtään epäilemättä, että hän tunsikin sakramenttia kohtaan jotakin sellaista, mitä minä en ollut koskaan kokenut. Päätin silloin, että pyrkisin itse kokemaan noita samoja tunteita.”⁴

Veli Schmidt oli ollut yhteydessä taivaaseen, ja taivas oli ollut yhteydessä häneen.

2. Muistakaamme, että olemme uudistamassa kasteenliittoa

Toinen periaate on muistaa, että nauttiessamme sakramentin me uudistamme kasteenliittoa. Kuten pyhiin kirjoituksiin on merkitty muistiin, me lupaamme muun muassa seuraavia asioita:

Tulemme Jumalan lammastaraan ja tulemme nimitetyiksi Hänen kansakseen, kannamme toistemme kuormia, suremme surevien kanssa ja olemme Jumalan todistajina.⁵

Tulemme ”särkynein sydämin ja murtunein mielin”, tahdomme ottaa päällemme ”Jeesuksen Kristuksen nimen [päätettyämme] lujasti palvelu häntä loppuun asti”⁶ ja pidämme Hänen käskynsä ja muistamme Hänet aina⁷.

Sakramenttirukoukset ovat muistutus näistä liitoista. Kun nautimme sakramentin, me uudistamme sitoumuksemme elää näiden liittojen

mukaisesti. Uskon, että olisi sopivaa opetella sakramenttirukoukset ulkoa mielessämme ja sydämessämme. Tämä auttaa meitä keskittymään kasteenliittoa uudistamiseen. Olemme menneet kasteelle 8- tai 80-vuotiaana, toivon, ettemme koskaan unohda sitä päivää ja niitä liittoja, jotka teimme.

3. Sakramentin aikana voimme tuntea, että olemme saaneet syntimme anteeksi

Kolmanneksi, sakramentin aikana voimme tuntea, että olemme saaneet syntimme anteeksi. Jos olemme ennen sakramenttikokousta käyttäneet aikaa tehden parannuksen synneistämme, voimme lähteä sakramenttikokouksesta tuntien olomme tahrattomaksi ja puhtaaksi. Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: ”Sakramentti uusii anteeksiannon prosessin. Joka sunnuntai, kun sakramentti jaetaan, se on toimitus anteeksiannon prosessin uusimiseksi. – Joka sunnuntai me puhdistaudumme niin, että kun aikanaan kuolemme, henkemme on puhdas.”⁸ Sakramentin nauttiminen kelvollisena voi auttaa meitä tuntemaan samoin kuin kuningas Benjaminin kansaan kuuluvat tunsivat, kun he ”täytyivät ilosta saatuaan anteeksiannon synneistään ja saatuaan omantunnonrauhan”⁹.

4. Voimme saada innoitusta ongelmien ratkaisemiseksi

Neljäs periaate on se, että me voimme sakramenttikokouksen aikana saada innoitusta ongelmien ratkaisemiseksi. Kun olin lähetysohjohtajana Boliviassa, vaimolani Mary Annella ja minulla oli siunaus osallistua presidentti Henry B. Eyringin pitämään lähetysohjohtajien seminaariin. Tuossa kokouksessa hän opetti kolme tärkeää tapaa valmistautua, jotta hyötyisimme kokouksista. Meidän pitäisi tulla ongelminemme, valmiina oppimaan nöyrästi kuin lapset ja toiveenamme auttaa Jumalan lapsia.

Kun tulemme sakramenttikokoukseen nöyrinä, meitä voidaan siunata vaikutelmilla, joita tunnemme ja joista saamme ratkaisuja päivittäisiin ongelmiimme. Meidän täytyy tulla valmistautuneina, valmiina kuuntelemaan, emmekä saa ajatella muita asioita. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Mutta katso, minä sanon sinulle, että sinun täytyy *tutkia sitä tarkoin* mielessäsi; sitten sinun on *kysyttävä minulta, onko se oikein*, ja jos se on oikein, minä saatan sinun *sydämesi palamaan sisälläsi*; sen tähden *sinä tunnet, että se on oikein*.”¹⁰ Me voimme tietää, mitä meidän tulisi tehdä ratkaistaksemme ongelmamme.

5. Sakramentin nauttiminen kelvollisena auttaa meitä täyttymään Pyhällä Hengellä

Viides periaate – sakramentin nauttiminen kelvollisena – auttaa meitä täyttymään Pyhällä Hengellä. Kun Jeesus nefiläisten luona käydessään asetti sakramentin, Hän sanoi: ”Se, joka syö tätä leipää, syö minun ruumistani sielullensa, ja se, joka juo tätä viiniä, juo minun vertani sielullensa; eikä hänen sielullaan ole koskaan nälkä eikä jano, vaan se on kylläinen.”¹¹ Heille oli luvattu, että jos heillä olisi vanhurskaiden nälkä ja jano, he täytyisivät Pyhällä Hengellä. Sakramenttirukouksessa luvataan lisäksi, että jos me elämme liittojemme mukaan, Hänen Henkensä on aina oleva meidän kanssamme.¹²

Vanhin Melvin J. Ballard on sanonut: ”Minä olen todistajana siitä, että sakramenttitoimituksessa on läsnä henki, joka lämmittää sielun päästä varpasiin; tunnette hengen haavojen parantuvan ja taakan poistuvan. Sielu, joka on kelvollinen ja todella halukas nauttimaan tätä hengellistä ruokaa, saa lohtua ja onnea.”¹³

Meitä siunataan, kun tunnemme kiitollisuutta Jeesuksen Kristuksen sovitukselta, uudistamme kasteenliittomme, tunnemme anteeksiantoa ja saamme innoitusta Pyhästä Hengeltä nauttiessamme sakramentin joka viikko. Sakramenttikokous on aina loistava, jos sakramentti on jumalanpalveluksemme keskipiste. Ilmaisen kiitollisuuteni Jeesuksen Kristuksen sovitukselta. Minä tiedän, että Hän elää. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 22:19–20, kursivointi lisätty.
2. Ks. 3. Nefi 18.
3. David O. McKay, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1929, s. 11.
4. Ks. *Mormonin kirja, oppilaan aineisto* (Uskonto 121–122), 1987, s. 397.
5. Ks. Moosia 18:8–9.
6. OL 20:37.
7. Ks. OL 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord*, 2008, s. 196.
9. Moosia 4:3, kursivointi lisätty.
10. OL 9:8, kursivointi lisätty.
11. 3. Nefi 20:8.
12. Ks. OL 20:77.
13. Julkaisussa Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, s. 149.

Vanhin David A. Bednar

kahdentoista apostolin koorumista

Kääntyneet Herraan

Todistuksen ydin on se, että tietää evankeliumin olevan totta. Kääntymyksen ydin on se, että on vankkumattoman uskollinen evankeliumille.

Sanomani keskittyy siihen, kuinka todistuksen saaminen siitä, että Jeesus on Kristus, liittyy siihen, että kääntyy Häneen ja Hänen evankeliumiinsa. Yleensä me tarkastelemme näitä todistuksen ja kääntymyksen aiheita erikseen ja toisistaan riippumattomina. Saamme kuitenkin kallisarvoisen näkökulman ja suuremman hengellisen vakaumuksen, kun pohdimme näitä kahta tärkeää asiaa yhdessä.

Rukoilen, että Pyhä Henki opettaa ja ylentää meitä jokaista.

Kuka minä teidän mielestänne olen?

Me voimme oppia paljon todistuksesta ja kääntymyksestä apostoli Pietarin palvelutehtävän pohjalta.

Kun Jeesus oli tullut Filippoksen Kesarean seudulle, Hän esitti opetuslapsilleen tämän syvällisen kysymyksen: ”Kuka minä teidän mielestänne olen?”

Pietari vastasi suoraan: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan Poika.”

Jeesus sanoi hänelle: ’Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut liha eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.’” (Matt. 16:15–17.)

Kuten Pietarin vastaus ja Vapahtajan opetus osoittavat, todistus on

henkilökohtainen, ilmoituksen kautta saatu tieto hengellisestä totuudesta. Todistus on lahja Jumalalta, ja se on kaikkien Hänen lastensa saatavilla. Jokainen vilpittömän totuudenetsijä voi saada todistuksen osoittamalla edes siinä määrin uskoa Jeesukseen Kristukseen (ks. Alma 32:27), että hän kokeilee sanan voimaa (ks. Alma 31:5), taipuu Pyhän Hengen kutsuun (ks. Moosia 3:19) ja herää Jumalalle (ks. Alma 5:7). Todistus tuo lisääntynyttä henkilökohtaista vastuullisuutta ja on tarkoituksen, varmuuden ja ilon lähde.

Se, että pyrimme saamaan ja saamme todistuksen hengellisestä totuudesta, vaatii pyytämistä, etsimistä ja kolkuttamista (ks. Matt. 7:7; 3. Nefi 14:7) vilpittömän sydämin, vakain aikein ja Vapahtajaan uskoen (ks. Moroni 10:4). Todistuksen perustavanlaatuisiin osatekijöihin kuuluu tieto siitä, että taivaallinen Isä elää ja rakastaa meitä, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme ja että evankeliumin täyteys on palautettu maan päälle näinä myöhempinä aikoina.

Kun olet kääntynyt

Kun Vapahtaja opetti opetuslapsiaan viimeisellä aterialla, Hän sanoi Pietarille:

”Simon, Simon! Saatana on [halunnut] seuloa teitä niin kuin viljaa.

Mutta minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi sammuisi. Ja kun olet [kääntynyt], vahvista veljiäsi.” (Luuk. 22:31–32, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.)

Mielenkiintoista kyllä, tämä voimallinen apostoli oli puhunut ja kulkenut Mestarin kanssa, nähnyt omin silmin monia ihmeitä ja hänellä oli voimakas todistus Vapahtajan jumalallisuudesta. Silti jopa hän tarvitsi lisää opetusta Jeesukselta Pyhän Hengen kääntävästä ja pyhittävästä voimasta sekä velvollisuudestaan palvella uskollisesti.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ydin tuo mukanaan perustavanlaatuisen ja pysyvän muutoksen meidän koko luonteeseemme, mikä on mahdollista saavuttaa Vapahtajan sovituksen avulla. Todellinen kääntymys saa aikaan muutoksen ihmisen uskonkäsitelyssä, sydämessä ja elämässä niin että hän hyväksyy ja täyttää Jumalan tahdon (ks. Ap. t. 3:19; 3. Nefi 9:20), ja siihen sisältyy tietoinen sitoutuminen tulla Kristuksen opetuslapsiksi.

Kääntymys on todistusta tukevan pohjan avartumista, syvenemistä ja laajenemista. Se on tulosta Jumalalta

saadusta ilmoituksesta, jota täydentävät henkilökohtainen parannusteko, kuuliaisuus ja uutteruus. Jokainen vilpiton totuudenetsijä voi kokea kääntymyksen kokemalla voimallisen sydämenmuutoksen ja syntymällä hengellisesti Jumalasta (ks. Alma 5:12–14). Kun kunnioitamme pelastuksen ja korotuksen toimituksia ja liittoja (ks. OL 20:25), ponnistamme ”eteenpäin lujina Kristuksessa” (2. Nefi 31:20) ja kestämmme uskossa loppuun asti (ks. OL 14:7), meistä tulee uusia luomuksia Kristuksessa (ks. 2. Kor. 5:17). Kääntymys on sitä, että uhraamme itsemme, rakkautemme ja uskollisuutemme Jumalalle kiittolisina todistuksen lahjasta.

Mormonin kirjan esimerkkejä kääntymyksestä

Mormonin kirja on täynnä innoittavia kertomuksia kääntymyksestä. Amaleki, Jaakobin jälkeläinen, julisti: ”Minä tahdon teidän tulevan Kristuksen luokse, joka on Israelin Pyhä, ja pääsevän osalliseksi hänen pelastuksestaan ja hänen lunastuksensa voimasta. Niin, tulkaa hänen luoksensa ja uhratkaa koko sielunne uhriksi hänelle.” (Omni 26.)

Se, että tietää Pyhän Hengen voimasta, että Jeesus on Kristus, on tärkeää ja välttämätöntä. Mutta se, että tulemme Hänen luokseen vilpittömästi ja annamme uhriksi koko sielumme, vaatii paljon muutakin kuin vain tietämistä. Kääntymys vaatii koko sydämemme, koko väkevyytemme ja koko mieleemme ja voimamme (ks. OL 4:2).

Kuningas Benjaminin kansa vastasi hänen opetukseensa huudahtamalla: ”Kyllä, me uskomme joka sanan, jonka sinä olet puhunut meille; ja me tiedämme myös niiden varmasti olevan totta Herran Kaikkivaltiaan Hengen tähden, joka on saanut aikaan voimallisen muutoksen meissä eli meidän sydämissämme, niin ettei meillä ole enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää” (Moosia 5:2). Puhuttujen sanojen hyväksyminen, todistuksen saaminen niiden totuudellisuudesta ja uskon osoittaminen Kristukseen saivat aikaan voimallisen sydämenmuutoksen ja lujan päättävyyden edistystä ja tulla paremmaksi.

Helamanin kirjassa kääntyneiden lamanilaisten kuvataan olleen ”velvollisuutensa polulla, ja he vaeltavat tarkoin Jumalan edessä ja noudattavat

tarkoin hänen käskyjensä ja säädöksiensä ja tuomioitansa. – –

Ja he pyrkivät väsymättömän uut-terasti johdattamaan loput veljistään tuntemaan totuuden.” (Hel. 15:5–6.)

Kuten nämä esimerkit tuovat esiin, kääntymyksen keskeisiin piirteisiin sisältyy se, että koemme voimallisen muutoksen sydämessämme, meillä on halu tehdä alati hyvää, kuljemme eteenpäin velvollisuutemme polkua, vaellamme tarkoin Jumalan edessä, pidämme käskyt ja palvelemme väsymättömän uut-terasti. Selvästikin nämä uskolliset sielut olivat omistautuneet syvästi Herralle ja Hänen opetuksilleen.

Kääntymyksen kokeminen

Monille meistä kääntymys on jatkuva prosessi eikä kertaluonteinen tapahtuma, joka on seurausta voimalisesta tai dramaattisesta kokemuksesta. Rivi rivin päälle ja käsky käskyn päälle, vähitellen ja miltei huomaamatta motiivimme, ajatuksemme,

sanamme ja tekomme mukautuvat Jumalan tahtoon. Kääntymisen Herraan vaatii niin sinnikkyyttä kuin kärsivällisyyttäkin.

Samuel Lamanilainen tunnisti Herraan kääntymisessä viisi perustekijää: 1) uskoo pyhien profeettojen opetuksiin ja profetioihin, kuten ne on merkitty muistiin pyhiin kirjoituksiin, 2) osoittaa uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen, 3) tekee parannuksen, 4) kokee voimallisen sydämenmuutoksen ja 5) tulee vahvaksi ja lujaksi uskossa (ks. Hel. 15:7–8). Tämä on se malli, joka johtaa kääntymykseen.

Todistus ja kääntymys

Todistus on jatkuvan kääntymyksen alku ja edellytys. Todistus on lähtökohta – ei lopullinen päämäärä. Vahva todistus on perustus, jonka pohjalle kääntymys rakentuu.

Todistus yksin ei riitä nyt eikä jatkossa suojelemaan meitä myöhempien aikojen pimeyden ja pahuuden myrskyssä, jossa me elämme. Todistus

on tärkeä ja välttämätön, mutta se ei riitä antamaan sitä hengellistä voimaa ja suojaa, jota tarvitsemme. Jotkut kirkon jäsenet, joilla on ollut todistus, ovat horjuneet ja luopuneet. Heidän hengellinen tietonsa ja sitoutuneisuutensa ei ole riittänyt vastaamaan heitä kohdanneita haasteita.

Moosian poikien lähetystyöponnisteluista käy selvästi ilmi eräs tärkeä opetus todistuksen ja kääntymyksen yhteydestä toisiinsa.

”Kukaan niistä, jotka uskoivat, eli kukaan niistä, jotka Ammonin ja hänen veljiensä saarnaaminen johdatti tuntemaan totuuden ilmoituksen ja profetian hengen mukaisesti ja Jumalan voiman tehdessä ihmeitä heidän kauttaan – niin, – – niin totta kuin Herra elää, kukaan niistä lamanielisistä, jotka uskoivat heidän saarnaamiseensa ja kääntyivät Herraan, ei koskaan luopunut.

Sillä heistä tuli vanhurskas kansa; he laskivat kapina-aseensa eivätkä enää taistelleet Jumalaa vastaan. – –

Nyt, nämä ovat ne, jotka kääntyivät Herraan.” (Alma 23:6–8.)

Näissä jakeissa kuvataan kahta merkittävää tekijää: 1) *tietoa totuudesta*, minkä voidaan tulkita tarkoittavan todistusta, ja 2) *kääntymistä Herraan*, minkä ymmärrän tarkoittavan kääntymystä Vapahtajaan ja Hänen evankeliumiinsa. Näin sekä todistuksen että Herraan kääntymisen voimallinen yhdistelmä synnytti vahvuutta ja lujuutta sekä antoi hengellistä suojaa.

He eivät koskaan luopuneet, ja he luovuttivat ”kapina-aseensa eivätkä enää taistelleet Jumalaa vastaan”. Se, että laskee itselle rakkaat ”kapina-aseet”, kuten itsekkyyden, ylpeyden ja tottelemattomuuden, vaatii muuta kuin vain uskomista ja tietämistä. Vakaumus, nöyryys, parannuksenteko ja alistuvaisuus edeltävät kapina-aseistamme luopumista. Onko teillä ja minulla vielä kapina-aseita, jotka estävät meitä kokemasta kääntymystä Herraan? Jos on, meidän tulee tehdä parannus nyt.

Huomatkaa, että lamanilaiset eivät kokeneet kääntymystä lähetyssaarnaajiin, jotka opettivat heitä, tai erinomaisiin kirkon ohjelmiin. He eivät kokeneet kääntymystä johtajiensa luonteeseen tai kulttuuriperinnön säilyttämiseen tai isiensä perimätietoihin. He kääntyivät Herraan – Häneen Vapahtajana sekä Hänen jumalallisuuteensa ja oppiinsa – eivätkä he koskaan luopuneet.

Todistus on hengellinen tieto totuudesta, joka saadaan Pyhän Hengen voimalla. Jatkuva kääntymys on alituista omistautumista sille

ilmoitetulle totuudelle, jonka olemme saaneet – sydän alttiina ja vanhurskaista syistä. Todistuksen ydin on se, että tietää evankeliumin olevan totta. Kääntymyksen ydin on se, että on vankkumattoman uskollinen evankeliumille. Meidän tulisi tietää, että evankeliumi on totta, ja olla uskollisia evankeliumille.

Todistus, kääntymys ja vertaus kymmenestä morsiusneidosta

Haluan nyt käyttää yhtä vertauksen kymmenestä morsiusneidosta monista mahdollisista tulkinnoista tähdentääkseni todistuksen ja kääntymyksen välistä yhteyttä. Kymmenen morsiusneitoa, joista viisi oli viisasta ja viisi tyhmää, ottivat lamppunsa ja lähtivät tapaamaan sulhasta. Ajatelkaa, että morsiusneitojen käyttämät lamput ovat todistuksen lamppuja. Tyhmät morsiusneidot ottivat todistuksen lamppunsa, mutta eivät ottaneet yhtään öljyä mukaansa. Nähkää öljy kääntymyksen öljynä.

”Viisaat sitä vastoin ottivat [todistuksen] lampun lisäksi mukaansa [kääntymyksen] öljyastian.

Kun sulhanen viipyi, heitä kaikkia alkoi väsyttää ja he nukahtivat.

Mutta keskellä yötä kuului huuto: ”Ylkä tule! Menkää häntä vastaan!”

Silloin kaikki morsiusneidot heräsivät ja panivat [todistuksen] lamppunsa kuntoon.

Tyhmät sanoivat viisaille: ’Antakaa meille vähän öljyä [vieläpä kääntymyksen öljyä], meidän [todistuksen] lamppumme [ovat heikkoja ja] sammuvat.’

Mutta viisaat vastasivat: ’Emme me voi, ei se riitä meille kaikille. Menkää ostamaan kauppiailta [itsellenne].’” (Matt. 25:4–9, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.)

Olivatko nuo viisi viisasta morsiusneitoa itsekkäitä ja haluttomia jakamaan vai antoivatko he aivan oikein ymmärtää, ettei kääntymyksen öljyä voi lainata? Voiko hengellistä voimaa, joka on tulosta vankkumattomasta kuuliaisuudesta käskyille, antaa toiselle ihmiselle? Voiko tietoa, joka on saatu uutteran pyhien kirjoitusten tutkimisen ja pohtimisen kautta, välittää apua tarvitsevalle? Voiko rauhaa, jota evankeliumi tuo uskolliselle myöhempien aikojen pyhälle, siirtää sellaiselle, joka käy läpi vastoinkäymistä tai suurta haastetta? Selkeä vastaus jokaiseen näistä kysymyksistä on ei.

Kuten viisaat morsiusneidot asianmukaisesti tähdensivät, jokaisen meistä täytyy ostaa itsellemme. Nämä innoitetut naiset eivät kuvailleet liiketoimintaa. Pikemminkin he tähdensivät henkilökohtaista vastuutamme pitää todistuksen lamppumme palamassa ja hankkia runsas varasto kääntymyksen öljyä. Tätä kallisarvoista öljyä hankitaan pisara kerrallaan – rivi rivin päälle ja opetus opetuksen päälle (ks. 2. Nefi 28:30), kärsivällisesti ja sinnikkäästi. Tarjolla ei ole oikotietä; mikään viime hetken valmistautumisen puuska ei ole mahdollista.

”Ja nyt, olkaa uskollisia rukoillen aina, pitäen lamppunne kunnossa ja palavina ja öljyä mukananne, jotta olisitte valmiit Yljän tullessa” (OL 33:17).

Todistus

Minä lupaan, että kun me tulemme tuntemaan totuuden ja käännymme Herraan, me pysymme vahvoina ja lujina emmekä koskaan luovu. Me laskemme auliisti kapina-aseemme. Meitä siunataan kirkkaalla valolla todistuksemme lamppussa ja runsaalla varastolla kääntymyksen öljyä. Ja kun jokainen meistä kääntyy täydellisesti, me vahvistamme perhettämme, ystäviämme ja niitä, joiden kanssa olemme tekemisissä. Näistä totuuksista todistan Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Herra olkoon tiellä kanssasi

Kun otamme kuluneiden kahden päivän sanomat sydämeemme ja elämäämme, meitä tullaan siunaamaan.

Rakkaat veljeni ja sisareni, olemme tulleet jälleen yhden innoittavan yleiskonferenssin päätökseen. Minua itseäni on ravittu ja kohotettu hengellisesti, ja tiedän, että tekin olette tunteneet tämän konferenssin erityisen hengen.

Osoitamme sydämellisen kiitoksemme kaikille, jotka ovat osallistuneet jollakin tavalla. Evankeliumin totuuksia on opetettu ja tähdennetty jälleen kauniisti. Kun otamme kuluneiden kahden päivän sanomat sydämeemme ja elämäämme, meitä tullaan siunaamaan.

Kuten aina, tämän konferenssin sisältö tulee saataville tulevissa *Ensign*- ja *Liahona*-lehtien numeroissa. Kehotan teitä lukemaan puheet uudelleen ja pohtimaan niihin sisältyviä sanomia. Olen omassa elämässäni huomannut, että saan vieläkin enemmän näistä innoitetuista saarnoista, kun tutkin niitä syvällisemmin.

Tämä konferenssi on ollut kuuluvuudeltaan ja näkyvyydeltään ennätysellinen ulottuen kautta mannerten ja merien ihmisten luo kaikkialla. Vaikka olemme etäällä monista teistä, me aistimme henkenne ja lähetämme teille rakkaat ja kiitolliset tervehdyksemme.

Niille veljillemme, jotka vapautettiin tässä konferenssissa, lausun meidän kaikkien sydämellisen kiitoksen vuosi kestäneestä omistautuneesta palvelutyöstänne. Lukemattomat ihmiset ovat tulleet siunatuiksi teidän panoksenne ansiosta Herran työssä.

Veljet ja sisaret, vietin juuri 85-vuotispäivääni, ja olen kiitollinen

jokaisesta vuodesta, jonka Herra on minulle suonut. Kun pohdin elämäni kokemuksia, kiitän Häntä Hänen monista siunauksistaan minulle. Kuten mainitsin puheessani tänä aamuna, olen tuntenut Hänen kätensä ohjaavan ponnistelujani, kun olen pyrkinyt vilpittömästi palvelemaan Häntä ja palvelemaan teitä kaikkia.

Kirkon presidentin virka on vaativa. Kuinka kiitollinen olenkaan kahdesta uskollisesta neuvonantajastani, jotka palvelevat rinnallani ja jotka ovat aina auliita ja poikkeuksellisen kykeneviä auttamaan työssä, jota ensimmäinen presidenttikunta tekee. Ilmaisen kiitollisuuteni myös niistä jaloista miehistä, joista kahdentoista apostolin koorumi koostuu. He työskentelevät väsymättä Mestarin asialla yhdessä seitsemänkymmenen koorumien jäsenten kanssa, jotka antavat heille innoitettua apua.

Haluan myös kiittää teitä, veljeni ja sisareni, missä sitten olettekin ympäri maailman, kaikesta, mitä teette seurakunnissanne, vaarnoissanne ja piireissänne. Kun auliisti täytätte tehtävät silloin kun teitä niihin pyydetään, te autatte rakentamaan Jumalan valtakuntaa maan päällä.

Pitäkäämme aina huolta toinen toisestamme auttaen avuntarpeen hetkinä. Älkäämme olko arvostelevia ja

tuomitsevia vaan olkaamme suvaitsevaisia noudattaen aina Vapahtajan esimerkkiä rakastavasta hyväntahtoisuudesta. Palvelkaamme tässä hengessä auliisti toisiamme. Rukoilkaamme innoitusta tietää lähipiirissämme olevien tarpeista ja lähtekäämme sitten antamaan apua.

Olkaamme rohkealla mielellä eläessämme elämäämme. Vaikka me elämme yhä vaarallisempia aikoja, Herra rakastaa meitä ja välittää meistä. Hän on aina rinnallamme, kun teemme sitä, mikä on oikein. Hän auttaa meitä avuntarpeen hetkenä. Elämäämme tulee vaikeuksia, ongelmia, joita emme odota ja joita emme koskaan valitsisi. Kukaan meistä ei jää niitä vaille. Kuolevaisuuden tarkoituksena on oppia ja kasvaa enemmän Isämme kaltaiseksi, ja usein juuri vaikeina aikoina me opimme eniten, niin tuskallisia kuin opetukset kenties ovatkin. Elämämme voi myös olla täynnä iloa, kun noudatamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetuksia.

Herra on kehottanut: ”Pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”¹ Mitä suurta onnea tuon tiedon pitäisikään tuoda meille. Hän eli meidän vuoksemme, ja Hän kuoli meidän vuoksemme. Hän maksoi syntimme. Noudattakaamme Hänen esimerkkiään. Osoittakaamme suuri kiitollisuutemme Hänelle ottamalla vastaan Hänen uhrinsa ja elämällä siten, että olemme kelvollisia palamaan ja jonakin päivänä elämään Hänen luonaan.

Kuten olen maininnut aiemmissa konferensseissa, kiitän teitä siitä, että rukoillette puolestani. Minä tarvitsen rukouksianne. Minä tunnen ne. Me johtavat auktoriteetitkin muistamme teitä kaikkia ja rukoilemme taivaallisen Isämme parhaimpia siunauksia olemaan kanssanne.

Nyt, rakkaat veljeni ja sisareni, konferenssi päättyy ja tapaamme puolen vuoden kuluttua. Herra olkoon tiellä kanssanne, kunnes tapaamme silloin taas. Vapahtajamme ja Lunastajamme Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Joh. 16:33.

Linda K. Burton

Apuyhdistyksen ylijohtaja

Onko usko Jeesuksen Kristuksen sovitukseen kirjoitettu sydämeemme?

Liittojemme solmiminen ja pitäminen sekä niistä riemuitseminen ovat todiste siitä, että Jeesuksen Kristuksen sovitus on todella kirjoitettu sydämeemme.

Rakkaat sisareni, te olette olleet mielessäni ja sydämessäni kuukausien ajan, kun olen pohtinut tätä haastavaa ja vastuullista tehtävää. Vaikka en tunnekaan olevani minulle annetun vastuun veroinen, tiedän, että tämä kutsu on tullut Herralta Hänen valitun profeettansa välityksellä, ja toistaiseksi se riittää. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että ”olipa se puhuttu [Herran omalla äänellä] tai [Hänen palvelijoidensa äänellä], se on sama”¹.

Yksi kallisarvoisista lahjoista, jotka liittyvät tähän tehtävään, on varmuus siitä, että taivaallinen Isä rakastaa kaikkia tyttäriään. Olen tuntenut Hänen rakkautensa meitä jokaista kohtaan!

Teidän laillanne minä rakastan pyhiä kirjoituksia! Jeremian kirjassa on kohta, joka on hyvin lähellä sydäntäni.

Jeremia eli vaikeaan aikaan vaikeassa paikassa, mutta Herra salli hänen ”nähdä ennalta toivon ajan myöhempien aikojen Israelin kokoamisessa”² – meidän aikamme. Jeremia profetoi:

”Tulevina päivinä, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä, kirjoitan sen heidän sydämeensä. Minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. – –

Kaikki, pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut, sanoo Herra. Minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejään.”³

Me olemme se kansa, jonka Jeremia näki. Olemmeko me pyytäneet Herraa kirjoittamaan lain eli opin sydämeemme? Uskommeko me, että sovituksen ulottuvillemme tuoma anteeksianto, josta Jeremia puhuu, koskee meitä henkilökohtaisesti?

Muutama vuosi sitten vanhin Jeffrey R. Holland kertoi ajatuksiaan niiden pioneerien syvälle juurtuneesta uskosta, jotka ponnistelivat kohti Suolajärven laaksoa jopa lastensa kuoltua. Hän sanoi: ”He eivät tehneet sitä jonkin ohjelman tai sosiaalisen toiminnan tähden. He tekivät sen, koska usko Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin oli heidän sielussaan, se oli heidän luidensa ytimessä.”

Hän sanoi liikuttuneena:

”Millään muulla tavoin nuo äidit eivät olisi voineet haudata [vauvojaan] leipälaatikossa ja jatkaa eteenpäin sanoen: ’Luvattu maa on edessäpäin. Aiomme päästä laaksoon asti.’

Se, että he voivat sanoa niin, johtuu liitoista, opista, uskosta, ilmoituksesta ja Hengestä.”

Hän lopetti näihin ajatuksia herättäviin sanoihin: ”Jos me pidämme ne perheessämme ja kirkossa, monet muut asiat alkavat hoitua itsestään. Ehkäpä monet muut vähemmän tärkeät asiat ikään kuin putoavat vankkureista. Olen kuullut, että käsikärryihin mahtui vain tietty määrä tavaraa. Aivan kuten pioneerien oli valittava, mitä ottaa mukaansa, ehkä 2000-luku saa meidät päättämään: ’Mitä voimme laittaa tähän käsikärryyn?’ Ja se on sielumme ydin, se on se, mikä on luittemme ytimessä.”⁴ Tai sanoaksemme sen toisin, se on se, mikä on kirjoitettu sydämeemme!

Me uusi Apuyhdistyksen johdosta olemme etsineet hartaasti Herraa tietääksemme, mitä välttämättömä tontä Hän haluaisi meidän laittavan

Apuyhdistyksemme käsikärryyn viedäksemme edelleen eteenpäin Hänen työtään. Olemme tunteneet, että taivaallinen Isä haluaisi meidän ensimmäiseksi auttavan Hänen rakkaita tyttäriään ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen sovituksista koskevan opin. Kun teemme niin, tiedämme, että uskomme vahvistuu ja samoin halumme elää vanhurskaasti. Toiseksi, kun olemme pohtineet ratkaisevan tärkeää tarvetta vahvistaa perheitä ja koteja, olemme tunteneet, että Herra haluaisi meidän kannustavan rakkaita tyttäriään pysymään iloisesti liitoissaan. Kun liitot pidetään, perheet vahvistuvat. Lopuksi tunnettiin, että Hän haluaisi meidän työskentelevän ykseydessä muiden apujärjestöjen ja pappeusjohtajiemme kanssa pyrkiesämme etsimään ja auttamaan niitä, joiden on tarpeen päästä polulla eteenpäin. Palava rukouksemme on, että jokainen meistä avaa sydämensä ja antaa Herran kaivertaa sinne sovituksen, liittojen ja ykseyden opit.

Kuinka me voimme odottaa vahvistavamme perheitä tai auttavamme muita, ellei omaan sydämeemme ole ensin kirjoitettu syvää ja kestävä uskoa Jeesukseen Kristukseen ja Hänen äärettömään sovituksensa? Tänä iltana haluaisin kertoa teille kolmesta sovituksen periaatteesta, jotka vahvistavat uskoamme Jeesukseen Kristukseen, jos nuo periaatteet on kirjoitettu sydämeemme. Toivon, että näiden periaatteiden ymmärtäminen on siunaus meille jokaiselle, olimmepa

sitten uusia tai olleet koko ikämme kirkossa.

Periaate 1: ”Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista.”⁵

Teidän kanssanne me todistamme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovituksista. Meidän todistuksemme kuten teidänkin on kirjoitettu sydämeemme, kun olemme kohdanneet monenlaisia haasteita ja vastoinkäymisiä, jotka ovat venyttäneet sielumme ääri rajoilleen. Nämä haasteet voivat tuntua epäoikeudenmukaisilta, jos emme ymmärrä taivaallisen Isän täydellistä onnensuunnitelmaa emmekä Vapahtajan sovituksen keskeisyyttä tuossa suunnitelmassa. Meillä kaikilla on elämän koettelemuksia. Mutta uskollisiin sydämiin on kirjoitettu: ”Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista.”

Miksi Herra sallii meidän kokea kärsimystä ja vastoinkäymisiä tässä elämässä? Yksinkertaisesti sanottuna se kuuluu kasvumme ja edistymisemme suunnitelmaan! Me huusimme ääneen iloamme⁶ saadessamme tietää, että meillä olisi tilaisuus tulla maan päälle kokemaan kuolevaisuus. Vanhin Dallin H. Oaks on opettanut: ”Välttämätön kääntymyksemme tapahtuu usein tehokkaammin kärsimyksen ja vastoinkäymisten kuin mukavuuden ja rauhan kautta.”⁷

Tätä totuutta havainnollistaa erään uskollisen pioneerisisaren esimerkki. Mary Lois Walker solmi avioliiton 17-vuotiaana John T. Morrisin kanssa St. Louisissa Missouriissa. He ylittivät tasangot pyhien kanssa vuonna 1853 ja saapuivat Suolajärven laaksoon pian ensimmäisen häpäivänsä jälkeen. Matkallaan he olivat muiden pyhien tavoin kärsineet puutetta. Mutta heidän kärsimyksensä ja vastoinkäymisensä eivät päättyneet, kun he pääsivät Suolajärven laaksoon. Seuraavana vuonna Mary, joka oli silloin 19-vuotias, kirjoitti: ”Meille syntyi poika. – – Yhtenä iltana kun hän oli kaksi tai kolme kuukautta vanha – –, jokin kuiskasi minulle: ’Sinä menetät tuon pikkuisen.’”

Talven aikana vauvan terveys heikkeni. ”Me teimme kaiken voitavamme, – – mutta vauvan kunto huononi tasaisesti. Helmikuun toisena päivänä hän kuoli – –, ja niin minä join omasta lapsukaisestani eroamisen katkeran maljan.” Mutta Maryn koettelemukset eivät olleet vielä ohi. Hänen aviomiehensä sairastui myös, ja kolme viikkoa vauvan menettämisen jälkeen aviomies kuoli.

Mary kirjoitti: ”Ja niin minä, vasta alle kahdenkymmenen, olin menettänyt lyhyenä kolmen viikon aikana aviomieheni ja ainoan lapseni vieraassa paikassa satojen mailien päässä verisukulaisistani, vaikeuksien vuoren kohotessa edessäni – –, ja toivoin, että minäkin voisin kuolla ja liittyä rakkaitteni joukkoon.”

Mary jatkaa: ”Eräänä sunnuntai-iltana olin kävelyllä ystäväni kanssa. – – Sain muistutuksen [aviomieheni] poissaolosta ja valtavasta yksinäisyydestäni, ja kun itkin katkerasti, vain nähdä aivan kuin sieluni silmin jyrkän elämän ylämäen, joka minun pitäisi kiivetä, ja tunsin sen todellisuuden hyvin voimakkaasti. Minut valtasi syvä masennus, sillä vihollinen tietää, milloin hyökätä kimppuumme, *mutta [Vapahtajamme Jeesus Kristus] on voimallinen pelastamaan*. Taivaalliselta Isältä saamani avun turvin kykenin taistelemaan kaikkia niitä voimia vastaan, jotka näyttivät siihen aikaan järjestäytyneen minua vastaan.”⁸

Mary oppi jo 19-vuotiaana, että sovitus antaa meille varmuuden, että kaikki sellainen, mikä elämässä on epäoikeudenmukaista – jopa syvimät murheet – voidaan oikaista ja tullaan oikaisemaan.

Periaate 2: Sovituksessa on voimaa, jolla kykenemme voittamaan luonnollisen ihmisen ja tulemaan Jeesuksen Kristuksen todellisiksi opetuslapsiksi.⁹

On olemassa keino, jonka avulla voi tietää, milloin olemme oppineet jonkin evankeliumin opin tai periaatteen. Se on silloin kun kykenemme opettamaan tuon opin tai periaatteen niin, että lapsikin voi sen ymmärtää. Eräs arvokas apukeino, jolla voimme opettaa lapsia ymmärtämään sovituksista,

on eräässä Alkeisyhdistyksen oppiaheessa oleva vertaus. Ehkäpä se voi auttaa meitä, kun opetamme omia lapsiamme, lastenlapsiamme tai muihin uskontokuntiin kuuluvia ystäviä, jotka haluavat ymmärtää tämän keskeisen opin.

”Tietä pitkin kävelevä [nainen] putosi kuoppaan, joka oli niin syvä, ettei hän pystynyt kiipeämään sieltä ylös. Vaikka hän teki mitä, hän ei päässyt yksin ylös. [Hän] huusi apua ja iloitsi, kun ystäväallinen ohikulkija kuuli hänen huutonsa ja laski tikkaat kuoppaan. Näin hän pystyi kiipeämään kuopasta ja oli jälleen vapaa.

Me olemme kuopassa olevan

[naisen] kaltaisia. Synnin tekeminen on kuin kuoppaan putoamista, emmekä me pääse sieltä omin avuin. Aivan kuten ystäväallinen ohikulkija kuuli [naisen] avunhuudot, taivaallinen Isä lähetti ainoan Poikansa tarjoamaan meille vapautuskeinon. Jeesuksen Kristuksen sovituksista voidaan verrata tikkaiden laskemiseen kuoppaan. Se tarjoaa meille keinon kiivetä kuopasta.”¹⁰ Mutta Vapahtaja tekee enemmänkin kuin laskee tikkaat. Hän ”laskeutuu alas [kuoppaan] ja antaa meille mahdollisuuden käyttää tikapuita päästäksemme pois”¹¹. ”Aivan kuten kuopassa olevan [naisen] piti kiivetä ylös tikkaita, meidän on tehtävä parannus

synneistämme ja noudatettava evankeliumin periaatteita ja toimituksia kiivetäksemme ylös omasta kuopastamme ja saadaksemme sovituksen toimimaan elämässämme. Kaiken tehtyämmekin me voimme vain sovituksen ansiosta tulla kelvollisiksi palaamaan taivaallisen Isän kasvojen eteen.”¹²

Minulla oli äskettäin etuoikeus tavata Chilessä nykyajan pioneeri, Jumalan rakas tytär ja uusi kirkon käännynnäinen. Hän on yksinhuoltajaäiti, jolla on kaksi pientä poikaa. Sovituksen voiman ansiosta hän on kyennyt jättämään menneisyytensä taakseen ja pyrkii nyt vilpittömästi tulemaan Jeesuksen Kristuksen todelliseksi opetuslapsiksi. Häntä ajatlessani mieleen tulee periaate, jonka vanhin David A. Bednar on opettanut: ”On tärkeää tietää, että Jeesus Kristus tuli maan päälle *kuolemaan* puolestamme – se on olennainen osa Kristuksen oppia. Mutta meidän pitää arvostaa myös sitä, että Herra haluaa sovituksensa kautta ja Pyhän Hengen voimalla *elää* meissä – paitsi opastaakseen meitä niin myös antaakseen meille voimaa.”¹³

Kun tämä chileläinen sisar ja minä keskustelimme siitä, kuinka voi pysyä iankaikkiseen elämään johtavalla polulla, hän vakuutti minulle

innokkaana, että hän oli päättänyt jatkaa polulla. Hän oli ollut poissa polulta suurimman osan elämänsä ja totesi, ettei ”siellä kaukana” poissa polulta ollut mitään siitä, mitä hän halusi saada taas takaisin elämäänsä. Sovituksen voima, joka tekee kaiken mahdolliseksi, elää hänen sisimmässään. Sitä kirjoitetaan parhaillaan hänen sydämeensä.

Tuo voima paitsi suo meille mahdollisuuden kiivetä pois kuopasta antaa meille myös voimaa jatkaa kaidalla ja kapealla polulla, joka johtaa takaisin taivaallisen Isämme eteen.

Periaate 3: Sovitus on suurin todiste, mitä meillä on Isän rakkaudesta lapsiaan kohtaan.

Meidän kannattaisi pohtia tätä vanhin Oaksin sykehdyttävää ajatusta: ”Ajatelkaa, kuinka taivaallista Isäämme varmasti onkaan murehduttanut lähettää Poikansa kestämään käsittämätöntä kärsimystä meidän syntiemme tähden. Se on suurin todiste Hänen rakkaudesta meitä jokaista kohtaan!”¹⁴

Tuon äärimmäisen rakkauden teon pitäisi saada meidät jokaisen polvillemme nöyrään rukoukseen kiittämään taivaallista Isäämme, että Hän rakasti meitä niin paljon, että Hän lähetti ainosyntyisen, täydellisen

Poikansa kärsimään meidän syntiemme, murheidemme ja kaiken sen vuoksi, mikä on epäoikeudenmukaista meidän kunkin elämässä.

Muistatko naisen, josta presidentti Dieter F. Uchtdorf puhui äskettäin? Hän sanoi: ”Eräs nainen, joka oli selviytynyt vuosien koettelemuksista ja surusta, sanoi kyynelsilmin: ’Olen oppinut ymmärtämään, että olen kuin vanha 20 dollarin seteli – ryppyinen, repaleinen, nuhrainen, runnottu ja naarmuilla. Mutta olen edelleenkin 20 dollarin seteli. Olen jonkin arvoisen. Vaikka en näytä paljon miltään ja vaikka minua on lytätty ja kohdeltu kaltoin, olen yhä koko 20 dollarin setelin arvoisen.’”¹⁵

Tämä nainen tietää, että hän on taivaallisen Isänsä rakas tytär ja että hän on niin arvokas taivaalliselle Isälleen, että Isä lähetti Poikansa toteuttamaan sovituksen juuri hänen puolestaan. Jokaisen sisaren kirkossa pitäisi tietää se, mitä tämä nainen tietää – että hän on Jumalan rakas tytär. Kuinka se, että tiedämme, miten arvokkaita olemme Hänelle, muuttaa sen, kuinka pidämme liittomme? Kuinka se, että tiedämme, miten arvokkaita olemme Hänelle, vaikuttaa haluamme palvella muita? Kuinka se, että tiedämme, miten arvokkaita olemme Hänelle, lisää haluamme auttaa niitä, joiden on tarpeen ymmärtää sovitus siten kuin me sen ymmärrämme – syvällä sisimmässään? Kun sovituksen oppi on kirjoitettu syvälle meidän jokaisen sydämeen, silloin me alamme tulla sellaiseksi kansaksi, jollainen Herra haluaa meidän olevan, kun Hän tulee jälleen. Silloin Hän tuntee meidät todelliseksi opetuslapsikseen.

Saakoon Jeesuksen Kristuksen sovitus aikaan voimallisen muutoksen sydämessämme.¹⁶ Kun me havahdumme ymmärtämään tämän opin, jonka Jumalan enkeli julisti olevan suuren ilon ilosanoma¹⁷, lupaan, että me tunnemme samoin kuin kuningas Benjaminin kansa tunsivat. Rukoiltuaan voimallisesti, että sovitus koskisi heidän elämäänsä, ”he täytyivät ilosta”¹⁸ ja olivat ”halukkaita tekemään [Jumalansa] kanssa liiton – [olla] kuuliaisia hänen käskyilleen kaikessa”¹⁹.

Liittojemme solmiminen ja pitäminen sekä niistä riemuitseminen ovat todiste siitä, että Jeesuksen Kristuksen sovitus on todella kirjoitettu sydämeemme. Muistatthän nämä kolme periaatetta:

1. ”Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista.”²⁰
2. Sovituksessa on voimaa, jolla kykenemme voittamaan luonnollisen ihmisen ja tulemaan Jeesuksen Kristuksen todelliseksi opetuslapsiksi.²¹
3. Sovitus on suurin todiste, mitä meillä on Isän rakkaudesta lapsiaan kohtaan.²²

”Tulevina päivinä, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä, *kirjoitan sen heidän sydämeensä*. Minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.”²³ Kehotan meitä pyytämään Herraa kirjoittamaan nämä sovituksen periaatteet sydämeemme. Todistan siitä, että ne ovat totta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 1:38.
2. *Vanha testamentti, Evankeliumin oppi -luokan opettajan opas*, 2001, s. 196.
3. Jer. 31:33–34, kursivointi lisäty.
4. ”Pyöreän pöydän keskustelu”, *Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous*, 9. helmikuuta 2008, s. 28.
5. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 52.
6. Ks. Job 38:7.
7. ”Haaste muuttua”, *Liahona*, Jan. 2001, 42.
8. Mary Lois Walker Morrisin omaelämäkerta (Linda Kjar Burtonin hallussa oleva kappale).
9. Ks. ”Sovitus ja kuolevaisuuden taival”, *Liahona*, huhtikuu 2012, 12–19.
10. *Alkeisyhdistys 7: Uusi testamentti*, 1998, s. 104.
11. Ks. Joseph Fielding Smith, *Pelastuksen oppeja*, toim. Bruce R. McConkie, 3 osaa, 1977–1982, osa 1, s. 125.
12. *Alkeisyhdistys 7*, s. 104.
13. ”Sovitus ja kuolevaisuuden taival”, s. 14.
14. ”Rakkaus ja laki”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 26.
15. Ks. ”Te olette minun käteni”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 69.
16. Ks. Alma 5:12–14.
17. Ks. Moosia 3:3.
18. Ks. Moosia 4:1–3.
19. Ks. Moosia 5:2–5.
20. *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, s. 52.
21. Ks. ”Sovitus ja kuolevaisuuden taival”, s. 12–19.
22. Ks. ”Rakkaus ja laki”, s. 26.
23. Jer. 31:33, kursivointi lisäty.

Carole M. Stephens

ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Täysin hereillä velvollisuuksissamme

Meidän täytyy olla hereillä velvollisuuksissamme ja jatkaa uskossa, kun turvaudumme sovituksen lohduttavaan, vahvistavaan, kaiken mahdolliseksi tekevään ja parantavaan voimaan.

Sen jälkeen kun sain kutsun Apuyhdistyksen ylimpään johtokuntaan, olen halunnut tietää enemmän naisista, jotka ovat palvelleet ennen minua. Minuun tekivät vaikutuksen sisar Zina D. Youngin opetukset. Hän oli ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen toisessa ylimmässä johtokunnassa. Hän sanoi: ”Sisaret, meidän pitää olla täysin hereillä velvollisuuksissamme.”¹ Pohdin sanoja *hereillä* ja *velvollisuus* ja jatkoin tutkimalla pyhiä kirjoituksia.

Uudessa testamentissa Paavali opetti oman aikansa pyhiä:

”Teidän on aika herätä unesta, sillä pelastus on nyt meitä lähempänä – –.

Yö on kulunut pitkälle, päivä jo sarastaa. – – Varustautukaamme valon aseini.”²

Mormonin kirjassa Alma opetti kansalleen niiden pyhiä velvollisuuksia, jotka solmivat liiton Jumalan kanssa:

”Ja nyt, koska te haluatte tulla Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyiksi hänen kansakseen ja olette halukkaita kantamaan toistenne kuormia, jotta ne olisivat keveitä;

niin, ja olette halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla – –,

nyt minä sanon teille, että jos tämä on teidän sydämenne halu, mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastetaan Herran nimeen, todistukseksi hänen edessään, että te olette tehneet hänen kanssaan liiton, että palvelette häntä ja pidätte hänen käskynsä, jotta hän vuodattaisi Henkeään runsaammin teidän päällenne?

Ja nyt kun ihmiset olivat kuulleet nämä sanat, he taputtivat käsiään ilosta ja huudahtivat: Tämä on meidän sydämemme halu.”³

Sisar Youngin sanat ja nämä pyhien kirjoitusten kohdat saivat minut pohtimaan niitä ”velvollisuuksia”, joihin meidän täytyy herätä omana aikanamme.

Kun meidät kastetaan, me solmimme liiton. Vanhin Robert D. Hales on opettanut: ”Kun solmimme liittoja ja pidämme ne, me tulemme

pois maailmasta ja sisään Jumalan valtakuntaan.”⁴

Me muutamme. Me näytämme erilaisilta, ja me toimimme eri tavoin. Asiat, joita kuuntelemme ja luemme ja joista puhumme, ovat erilaisia, ja se, miten pukeudumme, on erilaista, koska meistä tulee Jumalan tyttäriä, liiton myötä Häneen sidottuja.

Kun meidät konfirmoidaan, me saamme Pyhän Hengen lahjan, oikeuden siihen, että meillä on jatkuvasti jumaluuden yhden jäsenen vaikutus ohjaamassa, lohduttamassa ja suojelemassa meitä. Hän varoittaa meitä, kun tunnemme houkutusta hylätä liittomme ja palata maailmaan. Presidentti Boyd K. Packer opettaa, ettei yksikään meistä ”koskaan tee vakavaa virhettä ilman, että Pyhän Hengen kuiskaukset ensin varoittaisivat siitä”⁵.

Saadaksemme tämän lahjan ja pitääksemme aina Hengen luonamme meidän täytyy olla kelvollisia sekä valppaita tarkistamaan sydämemme tila. Onko sydämemme herkkä? Onko meillä nöyrä sydän, opetusta vastaanottava sydän, lempeä sydän? Vai onko sydämemme vähitellen paatunut, kun olemme antaneet liiaksi maailman melun eksyttää meidät kuuntelemasta niitä lempeitä kehotuksia, joita Henki on varmasti antanut?

Kun meidät kastettiin, sydämemme muuttui ja heräsi Jumalalle.

Matkallamme kuolevaisuudessa meidän pitää säännöllisesti kysyä itseltämme: ”Jos [olen kokenut] sydämen muutoksen – –, [voinko] nyt tuntea sellaista?”⁶ Ja jos en voi, niin miksi en?

Monet varhaisista pyhistä kokivat tämän voimallisen muutoksen sydämessään.⁷ Se herätti heidät ottamaan vastaan temppelin siunauksia, jotka vahvistivat heitä heidän velvollisuuksissaan. Nauvoossa varhaisia pyhiä tuli temppeliin ”koko päivän ajan ja pitkälle yöhön”⁸ saamaan toimituksia ja tekemään liittoja, ennen kuin he aloittivat matkansa länteen.

Sarah Rich, eräs Apuyhdistyksen sisar Nauvoossa, sanoi näin: ”Monia olivat ne siunaukset, joita olimme saaneet Herran huoneessa, mikä soi meille iloa ja lohtua kaikkien murheidemme keskellä ja antoi meille uskoa Jumalaan, koska tiesimme, että Hän opastaisi meitä ja tukisi meitä edessämme olevalla tuntemattomalla matkalla.”⁹

Usko Vapahtajaan oli muuttanut heidän sydämensä, ja he luottivat Hänen sovituksensa voimaan. He heräsivät toimimaan. He tiesivät syvällä sydämessään, että oli yksi – Vapahtaja – joka ymmärsi heidän henkilökohtaiset vastoinkäymisensä, koska Hän kärsi ne heidän puolestaan Getsemanen puutarhassa ja ristillä. Hän tunsu heidän pelkonsa, heidän

epäilyksensä, heidän tuskansa ja heidän yksinäisyytensä. Hän kärsi heidän surunsa, heidän vainonsa, heidän nälkänsä, heidän väsymyksensä ja heidän menetyksensä. Ja koska Hän kärsi kaiken sen, Hän voi sanoa heille: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.”¹⁰

Ja he tulivat. He luottivat profeettaan ja seurasivat häntä. He tiesivät, että matka olisi pitkä ja heidän velvollisuutensa vaikea. He tiesivät, että vaadittaisiin uhrauksia, mutta he olivat hengellisesti valmistautuneita, koska he tukeutuivat uskoonsa ja pitivät kiinni liitoistaan.

Ennen lähtöä Nauvoosta ryhmä pyhiä kirjoitti viestin kokoushuoneeseen temppelissä, joka heidät pakotettiin jättämään. Siinä sanottiin: ”Herra on nähnyt uhrimme: tulkaa perässämme.”¹¹

Osallistuin äskettäin seurakuntamme nuorten miesten ja nuorten naisten kanssa pioneerivaellukseen. Joka aamu kysyin itseltäni: ”Mikä on minun uhrini? Kuinka minä kuljen heidän perässään?”

Vaelluksen toisena päivänä olimme vetäneet käsikärryjämme noin 13 kilometriä, kun saavuimme reitin kohtaan, jota kutsutaan ”naisten rinteeksi”. Miehet ja naiset erotettiin toisistaan ja miehet lähetettiin edellä ylös kukkulan rinnettä. Kun aloimme vetää käsikärryjämme, katsoin ylös nähdäkseni meidän pappesusveljiemme – niin nuorten kuin vanhojenkin – reunustavan reitin kumpaakin puolta, hatut kourassa kunnioituksesta naisia kohtaan.

Polku oli alussa helppo, mutta pian kuljimme syvässä hiekassa, ja kukkula jyrkkeni. Pää painuksissa minä työnsin käsikärryä kaikin voimin, kun tunsin siinä kiskaisun ja katseeni kohottaessani näin Lexin, joka on yksi nuorista naisistamme ja naapurini. Hän oli vetänyt oman käsikärryensä huipulle ja nähtyään avuntarpeemme juoksi takaisin. Kun pääsimme huipulle, halusin kovasti juosta takaisin auttamaan niitä, jotka tulivat perässäni, mutta huohotin raskaasti ja sydämeni löi niin lujaa, että sana *sydänkohtaus* tuli mieleeni enemmän kuin kerran! Katselin

kiitollisena, kun toiset nuoret naiset hellittivät otteensa omista käsikärryistään ja juoksivat auttamaan.

Kun jokainen oli päässyt huipulle, käytimme hetken siihen, että kirjoitimme tunteitamme päiväkirjoihimme. Minä kirjoitin: ”En valmistautunut tarpeeksi hyvin fyysisesti, joten minulla ei ollut voimaa auttaa niitä, jotka tulivat perässäni. Minun ei kenties koskaan enää tarvitse vetää käsikärryä, mutta en koskaan halua jättää sisariansi hengellisesti pulaan, en koskaan!”

Se oli pyhä kokemus, joka sai minut hengellisesti heräämään velvollisuuksiini perhettäni ja muita kohtaan. Koko matkamme ajan pohdiskelin sitä, mitä olin oppinut.

Ensiksi ajattelin sisariansi, niitä, jotka *olivat* vetäneet, ja niitä, jotka *vielä nykyäänkin* vetävät käsikärryään yksin. Lähes 20 prosenttia niiden varhaisten käsikärrykompanioiden naisista oli yksin ainakin osan matkaa. Nämä olivat naisia, jotka eivät olleet solmineet avioliittoa, olivat eronneet tai olivat jääneet leskeksi. Monet olivat yksinhuoltajajäitejä.¹² He kaikki tekivät työtä yhdessä – liiton tyttäret, nuoret ja vanhat, erilaisissa elämäntilanteissa

samalla polulla samaa päämäärää kohti.

Ne, jotka kiiruhtivat auttamaan avuntarpeessa olevia sisariansi, muistuttivat minua pelastajista – niistä, jotka voi nähdä, ja niistä, joita ei voi nähdä – jotka ovat nopeita huomaamaan, näkemään tarpeen ja toimimaan.

Ajattelin Herran sanoja: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.”¹³

Molemmiin puoliin reittiä reunustamassa oli uskollisia, kuuliaisista, liittonsa pitäviä miehiä. Heidän pappeuden voimansa – voima, jota Jumala käyttää siunatakseen kaikkia lapsiaan – kohotti, vahvisti ja tuki meitä. He muistuttivat siitä, ettemme ole koskaan yksin. Meillä voi olla tämä voima apunamme aina, kun pidämme liittomme.

Ajattelin miehiä, jotka olivat matkan aikana erossa perheestään jättäen perheensä vetämään käsikärryä yksin. Monet miehet kuolivat matkalla. Jotkut pojat jäivät taakse palvelukseen lähetystyössä synnyinmaassaan. Toiset olivat muuttaneet aiemmin

valmistelemaan perheensä saapumista Suolajärven laaksoon. Jotkut miehet olivat poissa omasta valinnastaan päätettyään olla pitämättä liittojaan.

Kuten ne, jotka elivät aiemmin, monet ihmiset nykyään elävät olosuhteissa, jotka eivät ole ihanteelliset. Me opetamme jatkuvasti ihannetta ja pyrimme siihen, koska tiedämme, että jatkuva ponnisteleminen auttaa meitä edistymään polulla ja valmistaa meitä mahdollisuuksiin saada kaikki luvut siunaukset odottaessamme Herraa¹⁴.

Jokaisella meistä on ja tulee olemaan elämässämme vastoinkäymisiä. Tämä kuolevainen elämä on koetusaikaa, ja meillä on jatkuvasti tilaisuuksia käyttää tahdonvapauttamme sen valitsemiseen, mitä aiomme oppia niistä vastoinkäymisistä, joita varmasti tulee.

Jumalan tyttärenä me kuljemme polkua pitkän eteenpäin uskossa, koska me ymmärrämme, kuten presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Temppeleissä saatavat pelastavat toimitukset, joiden ansiosta voimme palata jonakin päivänä taivaallisen Isämme luo iankaikkisissa perhesuhteissa ja saada lahjaksi siunauksia ja voimaa ylhäältä, ovat jokaisen uhrauksen ja

jokaisen ponnistelun arvoisia.”¹⁵

Ei riitä, että vain olemme matkalla. Meidän täytyy olla hereillä velvollisuusissamme ja jatkaa uskossa, kun turvaudumme sovituksen lohduttavaan, vahvistavaan, kaiken mahdolliseksi tekevään ja parantavaan voimaan.

Sisaret, minä rakastan teitä. En tunne montakaan teistä henkilökohtaisesti, mutta tiedän kyllä, *keitä* te olette! Me olemme liitot pitäviä tyttäriä Hänen valtakunnassaan, ja liittojemme antaman voiman ansiosta me olemme valmiit tekemään velvollisuutemme.

Apuyhdistys valmistaa naisia iankaikkisen elämän siunauksiin herättämällä meidät hengellisesti vahvistamaan uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa. Aloittakaamme itsestämme. Aloittakaamme siitä, missä olemme. Aloittakaamme tänään. Kun olemme hengellisesti hereillä, kykenemme paremmin vahvistamaan perheitä ja koteja ja auttamaan muita.

Tämä on pelastuksen työtä, ja sovituksen vahvistava ja mahdollistava voima tekee sen mahdolliseksi. Herätäkäämme siihen, *keitä* me olemme. Herätäkäämme velvollisuuteemme. Me olemme taivaallisen Isämme tyttäriä. Hän rakastaa meitä. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa *Woman's Exponent*, 15. lokakuuta 1877, s. 74.
2. Room. 13:11–12.
3. Moosia 18:8–11.
4. ”Säädyllyisyys – kunnioitusta Herraa kohtaan”, *Liahona*, elokuu 2008, s. 21.
5. ”Kuinka selviytyä hengissä vihollisalueella”, *Liahona*, lokakuu 2012, s. 35.
6. Alma 5:26.
7. Ks. Alma 5:14.
8. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 31.
9. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 32.
10. Matt. 11:28.
11. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 32.
12. Jolene S. Allphinin tekemä tutkimus, jonka pohjana ovat kertomukset ja komppanialuettelot; ks. *Tell My Story*, Too, 2012.
13. OL 84:88.
14. Ks. Jes. 40:31.
15. ”Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 92.

Linda S. Reeves

toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Herra ei ole unohtanut teitä

Taivaallinen Isämme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus tuntevat meidät ja rakastavat meitä. – – Me voimme kärsimyksessämme tuntea Heidän rakkautensa ja myötätuntonsa.

Kun tapaamme sisaria eri puolilla maailmaa, hämmästelemme teidän todistuksenne voimaa.

Hyvin monet teistä ovat ensimmäisen tai toisen polven jäseniä kirkossa. Näemme monien sisarten palvelevan useissa kirkon tehtävissä samanaikaisesti, matkustavan pitkiä matkoja osallistuakseen kirkon kokouksiin ja tekevän uhrauksia solmiakseen ja pitääkseen pyhät temppeliliitot. Me kunnioitamme teitä. Te olette Herran pioneereja tänä aikana!

Hiljattain mieheni Mel ja minä tapasimme vapaaehtoisen museo-oppaan nimeltä Mollie Lenthal, kun kävimme eräässä museossa Australiassa. Saimme tietää, ettei Mollieella – noin 70-vuotiaalla ihastuttavalla naisella – ole lapsia eikä hän ole ollut koskaan naimisissa. Hän on ainut lapsi, ja hänen vanhempansa ovat kuolleet vuosia sitten. Hänen lähimmät sukulaisensa ovat kaksi serkkua, jotka asuvat toisella mantereella. Äkkiä minut valtasi Henki, joka todisti minulle, melkein kuin taivaallinen Isä olisi puhunut: ”Mollie *ei* ole yksin! Mollie on *minun*

tyttäreni! Minä olen hänen Isänsä! Hän on hyvin tärkeä tytär *minun* perheessäni, eikä hän ole *koskaan yksin!*”

Yksi lempikertomuksiani Vapahtajan elämästä on kertomus Lasarusesta. Pyhissä kirjoituksissa meille kerrotaan, että ”Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan [Mariaa] sekä [heidän veljeään] Lasarusista”.¹ Jeesukselle lähetettiin sana, että Lasarus oli hyvin sairas, mutta Jeesus ei tullut heti vaan pysyi poissa vielä kaksi päivää sanoen, että ”tauti [on] – Jumalan kunniaksi: se tuo julki Jumalan Pojan kirkkauden”.²

Kuultuaan, että Jeesus oli tulossa, Martta ”lähti tätä vastaan”³ kertoen Herralle, mitä oli tapahtunut. Lasarus oli maannut ”jo neljättä päivää haudassa”.⁴ Murehtien Martta juoksi takaisin kotiin kertomaan Marialle, että Herra oli tullut.⁵ Surun painamana Maria juoksi Jeesuksen luo, lankesi Hänen jalkojensa juureen ja itki.⁶

Meille kerrotaan, että ”kun Jeesus näki itkevän Marian – –, syvä liikutus valtasi hänet” ja Hän kysyi, minne Lasarus oli laskettu.

”Herra, tule katsomaan’, he vastasivat.”⁷

Sitten me luemme joitakin myötätuntoisimmista, rakastavimmista sanoista pyhissä kirjoituksissa: ”Jeesus itki.”⁸

Apostoli James E. Talmage on kirjoittanut: ”Näkymä näistä kahdesta naisesta niin surun valtaamina – – sai Jeesuksen murehtimaan [heidän kansaan] niin, että Hän joutui hengessään syvän liikutuksen valtaan.”⁹ Tämä kokemus todistaa säälistä, myötätunnosta ja rakkaudesta, jota Vapahtajamme ja taivaallinen Isämme tuntevat meitä jokaista kohtaan joka kerta, kun tuska, synti, vastoinkäymiset ja elämän huolet painavat meitä.

Rakkaat sisaret, taivaallinen Isämme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus tuntevat meidät ja rakastavat meitä. He tietävät aina kun olemme jollakin tavoin tuskissamme tai kärsiviä. He eivät sano: ”Ei hätää, vaikka olet juuri nyt tuskissasi, koska pian kaikki on hyvin. Sinut parannetaan tai aviomiehesi löytää työpaikan tai harhaileva lapsesi palaa takaisin.” He tuntevat kärsimyksemme syvyyden, ja me voimme kärsimyksessämme tuntea Heidän rakkautensa ja myötätuntonsa.

Alma on todistanut:

”Ja hän kulkee kärsien kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia, ja tämä, jotta toteutuisi sana, joka sanoo hänen ottavan päällensä kansansa kivut ja sairaudet.

Ja hän ottaa päällensä – – heidän heikkoutensa, jotta hänen sydämensä täytyisi armolla – – jotta hän osaisi – – auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti.”¹⁰

Kun me mietimme, *tuntevatko* Vapahtajamme ja taivaallinen Isämme meidät tai *kuinka hyvin* He tuntevat meidät henkilökohtaisesti, meidän olisi hyvä muistaa Vapahtajan sanat Oliver Cowderylle:

”Jos haluat lisätodistuksen, muistele yötä, jolloin huusit minun puoleeni sydämessäsi, jotta saisit tietää totuuden näistä asioista.”¹¹

Aiemmin Vapahtaja sanoi hänelle, ”ettei ole ketään muuta kuin Jumala, joka tuntee sinun ajatuksesi ja sydämesi aikeet”¹².

Vapahtaja muistutti Oliveria siitä, että Hän tiesi jokaisen yksityiskohdan tuosta anovasta rukouksesta – ja muisti täsmällisen ajankohdan, kyseisen yön.

Monia vuosia sitten aviomieheni sairastui vakavasti erääseen

harvinaiseen tautiin. Kun viikot kuluvat ja hän tuli yhä sairaammaksi, sitä enemmän vakuutuin siitä, että hän oli kuolemaisillaan. En kertonut peloitani kenellekään. Meillä oli iso, nuori perhe sekä rakastava, iankaikkinen avioliitto, ja ajatus siitä, että menettäisin aviomieheni ja kasvattaisin lapseni yksin, täytti minut yksinäisyydellä, epätoivolla ja jopa suuttumuksella. Minun on häpeäkseni sanottava, että vetäydyin taivaallisen Isäni luota. Päiväkausiin en rukoillut, lakkasin suunnittelemasta ja itkin. Lopulta oivalsin, etten kyennyt tähän yksin.

Ensimmäistä kertaa moneen päivään polvistuin ja vuodatin sydämeni taivaalliselle Isälleni pyytäen anteeksi sitä, että olin kääntynyt pois Hänestä, kertoen Hänelle kaikista syvimmistä tunteistani ja parahtaen lopulta, että jos Hän todella halusi minun tekevän juuri tätä, minä tekisin sen. Tiesin, että Hänellä oli varmasti suunnitelma elämäämme varten.

Kun olin edelleen polvillani vuodattaen sydäntäni, minut valtasi mitä suloisin, rauhallisin rakkauden tunne. Oli kuin jokin rakkauden peitto olisi laskeutunut päälleni. Oli ikään kuin olisin tuntenut taivaallisen Isän

sanovan: ”Muuta minun ei tarvinnutkaan tietää.” Päätin olla koskaan enää kääntymättä pois Hänestä. Vähitellen ja hämmästyttävästi mieheni alkoi parantua, kunnes hän tuli täysin terveeksi.

Vuosia myöhemmin mieheni ja minä polvistuimme 17-vuotiaan tyttäremme viereen ja rukoilimme, että hän jäisi henkiin. Tällä kertaa vastaus oli ei, mutta tuo sama rakkauden ja rauhan tunne, jonka Vapahtajamme on luvannut, oli aivan yhtä voimakas, ja me tiesimme, että vaikka taivaallinen Isä kutsuikin tyttäremme takaisin kotiin, kaikki järjestyisi. Olemme oppineet tietämään, mitä tarkoittaa se, että jätämme taakkamme Herran käteen, että tiedämme, että Hän rakastaa meitä ja tuntee myötätuntoa meitä kohtaan murheissamme ja tuskassamme.

Yksi suloisimmista isän ja pojan välisistä hetkistä Mormonin kirjassa on Alma nuoremman todistus pojalleen

Helamanille. Alma kuvaili sitä sanomatonta kauhua, jota hän tunsu kuvitellessaan joutuvansa Jumalan eteen tuomittavaksi monista rikkomuksistaan. Tunnettuaan kaikkien syntiensä painon kolmen päivän ja yön ajan hän teki parannuksen ja pyysi Vapahtajaa olemaan hänelle armollinen. Hän kuvaili Helamanille suurta ja ihaanaa iloa, kun hän ei muistanut enää tuskiaan. Sen sijaan että Alma olisi tuntenut sanomatonta kauhua ajatuksesta joutua Jumalan valtaistuimen eteen, hän näki näyssä Jumalan istumassa valtaistuimellaan ja julisti: ”Minun sieluni ikävöi sinne.”¹³

Emmekö mekin tunne niin, rakkaat sisareni, kun me teemme parannuksen ja pohdimme sitä rakkautta, onnea ja kiitollisuutta, jota tunnemme taivaallista Isäämme ja Vapahtajaamme kohtaan – että mekin ikävöimme sinne, pääsyä jälleen takaisin Heidän rakastavien käsivarsiansa syleilyyn?

Aivan kuten Herra on todistanut minulle, ettei Hän ole unohtanut kallisarvoista tyttärtään Mollie Lenthalia, minä todistan, *ettei Hän ole unohtanut teitä!* Olipa teidän tämänhetkinen syntinne tai heikkoutenne tai tuskanne tai kamppailunne tai koettelemuksenne mikä tahansa, Hän tuntee ja ymmärtää juuri nuo hetket. Hän rakastaa teitä! Ja Hän kantaa teidät noiden hetkien yli, aivan kuten Hän teki Marian ja Martan kohdalla. Hän on maksanut kalliisti osatakseen auttaa teitä. Jättäkää taakkanne Hänen käsiinsä. Kertokaa taivaalliselle Isällemme, miltä teistä tuntuu. Kertokaa Hänelle tuskastanne ja kärsimyksistänne ja antakaa sitten ne Hänelle. Tutkikaa pyhiä kirjoituksia *päivittäin*. Sieltä löydätte myös suurta lohtua ja apua.

Vapahtajamme kysyi:

”Sillä voiko nainen unohtaa rintalapsensa, niin ettei hän säälisi kotohansa poikaa? Kyllä, he voivat unohtaa, mutta minä en sinua unohda – –.

Minä olen piirtänyt sinut kätteni kämmeniin.”¹⁴

”Minä olen kieltänyt *ketään* teistä menemästä pois ja sen sijaan olen käskennyt, että te tulisitte minun luokseni voidaksenne tuntea ja nähdä; samoin tehkää te maailmalle.”¹⁵

Se on meidän velvoittava tehtävämme. Meidän täytyy tuntea ja nähdä itse ja sitten auttaa kaikkia taivaallisen Isän lapsia tuntemaan ja näkemään ja tietämään, että Vapahtajamme on ottanut päälleen paitsi kaikki syntimme myös tuskamme ja kärsimyksemme ja ahdistuksemme, jotta Hän voi tietää, miltä meistä tuntuu ja kuinka meitä voi lohduttaa. Todistan Jeesuksesta Kristuksesta Hänen nimessään. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joh. 11:5.
2. Joh. 11:4.
3. Joh. 11:20.
4. Joh. 11:17.
5. Ks. Joh. 11:28.
6. Ks. Joh. 11:32.
7. Joh. 11:33–34.
8. Joh. 11:35.
9. *Jeesus Kristus*, 1986, s. 345.
10. Alma 7:11–12.
11. OL 6:22.
12. OL 6:16.
13. Ks. Alma 36:14–22, kursivointi lisätty.
14. 1. Nefi 21:15–16.
15. 3. Nefi 18:25, kursivointi lisätty.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Huolenpitäjä

Teitä vahvistetaan ja myös innoitetaan tietämään, mikä on palvelukykyne rajallisuus ja laajuus.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla seurassanne tänä iltana. Jeesuksen Kristuksen kirkon naisista on tulossa sellainen sisarten yhteisö, jota profeetta Joseph Smithin äiti Lucy Mack Smith kuvaili seuraavin sanoin: ”Meidän täytyy hoivata toinen toistamme, pitää huolta toinen toises-tamme, lohduttaa toisiamme ja saada opetusta, jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä.”¹

Tuo merkittävä kuvaus edellytyk-sistä, jotka koskevat onnen tilaa Juma-lan luona, käsittää kolme osaa. Yksi on toisistaan huolehtiminen. Toinen on toisilleen opettaminen ja toisiltaan oppiminen. Ja kolmas on istuminen yhdessä Jumalan luona.

Tänä iltana tarkoituksenani on aut-taa teitä tuntemaan Jumalan kiitos ja arvostus siitä, mitä te olette jo tehneet auttaessanne toisianne saavuttamaan tuon ylevän tavoitteen. Ja toiseksi, kertoa vähän siitä, mitä teillä on vielä edessä yhteisessä palvelutyössänne.

Erään varhaisemman aikakauden sisarten tavoin te olette vastanneet Herran kutsuun auttaa muita. Vuonna 1856 profeetta Brigham Young pyysi, että pyhät lähtisivät auttamaan käsi-kärrypioneereja, jotka olivat juuttuneet vuoriston lumikinoksiin. Hän sanoi yleiskonferenssissa oleville jäse-nille tuolla hädän hetkellä: ”Teidän

uskonne, uskontonne tai uskontun-nuksenne ei milloinkaan pelasta yhtäkään teistä meidän Jumalamme selestiseen valtakuntaan, ellette toteuta juuri sellaisia periaatteita kuin minä nyt teille opetan. Menkää nyt ja tuokaa ne tasangoilla olevat ihmiset tänne ja huolehtikaa tarkasti niistä asioista, joita kutsumme ajallisiksi – –. Muutoin uskonne on turha.”²

Sadoittain Utahissa olevia naisia tarttui haasteeseen. Köyhyydestään huolimatta he täyttivät vankkurit kaikella, mitä he pystyivät antamaan ja keräämään toisilta lohduttaakseen ahdingossa olevia. Yksi noista uskollisista sisarista kirjoitti: ”En ole koskaan tuntenut suurempaa tyydytystä – ja voisin sanoa iloa – mistään työstä, mitä olen ikinä elämässäni tehnyt, koska vallalla oli sellainen yksituumaisuuden tunne.”³

Kun pelastustyö oli tehty ja lumet olivat sulaneet, tuo sama sisar kirjoitti muistiin uskollisen sydämensä esittä-män kysymyksen: ”Mikä on seuraava tehtävä auliille käsille?”⁴

Meidän ajanamme uskollisten sisarten joukot kautta maailman ovat muuttaneet uskonsa toiminnaksi sadoissa eri tilanteissa. Ja he esittävät sydämessään ja rukouksissaan saman kysymyksen palveluntäyteisen elä-mänsä tulevaisuudesta.

Jokainen teistä on ainutlaatuisessa kohdassa matkallanne kohti iankaik-kista elämää. Joillakin on vuosikausien kokemus, ja toiset ovat vasta aloit-taneet opetuslapseutensa kuolevai-suudessa. Jokaisella on omanlaisensa tausta ja omat haasteensa. Mutta kaikki te sisaret olette taivaallisen Isämme rakkaita tyttäriä. Hän tuntee teidät ja huolehtii teistä kaikista.

Toistenne hoivaaminen, toisistanne huolehtiminen ja toistenne lohduttami-nen ovat asioita, joista olette suoriutu-neet yhdessä loistavasti. Vain kuukausi sitten sain kuulla tuosta kolminker-taisesta ihmeestä, kun palvelitte yhtä sisarta. Hänen isänään kiitän teitä ja haluan ilmaista kiitokseni Jumalalle, joka johdatti erästä kotikäyntiopettajaa.

Tyttäreemme Elizabeth, joka asuu eri osavaltiossa ja eri aikavyöhyk-keellä kuin me, oli kotonaan kolmi-vuotiaan tyttärensä kanssa. Hänen toinen tyttärensä oli ensimmäistä viikkoa leikkikoulussa. Elizabeth oli seitsemännellä kuulla raskaana ja odotti innolla kolmannen lapsensa syntymää. Lääkärien mukaan he saisi-vat jälleen tyttären. Hänen miehensä Joshua oli töissä.

Kun Elizabeth huomasi vuotavansa verta ja että sitä tuli yhä enemmän, hän soitti miehelleen. Joshua käski häntä soittamaan ambulanssin ja sanoi tapaavansa hänet sairaalassa, joka oli 20 minuutin matkan päässä heidän kodistaan. Ennen kuin Elizabeth ehti valita numeron, hän kuuli etuovelta koputuksen.

Hän yllättyi nähdessään ovella Apuyhdistyksen kotikäyntiopettaja-toverinsa. He eivät olleet sopineet tapaamista siksi aamuksi. Hänen toverinsa oli yksinkertaisesti tuntenut tarvetta käydä katsomassa Elizabethia.

Hän auttoi Elizabethin autoon. He saapuivat sairaalaan hetkeä ennen kuin Joshua tuli työpaikaltaan. Parin-kymmenen minuutin sisällä lääkärit päättivät, että Elizabethin ja hänen vauvansa pelastamiseksi oli tehtävä keisarileikkaus. Niinpä maailmaan saapui pienen pieni tyttö äänekkäästi itkien, 15 viikkoa etuajassa. Hän painoi 765 grammaa. Mutta hän oli elossa, kuten myös Elizabeth.

Tuona päivänä Lucy Mack Smithin sanat toteutuivat osittain. Uskollinen Apuyhdistyksen jäsen, joka tunsi Pyhän Hengen innoitusta, huolehti sisarestaan Jumalan valtakunnassa ja hoivasi ja lohdutti häntä. Tuo sisar ja kymmenettuhannelle muut, jotka ovat palvelleet innoitettuna sukupolvien ajan, saavat kiitokset paitsi niiltä, joita he ovat auttaneet, ja näiden omaisilta, niin myös Herralta.

Muistattehan Hänen kiitoksen sanansa niille, jotka saavat hyvääntuotoisuudestaan vain vähän tunnustusta: ”Kuningas vastaa heille: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”⁵

Mutta ihme, jossa yksi Apuyhdistyksen sisar saapuu avuksi oikeaan aikaan, moninkertaistuu yhtenäisen sisarten yhteisön voimasta. Tässä on vain osa viestistä, jonka Elizabethin piispa lähetti hänelle ja Joshualle sairaalaan muutama tunti vauvan syntymän jälkeen: ”Apuyhdistyksen johtajalla on tilanne täysin hallinnassa. Olemme jo suunnittelemassa, kuinka voimme hoitaa tyttöjänne kotona, jotta Elizabeth voi käydä usein sairaalassa niin kauan kuin suloinen vielä nime-
tön vauvanne joutuu olemaan siellä. Olemme tehneet niin ennenkin, pitkiä aikoja, ja [jäsenemme] kyllä tarttuvat tilaisuuteen.”

Piispa jatkoi puhuen omasta puolestaan ja seurakunnan puolesta: ”Olemme jopa tulleet sairaalaan ja olleet lasten kanssa leikkihuoneessa, kun äidit eivät ole halunneet jättää heitä muualle.”

Ja sitten: ”Emme tietenkään aio toteuttaa suunnitelmaamme, ennen kuin olemme sopineet siitä kanssanne ja saaneet sille hyväksyntänne. Halusin vain kertoa teille, ettei teidän tarvitse huolehtia asioista, jotka me voimme [ja aiomme] tehdä.”

Sen ansiosta, mitä he tekivät tyttäremme hyväksi, hän sai kokea arvokkaan hetken pidellessään pikkuruista tytärtään sylissä ensimmäistä kertaa.

Sitten Joshualle ja Elizabethille lähettämänsä viestin loppuun piispa kirjoitti sanoman, jonka sisaret välittivät toisilleen kautta maailman sitoutumisestaan palvella muita Mestarin puolesta: ”Säilyttäkää usko.”

Vaikka teidän henkilökohtaiset olosuhteenne ja aiemmat kokemuksenne ovatkin aivan erilaisia, voin kertoa teille jotakin siitä, mitä teillä on edessäpäin. Kun säilytätte uskonne, huomaatte Herran kutsuvan teitä usein palvelemaan jotakuta apua tarvitsevaa silloin kun se ei oikein tunnu sopivan teille. Se voi tuntua epämieluisalta ja ehkä jopa mahdotomalta tehtävältä. Kun kutsu tulee, voi tuntua, ettei teitä tarvita tai että

joku muu voisi helposti antaa tarvittavan avun.

Muistakaa, että kun Herra antaa meidän kohdata jonkun ahdingossa olevan, me kunnioitamme laupiasta samarialaista yhtä paljon sen tähden, mitä hän ei tehnyt, kuin sen tähden, mitä hän teki. Hän ei siirtynyt tien toiselle puolelle, vaikka piesty matkalainen tien varrella oli muukalainen ja mahdollisesti vihollinen. Hän teki voitavansa tuon piestyn miehen hyväksi ja laati sitten suunnitelman, jonka avulla toiset voisivat tehdä enemmän. Hän teki sen, koska hän ymmärsi, että auttaminen voi vaatia enemmän kuin sen, mitä yksi ihminen voi tehdä.

Tässä kertomuksessa olevat opetukset voivat opastaa teitä, sisältyipä tulevaisuuteenne mitä tahansa. Noita samoja opetuksia on ollut omassa lapsuudessanne ja viimeaikaisissa kokemuksissanne.

Ainakin kerran, ja ehkäpä useinkin, olette yllättyneet kohdatessanne jonkun, joka tarvitsee huolenpitoa. Kyseessä on voinut olla vanhempi, isovanhempi, sisar tai lapsi, joka on sairastunut tai vammautunut. Teidän myötätuntonne on ollut suurempaa kuin inhimilliset halunne. Niinpä olette tarjonneet apuanne.

Kuten matkalaisen tapauksessa kertomuksessa laupiaasta samarialaisesta, on todennäköistä, että käykin ilmi, että tarvitaankin pitkäaikaisempaa huolenpitoa kuin mihin pystytte yksinänne. Samarialaisen täytyi jättää matkalainen majatalon isännän hoidettavaksi. Herran suunnitelmaan muista huolehtimiseksi kuuluu yhteistyö.

Piispat ja Apuyhdistyksen johtajat kutsuvat aina suvun jäseniä auttamaan toisiaan, kun tarvetta ilmenee. Tähän periaatteeseen on monta syytä. Tärkeimpänä syynä on tarjota useammalle ihmiselle lisääntyneen rakkauten siunaus, jonka saa toistaan palvelemalla.

Olette nähneet ja tunteneet sellaisen siunauksen. Aina kun olette huolehtineet jostakusta lyhyenkin ajan, olette tunteneet rakkautta sitä ihmistä kohtaan, jota olette palvelleet. Kun välttämättömän huolenpidon tarve

on jatkunut pidempään, rakkauden tunteet ovat vahvistuneet.

Koska olemme kuolevaisia, tuota suurempaa rakkautta voivat häiritä turhautumisen ja väsymyksen tunteet. Se on toinen syy, miksi Herra antaa meidän saada apua toisilta palvellessamme tarvitsevia. Siksi Herra on luonut huolenpitäjien yhteisöjä.

Joitakin viikkoja sitten olin paikalla sakramenttikokouksessa, jossa eräs nuori nainen nousi seisomaan, kun hänet hyväksyttiin kotikäyntiopetuksen apulaisohjaajaksi – jota tehtävää en tiennyt olevan olemassakaan. Pohdiskelin, mahtoiko hän tietää, minkä kunnianosoituksen Herra oli suonut hänelle. Hänen täytyi lähteä kokouksesta levottoman lapsen takia ennen kuin ehdin kertoa hänelle, kuinka paljon Herra rakastaisi häntä ja arvostaisi hänen apuaan hänen ohjatessaan Herran opetuslasten työtä.

Hädässä olevista huolehtimiseen tarvitaan yhteistyötä, rakastava ja yhtenäinen yhteisö. Sitä Herra rakentaa teidän keskuudessanne. Hän rakastaa teitä riippumatta siitä, mikä osa teillä on siinä.

Yksi todiste Jumalan arvonannosta on se, että Hän antaa teidän tuntea lisääntyvää rakkautta niitä kohtaan, joita te palvelette. Se on syy kyyneeseen, kun joku sellainen kuolee, jota olette palvelleet kauan aikaa. Se, että menetätte tilaisuuden huolehtia hänestä, voi tuntua suuremmalta menetykseltä kuin väliaikainen ero. Kuulin vastikään, kun eräs nainen, jonka olen tuntenut kauan ja jonka aviomies oli kuollut sillä viikolla, todisti kiitollisena saamastaan tilaisuudesta palvella miestänsä aivan tämän elämän loppuun asti. Yhtään kyyneeltä ei näkynyt, mutta hänen onnellinen hymynsä näkyi kyllä.

Vaikka pitkäaikaisesta ja rakastavasta palvelemisesta palkitaan runsain määrin, olette oppineet, että fyysiset, emotionaaliset ja taloudelliset voimavarat asettavat rajansa sille, mikä on mahdollista. Ihminen, joka hoivaa muita tarpeeksi pitkään, voi itse alkaa tarvita hoivaamista.

Herra, joka on apua tarvitsevien ihmisten Mestariauttaja, antoi

väsyneille huolenpitäjille innoitettuja neuvoja näillä sanoin, jotka kuningas Benjamin lausui ja jotka on kirjoitettu muistiin Mormonin kirjaan: ”Säilyttääksenne syntienne anteeksiannon päivästä päivään, – – minä tahdon teidän antavan omaisuudestanne köyhille, kunkin sen mukaisesti, mitä hänellä on, kuten ruokkimalla nälkäisiä, vaatettamalla alastomia, käymällä katsomassa sairaita ja antamalla heille apua sekä hengellisesti että ajallisesti, heidän puutteensa mukaisesti.”⁶

Sitten Hän varoittaa niitä teistä, jotka saatatte jättää huomiotta todisteet siitä, että olette menossa liian pitkälle rakastavassa palvelutyössänne ja että teette sitä liian pitkään: ”Ja katsokaa, että tämä kaikki tehdään viisaasti ja järjestyksessä, sillä ihmistä ei vaadita juoksemaan nopeammin kuin hänellä on voimaa. Ja vielä, on tarpeen, että hän on uuttera, jotta hän siten voisi voittaa palkinnon; sen tähden kaikki on tehtävä järjestyksessä.”⁷

Tuota neuvoa voi olla vaikea toteuttaa, kun valinta näyttää olevan siinä, kuinka pitää tasapainossa halu tehdä kaikki voitavanne toisten auttamiseksi

ja viisaus pystyä huolehtimaan omista tarpeistanne, jotta voisitte säilyttää kykynne palvella. Olette ehkä nähneet toisia, jotka ovat kamppailleet sellaisten vaikeiden valintojen kanssa. Yksi esimerkki on valinta sen välillä, huolehtiako elämänsä loppua lähestyvistä ihmisistä kotona vai hoitolaitoksessa, kun saatatte itse olla uupumaisillanne.

Se, mitä tiedätte pelastussuunnitelmasta, voi olla oppaanne sellaisissa sydäntäsärkevissä valintatilanteissa. Se on yksi niistä syistä, miksi Lucy Mack Smith sanoi viisaasti, että sisarten tuli ”saada opetusta”.

On avuksi, että meillä on varma vakaumus Herran tarkoituksesta jokaista Jumalan lasta varten kuolevaisen elämän tulikokeessa. Kun profeetta Joseph yritti kovasti ymmärtää loputtomilta tuntuvia koettelemuksiaan, Herra opetti hänelle pelastussuunnitelman ytimen tällä tavoin: ”Ja sitten, jos kestät ne hyvin, Jumala korottaa sinut korkeuteen.”⁸

Valintamme siinä, kuinka parhaiten auttaa jotakuta vaikeiden kokemusten läpi, on silloin: ”Kuinka voin parhaiten auttaa ihmistä, jota rakastan, niin

että hän 'kestää ne hyvin?' Meidän tehtävämme on tehdä todennäköisemmäksi se, että hän voi osoittaa uskoa Kristukseen, pitää yllä kirkasta toivoa iankaikkisesta elämästä ja harjoittaa kristillistä rakkautta, Kristuksen puhdasta rakkautta, elämänsä loppuun asti.

Olen nähnyt valtakuntaan kuuluvien sisarten keskittävän huomionsa Vapahtajaan ja Hänen tarkoitukseensa. Ajatelkaapa tilanteita, jolloin olette menneet huoneeseen, jossa Apuyhdistys, Alkeisyhdistys tai Nuoret Naiset ovat kokoontuneet.

Näkyvissä ei ehkä ole kuvaa Vapahtajasta tai Hänen sanoistaan, mutta te tiedätte, että tuolla tunnilla on saatu todistus Hänen sovituksensa todellisuudesta ja arvosta, kuten on tapahtunut tänä iltana. Siellä ei kenties ole kuvaa pyhästä temppelistä tai sanoja ”Perheet voivat olla iankaikkisia”, mutta voitte nähdä toivoa heidän hymyssään.

Te, kuten minäkin, olette nähneet viisaan kotikäyntioppettajan lujittavan epävarman sisaren itseluottamusta

kertomalla, että palvelus, jonka tämä on tehnyt jollekulle toiselle – vaikkakin itse samalla horjuen – on edelleen tarpeellinen ja arvokas. Suurenmoiset Apuyhdistyksen johtajat löytävät tapoja, joilla ne, jotka tarvitsevat huolenpitoa, voivat auttaa muista huolehtimisessa. He luovat sisarille tilaisuuksia kestää hyvin koettelemuksensa samalla kun nämä huolehtivat toisistaan Kristuksen puhtaassa rakkaudessa. Siihen voi kuulua se, että kehottaa uupunutta huolenpitäjää lempeästi lepäämään ja ottamaan vastaan apua muilta.

Sisaret tekevät tämän mahdolliseksi olemalla hitaita tuomitsemaan niitä, joilla on koettelemuksia. Useimmat ihmiset, joiden taakka on raskas, alkavat epäillä itseään ja omaa arvoaan. Me kevennämme heidän taakkaansa, kun olemme kärsivällisiä heidän heikkouksiaan kohtaan ja ylistämme sitä hyvää, mitä heissä näemme. Herra tekee niin. Ja me voisimme noudattaa Hänen esimerkkiään – Hänen, joka on kaikista suurenmoisista auttaja.

Puhumme usein Jeesuksen Kristuksen kirkon sisarten piiriin voimasta. Meidän täytyy oppia huomamaan, että Vapahtaja on aina piirissä mukana, kun vain kutsumme Hänet.

Yhä useammin näemme Jumalan tyttärien kutsuvan sisaria kanssaan piiriin. Kun sisaret tulevat kokoukseen ja etsivät istumapaikkaa, he kuulevat lempeät sanat: ”Tule tähän minun viereeni istumaan.”

Me kuulemme nuo sanat sinä tulevana päivänä, jonka Lucy Mack Smith näki ennalta, jolloin sisaret istuvat ”taivaassa kaikki yhdessä”. Me emme valmistaudu sitä päivää varten hetkessä. Se tapahtuu päivien ja vuosien kuluessa, kun huolehdimme toisistamme ja omaksumme ikuisen elämän sanat syvälle sydämeemme.

Rukoukseni on, että monet meistä ovat yhdessä siinä loistavassa tulevaisuudessa, joka on edessämme. Todistan teille, että teidän toiveenne noista päivistä tulevat toteutumaan. Herra Jeesus Kristus teki sen mahdolliseksi teille jokaiselle äärettömän sovituksensa kautta. Taivaallinen Isä kuulee rukouksenne ja vastaa niihin, kun rukoillette johdatusta ja apua ollaksenne kestäviä Häntä palvellessanne.

Pyhä Henki on lähetetty teitä varten ja niitä varten, joista huolehditte. Teitä vahvistetaan ja myös innoitetaan tietämään, mikä on palvelukykyne rajallisuus ja laajuus. Henki lohduttaa teitä, kun saatatte pohtia: ”Olenko tehnyt tarpeeksi?”

Todistan, että Herra on teidän kanssanne ja että Hän valmistaa teille tietä ja viitoittaa sen teille, kun palvelette Hänen rakastamiaan ihmisiä heidän avuntarpeissaan ja koettelemuksissaan. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 26.
2. Brigham Young julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 38–39.
3. Lucy Meserve Smith, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 39.
4. Lucy Meserve Smith, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 39.
5. Matt. 25:40.
6. Moosia 4:26.
7. Moosia 4:27.
8. OL 121:8.

Konferenssin kertomushakemisto

Seuraavaan luetteloon on valittu yleiskonferenssipuheissa olevia kokemuksia, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Puhujat on lueteltu aakkosjärjestyksessä, ja numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

PUHUJA	KERTOMUS
Neil L. Andersen	(39) Perheen usko ei horju perheen yhden tyttären kuoltua.
Shayne M. Bowen	(15) Shayne M. Bowen ja hänen lähetystyötoverinsa opettavat erälle perheelle, etteivät pienet lapset tarvitse kastetta.
Linda K. Burton	(78) Eräs nainen auttaa Linda K. Burtonia, kun hän on juuri naimisiin mentyään toista kertaa temppeleissä. (111) Pioneerit Mary Lois Walker menettää aviomiehensä ja lapsensa tasankoja ylittäessään.
Craig C. Christensen	(12) Kuusivuotias Ben Christensen tuntee Pyhän Hengen käydessään temppelein avointen ovien tilaisuudessa.
D. Todd Christofferson	(47) Eräs nuorukainen Intiassa tekee lujasti töitä auttaakseen perhettään ja saadakseen koulutuksen.
Quentin L. Cook	(6) Brittiläinen olympiaurheilija Eric Liddell kieltäytyy juoksemasta kilpaa sunnuntaina.
Ann M. Dibb	(10) Eräs nuori nainen pitää itsevarmana t-paitaa, joka kertoo hänen olevan kirkon jäsen.
Larry Echo Hawk	(32) Larry Echo Hawkin sulkeiskersantti löytää hänen Mormonin kirjansa.
Henry B. Eyring	(60) Henry B. Eyring kaivertaa jokaiselle pojalleen taulun, joka kuvaa tämän erityisiä lahjoja. (72) Henry B. Eyringin tyttärentytär etsii Jeesusta temppelein avointen ovien tilaisuudessa. (72) Henry B. Eyring lähtee Stanfordin yliopistosta työhön Ricks Collegeen. (72) Henry B. Eyringin miniä rukoilee rannalla ja omistaa aikansa Herralle.
Robert C. Gay	(34) Isä kysyy Robert C. Gayltä, myisikö tämä sielunsa viidestä sentistä. (34) Robert C. Gay noudattaa kehotusta auttaa poikaa, joka itkee tien laidassa.
Daniel L. Johnson	(101) Myöhempien aikojen pyhät tulevat temppeleihin sen jälkeen kun myrsky on tuhonnut heidän hedelmäsätonsa.
Thomas S. Monson	(68) N. Eldon Tanner yllättyy nähdessään neljän miehen saavan lisää pappeutta. (68) Thomas S. Monson saa innoitusta kutsua seurakunnanjohtajia. (68) John H. Groberg todistaa Tongan kuninkaalle. (86) Thomas S. Monson noudattaa kehotusta tarjota lähetystyötä koskevia ehdotuksia. (86) Thomas S. Monson noudattaa kehotusta käydä erään ystävän luona sairaalassa. (86) Thomas S. Monson kannustaa erästä nuorta miestä palvelemaan lähetystyössä. (86) Nuorten rukoukseen vastataan temppelein kulttuurijuhlissa.
Russell M. Nelson	(18) Eräs mies reagoi kehotukseen pysäyttää pyöräilevät pojat.
Russell T. Osguthorpe	(96) Pyhäkouluun osallistuvat nuoret auttavat kahta autistista luokan jäsentä kertomaan, mitä he ovat oppineet.
Boyd K. Packer	(75) Boyd K. Packerin vene joutuu ankaraan valtamerimyrskyyn Länsi-Samoalla.
Linda S. Reeves	(118) Linda S. Reeves kääntyy Jumalan puoleen, kun hänen aviomiehensä sairastuu.
Richard G. Scott	(93) Nuoret Venäjällä indeksoivat kukin 2 000 nimeä ja valmistavat yhden esivanhemman nimen temppeleitä varten.
Carole M. Stephens	(115) Nuoret naiset tulevat toistensa avuksi nykypäivänä toteutetulla pioneerivaelluksella.
Gary E. Stevenson	(51) Eräs yliopisto-opiskelija lähtee juhlista Japanissa kieltäytyttyään marihuanasavukkeista.
Scott D. Whiting	(37) Temppeleirakoitsijat korjaavat kaksi pientä vikaa Laien temppeleissä Havaijissa.

Lähetystyössä palvelevien ikärajaa alennettiin

Heather Whittle Wrigley

Kirkon uutisia ja tapahtumia

Presidentti Thomas S. Monson ilmoitti 182. puolivuotiskonferenssin alussa, että miehet voivat aloittaa lähetystyönsä 18 vuoden ja naiset 19 vuoden iässä. Käytäntö astui voimaan välittömästi.

Myöhemmin lehdistötilaisuudessa vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista korosti sitä, että muutos antaa valintamahdollisuuden: ”Nuorten miesten ja nuorten naisten ei pidä aloittaa palveluaan ennen kuin he ovat valmiit hengellisesti ja ajallisesti”, hän sanoi. Sellaiset asiat kuten opiskelu, perhetilanne ja terveys ovat

edelleen tärkeitä huomioon otettavia seikkoja lähetystyöpalvelun ajoitusta suunniteltaessa.

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista selitti, että tulevien lähetysaarnajien piispa ja vaarnajohtaja voivat suositella heitä kokoaikaiseen palveluun neljä kuukautta ennen kuin he täyttävät 18 vuotta tai heillä on tilaisuus aloittaa lähetystyö. Nuoret miehet voivat saapua lähetysaarnajien koulutuskeskukseen (MTC) suoritettuaan lukion tai vastaavan koulutuksen ja täytettyään 18 vuotta. Naiset voivat saapua koulutuskeskukseen täytettyään 19 vuotta.

Tulevia lähetysaarnajia pyydetään

Nuoret miehet voivat nyt aloittaa lähetystyönsä 18-vuotiaana ja nuoret naiset 19-vuotiaana riippuen henkilökohtaisista olosuhteista sekä paikallisten pappesusjohtajien päätöksestä.

valmistautumaan entistä paremmin lähetystyöhön ennen saapumistaan koulutuskeskukseen.

”Jumala kiirehtii työtään”, vanhin Holland sanoi. ”Ja Hän tarvitsee yhä useampia innokkaita ja kelpollisia lähetysaarnajia levittämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin valoa, totuutta, toivoa ja pelastusta tähän usein niin synkkään ja kauhistuttavaan maailmaan.”

Vanhin Holland sanoi, että uusia lähetyskenttiä tullaan todennäköisesti perustamaan.

Kaikkien lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa viettämää aikaa vähennetään kolmanneksella, jotta voidaan vastata lähetyskentillä eri puolilla maailmaa odotettavissa olevaan lähetysaarnajien määrän kasvuun. Myös äskettäin käyttöön otettu 12 viikon koulutusohjelma lähetyskentillä auttaa lähetysaarnajia valmistautumaan. ■

Lisää tietoa lähetysaarnajien ikärajoista saa englanninkielisenä sivustolta news.lds.org hakusanalla ”missionary age requirement”.

Opetuksia aikaamme varten

Lokakuusta 2012 maaliskuun 2013 loppuun Melkisedekin pappisuuden ja Apuyhdistyksen neljännen sunnuntain oppiaiheet tulee valmistaa yhdestä tai useammasta lokakuun 2012 yleiskonferenssin puheesta. Huhtikuussa 2013 puheet voidaan valita joko lokakuun 2012 tai huhtikuun 2013 konferenssista. Vaarnan- ja piirinjohtajien tulee valita, mitä puheita heidän alueellaan käytetään.

Lisätietoa saa lukemalla toukokuun 2012 *Liahonasta* osion ”Opetuksia aikaamme varten” (lds.org/liahona). ■

Tule ja seuraa minua on uusi opetusohjelma, joka auttaa opettajia opettamaan Vapahtajan tavalla ja auttaa nuoria tulemaan täydemmin kääntyneiksi evankeliumiin.

Kirkko ilmoitti uuden opetusohjelman nuorille vuodeksi 2013

Kirkko on ilmoittanut uudesta opetusohjelmasta *Tule ja seuraa minua – oppiaineistoa nuorille*. Se on tarkoitettu Aaronin pappeuden koorumeille, Nuorille Naisille ja nuorten pyhäkoululuokille vuodeksi 2013.

Yksi opetusohjelman *Tule ja seuraa minua* päätavoitteista on auttaa opettajia – kirkossa ja kotona – opettamaan niin kuin Vapahtaja, tekemään oppiaineista pikemminkin evankeliumiin keskittyviä keskusteluja. Nuoria kehoitetaan ottamaan opettamisessa ja oppimisessa suuremman roolin.

”Pääpaino on uskon, kääntymyksen ja todistuksen vahvistamisessa ja kehittämisessä käyttämällä johtavien auktoriteettien ja apujärjestöjen ylimpien johtokuntien viimeisimpiä opetuksia”, sanotaan ensimmäisen presidenttikunnan kirjeessä, joka on päivätty 12. syyskuuta 2012.

Opetusohjelma *Tule ja seuraa minua* on järjestetty osioiksi, joissa keskitytään joka kuukausi yhteen opilliseen aiheeseen ja jotka ovat yhteisiä pyhäkoulun, Nuorten Naisten sekä Aaronin pappeuden luokille.

Jokaisessa osiossa on useampia oppiaineita kuin voidaan kuukauden

kuluessa opettaa, joten opettajia ja johtohenkilöitä pyydetään etsimään innoitusta ja koordinoimaan keskenään päätökset siitä, mitä oppimisedotuksia he käyttävät.

Uusi opas *Evankeliumin opettaminen Vapahtajan tavalla* auttaa johtohenkilöitä ja opettajia ymmärtämään paremmin, kuinka oppiaineita voidaan soveltaa heidän nuortensa ainutlaatuisiin tarpeisiin ja kuinka he voivat auttaa nuoria oppimaan evankeliumia.

Kaikki oppiaineet voidaan tulostaa internetistä. Opetusohjelman *Tule ja seuraa minua* painettu versio on saatavissa myöhempänä ajankohtana. Vuoden 2012 loppuun mennessä kaikki oppimisedotukset ovat saatavissa internetissä 23 kielellä.

Jäsenet, johtohenkilöt ja opettajat voivat tutkia uutta opetusohjelmaa verkossa osoitteessa lds.org/youth/learn.

Vyöhykkeen johtohenkilöt sekä paikalliset johtajat tarjoavat koulutusta johtohenkilöille ja opettajille vuoden 2012 loppuun mennessä. ■

Lue lisää sivustolta news.lds.org. Katso myös tämän lehden sivua 96.

Uudet välineet auttavat jäseniä valmistamaan sukulaisten nimiä temppelityötä varten

Ensimmäinen presidenttikunta kehotti 8. lokakuuta 2012 päivätyssä kirjeessä jäseniä – etenkin nuoria ja nuoria naimattomia aikuisia – ottamaan vastaan temppelin täydet siunaukset valmistamalla omien sukulaisten nimiä temppeliin vietäväksi.

Lisäksi niitä, joilla on ”suuria määriä sukulaisten nimiä varattuna – [kanustetaan] vapauttamaan nämä nimet ripeästi, jotta välttämättömät toimitukset voidaan suorittaa”.

Auttaakseen jäseniä vastaamaan ensimmäisen presidenttikunnan kutsuun kirkko valmistelee uusia lähdeaineistoja ja kokemuksia, joihin voi tutustua kymmenellä kielellä osoitteessa familysearch.org.

Esimerkiksi sivuston new.familysearch.org äskettäinen päivitys nimeltään Family Tree tarjoaa sukututkimukseen lisää mahdollisuuksia. Se sallii käyttäjien 1) yhdistää yhteisiä sukulinjoja ja tehdä niitä yhteistyönä, 2) editoida ja poistaa vääriä tietoja sekä 3) valmistaa esivanhempien nimiä helposti temppelitoimituksia varten. Osoitteessa familysearch.org/treertraining käyttäjät voivat myös nähdä videoita aiheesta ”Nimien lähettäminen temppeliin” sekä muunlaisesta koulutuksesta. ■

Vanhin Craig C. Christensen

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Vanhin Craig C. Christensen aloitti palvelunsa seitsemänkymmenen johtokunnan jäsenenä 1. elokuuta 2012. Hänet kutsuttiin tehtävään huhtikuussa 2012.

Vanhin Christensen syntyi maaliskuussa 1956 Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa Sheron ja Colleen Christensenin perheeseen. Hän varttui Pohjois-Kaliforniassa ”aktiivisessa, kannustavassa, hoivaavassa kirkon perheessä”. Hän korosti, että vaikka hän on aina uskonut evankeliumin olevan totta, hänen todistuksensa vahvistui edelleen hänen palvellessaan lähetystyössä Chilessä.

”Kun olin lähetysaarnaaja, halustani tuntee Pyhän Hengen läsnäolo tuli pysyvä ja todistukseni evankeliumista syveni ja siitä tuli minulle paljon konkreettisempi”, hän sanoi. Lähetystyössään hän oppi rakastamaan Mormonin kirjaa. Se näkyy hänen opetuksissaan jatkuvasti tänäkin päivänä.

Vanhin Christensen on ollut seitsemänkymmenen ensimmäisen ja toisen koorumin jäsen vuodesta 2002 lähtien. Viimeksi hän palveli pappesusosaston toiminnanjohtajana. Aiemmissa tehtävissään hän on palvellut mm. Meksikon eteläisen vyöhykkeen johtajana, lähetysjohtajana Méxicon itäisellä lähetyskentällä Meksikossa, piispana, korkean neuvoston jäsenenä sekä vaarnan lähetystyönjohtajana.

Vanhin Christensen on suorittanut laskentatoimen kandidaatin tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa ja kauppatieteiden maisterin tutkinnon Washingtonin yliopistossa. Hän on omistanut ja johtanut liikeyrityksiä automyynti- ja kiinteistöalalla ja on ollut vierailevana opettajana muutamissa yliopistoissa.

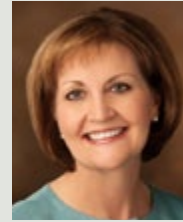
Vanhin Christensen ja Debora Jones solmivat avioliiton 28. maaliskuuta 1978. He asuvat Holladayssa Utahissa, ja heillä on neljä lasta ja viisi lastenlasta. ■

Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat

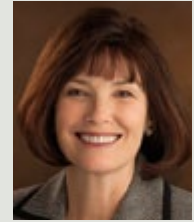
APUYHDISTYS

Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

Linda K. Burton
johtaja

Linda S. Reeves
toinen neuvonantaja

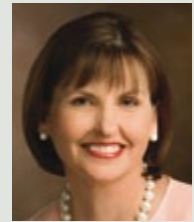
NUORET NAISET

Mary N. Cook
ensimmäinen neuvonantaja

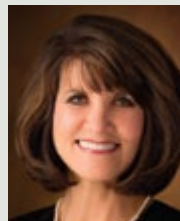

Elaine S. Dalton
johtaja

Ann M. Dibb
toinen neuvonantaja

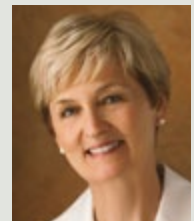
ALKEISYHDISTYS

Jean A. Stevens
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Wixom
johtaja

Cheryl A. Esplin
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

David L. Beck
johtaja

Adrián Ochoa
toinen neuvonantaja

PYHÄKOULU

David M. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Russell T. Osguthorpe
johtaja

Matthew O. Richardson
toinen neuvonantaja

Michael T. Malmin
teos *Uskon askel*

*”Kun he näkivät
[Jeesuksen] kävelevän
järven aalloilla, he
säikähtivät –.*

*Mutta samassa
Jeesus jo puhui heille:
’Pysykää rauhallisina,
minä tässä olen. Älkää
pelätkö.’*

*Silloin Pietari sanoi
hänelle: ’Herra, jos se
olet sinä, niin käske
minun tulla luoksesi
vettä pitkin.’*

*”Tule!” sanoi Jeesus.
Pietari astui veneestä
ja käveli vettä pitkin
Jeesuksen luo.”*

(Matt. 14:26–29.)

"Minulla on ilo ilmoittaa, että tästä päivästä alkaen kaikkia kelpollisia ja kykeneviä nuoria miehiä, jotka ovat päättäneet lukion tai vastaavan, riippumatta siitä, missä he asuvat, on mahdollista suosittaa lähetystyöpalveluun 19 vuoden iän sijaan 18 vuoden iästä alkaen", presidentti Thomas S. Monson ilmoitti kirkon 182. puolivuotiskonferenssin avajaiskokouksessa. Hän sanoi myös: "Tänään minulla on ilo ilmoittaa, että kykeneviä, kelpollisia nuoria naisia, joilla on halu palvella, on mahdollista suosittaa lähetystyöpalveluun 21 vuoden iän sijaan 19 vuoden iästä alkaen."